

МОРИС ЛЬОБЛАН ГОСПОЖИЦАТА СЪС ЗЕЛЕНИТЕ ОЧИ

Част 13 от „Арсен Люпен“

Превод от френски: [Неизвестен], 1991

chitanka.info

1.

Раул де Лемези се шляеше безцелно по булевардите на Париж. Имаше вид на щастлив човек, който е достатъчно да гледа, за да се наслаждава от прелестите на живота. Беше в онова радостно настроение, което градът създава през някои светли априлски дни. Среден на ръст, той имаше едновременно мощен и строен силует. Ръкавите на сакото му се разширяваха около развитите му мускули, а гърдите му се подчертаваха от гъвкава талия. Кройката и цветът на дрехите говореха за човек, който има вкус за тези неща.

Когато минаваше край университета, му направи впечатление, че господинът, който вървеше пред него, следи една дама. Той можа веднага да се убеди в предположението си.

Нямаше по-смешно и забавно нещо за Раул от следенето на дама от някой мъж. Той продължи след тях и така тримата, наредени на почетно разстояние един след друг, вървяха по шумните булеварди.

Нужен беше целият опит на барон де Лемези, за да открие, че господинът следи въпросната жена. Правеше го много ловко, с дискретността на джентълмен. Раул де Лемези също внимаваше да не го забележат. Той ускори крачките си, за да може по-ясно да види двете лица.

Гледан отзад, господинът беше с безупречно сресани черни коси, намазани с помада. Облеклото му също беше безупречно. Под него се очертаваха широки плещи. Той имаше правилно, свежо лице и грижливо поддържана брада. Изглеждаше тридесетгодишен. Походката му издаваше сигурност и важност. Вулгарност се излъчваше от целия му вид — от пръстените на ръцете, от златния край на цигарата, която пушеше.

Раул избърза още по-напред. Дамата стъпваше с благородна походка. Краката ѝ на англичанка бяха грациозни, с деликатни глезени. Красивото ѝ лице беше озарено от великолепни очи и гъсти руси коси. Минувачите се обръщаха след нея, но тя изглеждаше безучастна към възхищението на тълпата.

„Каква аристократка!“ — помисли Раул. „Защо ли я следи господинът с намазаните коси. Какво иска от нея? Кой е той — ревнив съпруг, отблъснат кандидат или хубавец, който търси авантюри?“

Тя пресече площада пред Гранд опера, без да се тревожи от задръстването на колите. Една от тях искаше да ѝ попречи да мине, но тя хвана юздите на коня и го спря. Разгневен, кочияшът скочи от седалката и я наруга. В отговор получи юмрук по носа, от който пръсна кръв. Притичалият полицаи ѝ поиска обяснение, но тя му обърна гръб и се отдалечи спокойно.

На булевард Осман влезе в една сладкарница и седна на първата маса. Раул я последва, като се стремеше да не бъде забелязан. Господинът с намазаните коси остана да чака отвън.

Тя си поръча чай и четири малки пасти, които изяде с апетит. Околните я гледаха с възхищение. Дамата седеше невъзмутима и си поръча още четири пасти.

Млада жена, седнала наблизко, също привличаше вниманието на посетителите. Руса като англичанката, тя също беше облечена с вкус, макар и не така богато. Заобиколена беше от три деца, на които раздаваше лакомства и чаши с лимонада. Срећнала ги беше на вратата и ги черпеше, като се радваше на светещите им от удоволствие очи и изпоцапаните им със сметана бузи. Тя се забавляваше и се смееше щастливо: „Какво трябва да ми кажете?...“ Точно така. „Мерси, госпожице...“

Раул де Лемези не можеше да снесе поглед от зелените ѝ, с цвят на нефрит очи. Той бе завладян от искрената радост на лицето ѝ.

— Безкрайна радост или безгранични страдания, това са двете крайности за подобни същества — каза си Раул. Той почувствува внезапно желание да закриля тази радост и да се бори с тези страдания.

Отново отправи поглед към англичанката. Тя беше наистина красива, но госпожицата със зелените очи повече го очароваше. От едната се възхищаваше, а искаше да прозрے в тайните на другата и да я опознае по-отблизо.

Докато Раул се колебаеше, дамата плати и излезе заедно с трите деца. Да я последва ли? Не знаеше коя от двете ще вземе надмощие. Трудно му беше да избере между сините и зелените очи, но накрая

стана, стремително хвърли пари на бара и изскочи навън. Зелените очи бяха взели връх.

Улицата го посрещна с изненада. Госпожицата със зелените очи разговаряше на тротоара с младия мъж, който следеше англичанката. Диалогът им приличаше по-скоро на спор. Очевидно младото момиче искаше да мине, а господинът му пречеше. Това беше толкова очевидно, че въпреки приличието, Раул беше готов да се намеси. Намерението му беше осуетено, преди да предприеме нещо. От току-що спрялото пред сладкарницата такси слезе един мъж. Виждайки сцената на тротоара, той изтича, вдигна бастуна си и с един замах отхвърли шапката на мъжа с намазаните коси. Настъпи суматоха. Пострадалият направи крачка назад, но после бързо се спусна към нападателя.

— Вие сте луд! Вие сте луд! — ругаеше той. Новодошлият, който беше по-възрастен и по-дребен, зае отбранителна позиция и с вдигнат бастун извика:

— Забраних ви да говорите с това момиче. Аз съм неин баща и ви казвам, че сте мизерник!

Застанали един срещу друг, двамата трепереха от омраза. Момичето успя да застане между двамата противници. Хванала под ръка възрастния господин, тя се опитваше да го отведе до близкото такси. По-младият се приготви да отвърне на удара, но неочаквано пред него изникна нов противник. Той видя едно нервно мигащо око и уста, изкривена от иронична усмивка, в която имаше цигара. Беше Раул, който произнесе с дрезгав глас:

— Огънче, ако обичате!

Мъжът с намазаните коси се възмути:

— Оставете ме на спокойствие! Нямам огън.

— Преди малко пушехте — каза Раул.

Извън себе си от ярост господинът се опита да отстрани нахалника, но не успя. Две силни ръце стиснаха китките му и той не можеше да мръдне. Неочакваният натрапник продължаваше твърдоглаво и нахално да повтаря:

— Огънче, моля. Ще бъде жалко, ако ми откажете. Хората наоколо се смееха. Раздразнен до крайност, хубавецът изръмжа:

— Ще ме оставите ли на мира? Казах ви, че нямам огън. С тъжен вид Раул поклати глава.

— Много сте неучтив! Не се отказва огън на човек, който моли толкова любезно. Но щом ви е толкова неприятно да ми услугите...

Той пусна ръцете му. Освободен, хубавецът се затича, но напразно. Едно такси бързо се отдалечаваше и усилията да настигне мъжа и жената в него бяха напразни.

— Играя ролята на Дон Кихот — каза си Раул, като го гледаше как тича зад изчезващия автомобил. — Помогнах на една непозната красавица със зелени очи, която избяга, без да ми даде името и адреса си. Невъзможно е отново да я намеря. Тогава?

Реши да се върне при англичанката. В този момент тя се отдалечаваше, след като несъмнено беше забелязала скандала. Той я последва.

Раул де Лемези се намираше в един от тези моменти, когато животът му висеше между миналото и бъдещето. Минало — пълно с приключения. Бъдеще — предвещаващо същото. По средата нямаше нищо. В подобни случаи на човек като него, който е надхвърлил тридесетте години, му се струва, че жена държи ключа на съдбата му. Зелените очи бяха изчезнали, но той поемаше несигурния път напред, под светлината на сините очи.

Раул се обърна и видя, че мъжът с намазаните коси отново беше тръгнал на лов. Отблъснат от една, той се хвърляше към друга. Тримата бяха отново един след друг, без англичанката да забележи действията на своите ухажори.

Тя вървеше по оживените тротоари с вперен поглед във витрините на магазините. Оставаше си все така безразлична към оказваното ѝ внимание. Мина край площад Мадлен и по улица Роял, стигна до предградието Сент Оноре и влезе в гранд хотел Конкорд.

Господинът с намазаните коси спря, направи стотина крачки, купи си цигари и влезе в хотела, където Раул го видя да говори с портиера. Три минути след това си отиде. Раул също се готвеше да разпита портиера за младата англичанка, но в този момент тя пресече вестибюла и се качи в един автомобил. В него вече бе оставен малък куфар. Навярно заминаваше.

— Ще карате след тази кола — каза той на шофьора на повиканото от него такси.

Англичанката направи няколко безцелни обиколки. В 8 часа слезе пред Лионската гара и се настани в бюфета, където поръча

храна.

Раул седна в ъгъла.

Тя се наяде и изпуши две цигари. В 9 часа намери на перона чиновник от компанията Кук, който ѝ даде билет и товарителница за багажа. След това се качи в бързия влак, който тръгнаше в 9 ч. и 45 мин.

— Петдесет франка — предложи Раул на чиновника, — ако ми кажете името на тази дама.

— Лейди Бакфийлд.

— Къде отива?

— В Монте Карло, господине. Тя е във вагон № 5.

Раул се замисли. Сините очи си струваха едно пътуване.

Възможно беше чрез англичанката да намери отново въпросния господин, а чрез него и младата дама със зелените очи.

Върна се да си купи билет и след това се упъти към перона. Англичанката стоеше на стъпалата на вагона. Малко по-късно през прозореца я видя да разкопчава мантото си в едно купе.

Имаше малко хора. Беше няколко години преди войната и с този доста неудобен бърз влак пътуваха малко пътници. Раул видя само двама души, които заеха първото купе във вагон № 5.

Разходи се по перона, нае две възглавници и купи няколко вестника и брошури. Когато влакът изсвири, с един скок се хвърли на стъпалата и влезе в третото купе. Имаше вид на човек, който пристига в последния момент.

Англичанката седеше сама до прозореца. Той се настани на седалката до вратата. Тя повдигна очи, погледна натрапника и без да се вълнува, продължи да яде шоколадови бонбони от кутията, която държеше на коленете си.

Мина кондуктор, който продупчи билетите. Влакът навлизаше в предградията и светлините на Париж ставаха все по-редки. Раул прегледа вестниците и като не намери нищо интересно, ги остави.

— Няма събития — каза си той. — Никакво сензационно престъпление. Колко пленителна е тази млада дама!

Възможността да е сам в едно купе с красива непозната, да прекара нощта с нея го забавляваше. Беше решен да не си губи времето в четене, размишления и крадешком хвърлени погледи.

Премести се по-близо. Англичанката трябваше да се досети, че спътникът ѝ иска да я заговори. Тя не обърна внимание на намека. Трябваше сам да влезе в контакт. Това не го смущаваше и с почитателен тон я заговори:

— Мога ли да се обърна с няколко думи към вас? Колкото и некоректна да е постъпката ми, позволете да ви предупредя за нещо, което може да е от значение за вас.

Тя си взе отново бонбон от кутията и без да извърща глава, отговори късо:

— Ако е за няколко думи, господине — да.

— Госпожо...

Тя го поправи:

— Госпожице.

— Госпожице, случайно знам, че през целия ден бяхте следена от мъж, който се крие от вас и ...

Тя го прекъсна.

— Постъпката ви наистина е некоректна, особено за един французин. Никой не ви е упълномощил да следите хората, които вървят по стъпките ми.

— Мъжът изглеждаше много подозрителен...

— Познавам господина. Казва се Марескал и ми беше представен миналата година. Той поне има деликатността да ме следи отдалече и да не нахлува в купето ми.

Силно засегнат, Раул се поклони.

— Така е госпожице. Не ми остава друго, освен да мълча.

— Действително, ще бъде добре да мълчите до следващата гара, където ви съветвам да слезете.

— Хиляди съжаления. Работата ми налага да бъда в Моите Карло.

— Налага се, откакто знаете, че аз отивам в този град.

— Вярно, госпожице — ясно каза Раул. — Когато ви видях в сладкарницата на булевард Осман, реших да ви последвам.

— Не сте точен, господине — отвърна англичанката. — Възторгът ви от младата личност със зелените очи щеше да ви изпрати по нейните дири, ако можехте да я настигнете след скандала. Тъй като не успяхте да направите това, тръгнахте след мен. Най-напред до хотел

Конкорд, както онзи, за чиито действия ми съобщихте, а после и до бюфета на гарата.

Раул каза искрено:

— Поласкан съм, че нито едно от действията ми не ви е убегнало, госпожице.

— Нищо не ми убягва, господине.

— Виждам. Още малко ще кажете и името ми.

— Раул де Лемези, откривател, върнал се от Тибет и Централна Азия.

Раул не скри учудването си.

— Поласкан съм още повече. Да ви питам ли в резултат на какви проучвания...

— Никакви проучвания. Но когато една дама види как някой нахлува в купето ѝ в последната минута и то без багаж, е длъжна да го наблюдава. Вие разрязахте няколко страници от брошурата с визитната си картичка. Аз я прочетох и си спомних за едно интервю, в което Раул де Лемези описваше последната си експедиция. Просто е, нали?

— Много е просто. Но са нужни силни очи.

— Моите са отлични.

— Но вие не вдигнахте поглед от кутията с бонбоните.

— Не ми е нужно да гледам, за да виждам, нито да мисля, за да отгатвам.

— Какво да отгатнете в случая?

— Да отгатна, че истинското ви име не е Раул де Лемези.

— Невъзможно!

— Ако беше истинското, инициалите, които са на дъното на шапката ви, нямаше да са Х. В. Освен ако носите шапката на някой приятел.

Раул започваше да става нетърпелив. Не обичаше в един двубой противникът да има постоянно надмощие.

— Какво означават инициалите Х. В., според вас? Тя сдъвка поредния бонбон и каза с небрежен тон:

— Съчетанието на тези инициали е доста рядко. Когато ги срещна случайно, неволно ги съпоставям с две имена, които забелязах веднъж.

— Мога ли да попитам, кои?

— Нищо няма да разберете. Отнася се до непознато за вас име.

— Все пак?

— Хорас Велмон.

— Кой е той?

— Хорас Велмон е един от многото псевдоними, под които се крие Арсен Люпен.

Раул високо се засмя.

— Аз съм Арсен Люпен?

Тя рязко възрази:

— Какво предположение! Разказвам ви за асоциациите, които предизвикват инициалите у мен. Мисля си, че името Раул де Лемези прилича много на известното Раул де Андрезе, което Арсен Люпен също е носил.

— Чудесни отговори, госпожице!

— Ако имах честта да съм Арсен Люпен, вярвайте ми, не бих играл смешната роля, в която съм изпаднал пред вас. С какво самообладание се подигравате с невинния Лемези!

Тя протегна кутията си:

— Един бонбон, господине, като компенсация за поражението ви. И ме оставете да спя.

— Но — помоли той настойчиво — разговорът ни няма да спре дотук, нали?

— Не — отговори тя. — Ако невинният Лемези не привлича любопитството ми, то хората, които се движат под чуждо име, ме интересуват винаги. Малко перверзно любопитство, нали?

— Любопитство, което може да си позволи една Бакфийлд — каза той.

И прибави:

— Както виждате госпожице и аз знам името ви.

— Чиновникът на Кук също — каза тя със смях.

— Добре, победен съм по всички линии — отвърна Раул. — Ще се реванширам при първия случай.

— Случаят се появява най-вече, когато не се търси — заключи англичанката.

За пръв път тя го погледна открито с красивите си сини очи. Той потрепера.

— Толкова красива, колкото и тайнствена — каза той.

— Не притежавам никаква тайнственост — отвърна тя. — Казвам се Констанс Бакфийлд. Отивам в Монте Карло при баща си лорд Бакфийлд, който ме чака да играем заедно голф. Извън голфа, който страшно обичам, пиша в някои вестници, за да изкарвам прехраната си и да запазя своята независимост. Професията ми на репортерка ми позволява да имам първокласни сведения за всички знаменити личности: държавни мъже, генерали, индустриалци, артисти, знаменити престъпници. Лека нощ, господине!

Тя покри лицето си с края на един шал. Сложи русата си глава на възглавницата, метна покривало на раменете си и изтегна крака върху седалката.

Раул, който беше потреперал при споменаването на думата „престъпници“, каза още няколко фрази, които нямаха никакъв ефект и сякаш удряха в затворена врата. Най-добре беше да мълчи и да чака реванш.

Седеше тихо в ъгъла си, слисан от тази авантюра, но очарован и пълен с надежди. Пред него беше оригинално и пленително, загадъчно и толкова откровено същество. Каква проникателност притежаваше! Колко ясно бе прозряла в него. Как бе уловила малките пропуски, които презрението му към опасността го караше да прави. Значи двата инициала...

Грабна шапката си, съдра копринения ѝ хастар и излезе да го хвърли през прозореца в коридора. После се върна и седна в средата на купето. Сгуши се между двете възглавници и се замечта.

Животът му се струваше очарователен. Беше млад. Лесно спечелени банкноти пълнеха портфейла му. В изобретателния му мозък се въртяха двадесетина проекта със сигурен успех. Сутринта щеше да има пред себе си прелестната картина на хубава жена, която се пробужда от сън!

Мислеше с удоволствие за това. В полусън виждаше красивите небесносини очи. Чудно нещо! Малко по малко те изменяха цвета си и ставаха зелени като морски вълни. Вече не знаеше дали очите, които го гледаха в съня, бяха на англичанката или на парижанката. Младото парижко момиче му се усмихваше мило. Най-после, това беше тя. С усмивка на устните той заспа дълбоко.

Сънят на човек със спокойна съвест, който поддържа сърдечни отношения със стомаха си, има прелест, която друсането на влака не

намалява. Раул плуваше блажено в светове, където светеха сини и зелени очи. Пътуването беше толкова приятно, че не бе нащрек, както правеше винаги.

Това беше грешка. Във влак човек винаги трябва да е предпазлив, особено когато има малко хора. Той не чу как се отвори вратата, която съединяваше вагон № 5 с вагон № 4, не усети предпазливите стъпки на трима души с маскирани лица и наметнати отгоре със сиви престилки. Те се спряха пред купето.

Другата му грешка беше, че остави лампата в купето да свети. Ако я беше изгасил, типовете щяха да са принудени да я запалят, за да изпълнят пъклените си намерения, и той щеше да се събуди.

Не видя и не чу нищо. Единият от престъпниците, с револвер в ръка, остана да пази в коридора. Другите двама се разбраха с няколко знака и извадиха от джобовете си железни палки. Първият щеше да удари него, а вторият — спящият под завивката.

Нападението се уговаряше шепнешком, но колкото и тихо да беше, Раул долови гласовете и моментално опъна краката и ръце си. Всичко беше безполезно. Железна палка се стовари върху челото му и го зашемети. Можаше единствено да усети, че го стиснаха за гушата, и да види, че една сянка минава покрай него и се хвърля върху мис Бакфийлд.

Настъпи непроницаема тъмнина, в която той доби онези несвързани и болезнени впечатления, които по-късно изплуват от съзнанието, за да възстановят действителността. Вързаха го, запушиха му устата и увиха главата му с грапав плат. Парите му бяха задигнати.

— Добра работа — пошушна непознат глас, — но всичко това е само „апетит“. Върза ли другия?

— Ударът с палката трябва да го е зашеметил. Изглежда „другият“ не беше зашеметен, защото се чуха ругатни. Отчаян бой, разтърсваше цялата седалка.

— По дяволите, жена! — възкликна глухо един глас. — Тя дращи... хапе ... Кажи, позна ли я?

— По-скоро ти трябва да отговориш.

— Най-напред да я накараме да млъкне. Действаха така, че тя действително млъкна. Виковете ѝ отслабнаха и преминаваха в хълцане. Мисис Бакфийлд продължаваше да се бори до самия Лемези, който като в кошмар чувствуваше силата на съпротивата ѝ.

Всичко спря изведнъж. Трети глас, идващ откъм коридора, заповяда приглушено:

— Стойте... Пуснете я! Не сте я убили, нали?

— Бога ми ... възможно е. Можем поне да я претърсим.

— Престанете и пазете тишина, дявол да го вземе!

Двамата нападатели излязоха. Спорът в коридора продължи. Раул, който започваше да се съвзема, долови думите: „По-нататък... крайното купе... бързо! Кондукторът може да мине...“

Триото се отдалечи към противоположния край на вагона, където Раул беше забелязал двамата пътници. Той се мъчеше да се отвърже и с движение на челюстта да махне поставената в устата му запушалка. До него англичанката охкаше все по-слабо, което го отчайваше. С всички сили се стремеше да се освободи, като се страхуваше да не стане късно за спасението на спътницата му. Но вървите му бяха здраво стегнати. В този момент лошо поставената превръзка на очите му падна. Той видя младата жена паднала на колене, с лакти върху седалката, да го гледа с очи, които не виждаха.

Наблизо се чува гърмежи. Навярно в крайното купе тримата бандити и двамата пътници се биеха. Единият от престъпниците мина тичешком с малка чанта в ръка.

Раул беше отчаян. С големи усилия успя, въпреки запушалката в устата му, да каже на младото момиче.

— Дръжте се, моля ви... Аз ще ви помогна... Как сте? Какво чувствувате?

Бандитите навярно бяха стиснали прекалено гушата на мис Бакфийлд и бяха счупили врата и. Черните петна и конвулсиите по лицето ѝ показваха симптоми на задушаване. Раул разбра, че умира. Дишаше тежко, а цялото ѝ тяло трепереше.

Бюстът ѝ се наклони към него. Той долови хрипкавото ѝ дишане и между хърканията успя да долови няколко думи, които тя сричаше на английски: „Господине... господине, чуйте ме... аз съм загубена...“

— Не — отвърна той развълнувано. — Опитвайте се да станете и да стигнете до звънеца за тревога.

Тя нямаше сили. Въпреки свръхчовешките усилия Раул не можеше да се освободи. Свикнал с воля да преодолява всички пречки, той страдаше, че е безпомощен зрител на тази грозна смърт. Събитията не се поддаваха на властта му и се въртяха наоколо като вихрушка.

Край него мина друг маскиран тип с пътническа чанта и револвер в ръка. Зад него идваше третият. Дватама пътници несъмнено бяха мъртви. Поради ремонта на линията влакът се движеше все по-бавно и убийците можеха спокойно да избягат.

За голяма изненада на Лемези, те внезапно спряха пред купето, сякаш опасно препятствие се изправи срещу тях. Предположи, че някой се е появил на мостчето между вагоните. Може би кондукторът извършваше своята обиколка.

Чуха се гласове, последвани от остра схватка. Първият от типовете не можа да си послужи с пистолета, който падна от ръката му. Чиновникът в униформа го беше нападнал и двамата се вкопчиха един в друг, падайки на пода. Другият съучастник се опитваше да помогне на другаря си, той беше дребен на ръст и изглеждаше съвсем слаб в изпръсканата с кръв сива престилка, скрил глава под широк каскет с прикачена на него маска от черен плат.

— Кураж, кондукторе! — извика Раул отчаяно... Идва помощ!

Но кондукторът отслабваше. Едната му ръка беше хваната от хилавия съучастник. Другият стовари върху лицето му град от юмруци.

Малкият се надигна, при което маската му се закачи и падна, повличайки със себе си широкия каскет. С бързо движение той го постави обратно на главата си. Този миг бе достатъчен за Раул, за да види русите коси и божественото лице. Уплашено и смъртно бледо, то беше на непознатата със зелените очи, която бе срещнал в сладкарницата на булевард Осман.

Трагедията свършваше. Дватама съучастници избягаха. Вцепенен, Раул безгласно присъствуваше на дългите и мъчителни усилия на кондуктора, който успя да стъпи на седалката и да дръпне звънеца за даване на тревога.

Англичанката агонизираше. С последен дъх тя успя да произнесе още няколко несвързани думи:

— За Бога... чуйте ме ... трябва да се вземе ... трябва да се вземе...

— Какво? Аз ви обещавам...

— За Бо... вземете чантата ми... извадете книгата... Баща ми да не узнае нищо...

Главата ѝ се отпусна и тя издъхна. Влакът спря.

2.

Смъртта на мис Бакфийлд, дивашкото нападение на трите маскирани лица, вероломното убийство на двамата пътници, загубата на парите — всичко това изчезна от ума на Раул пред това, което видя накрая. Госпожицата със зелените очи! Най-грациозната и съблазнителна жена, която някога беше срещал, изникваше от мрака на престъплението. Най-светлият образ се появяваше под отвратителната маска на крадец и убиец! Госпожицата с нефритените очи, към която още в първия миг го беше насочил мъжкия му инстинкт, срещаше сега с изпръскана от кръв престилка и уплашено лице в компанията на двама убийци, с които граби, убива, сее смърт и ужас!

Въпреки че животът на голям авантюрист, замесен в безчестия и страхотии, го бе направил безчувствен и към най-грозните зрелища, Раул де Лемези (ще продължаваме да го наричаме така, защото Арсен Люпен играе ролята си в тази драма под това име) остана като шокиран от действителността. Беше му невъзможно да я разбере. Фактите надминаваха въображението му.

Отвън идваше шум. От близката гара Бокур приближаваха тичешком чиновници и група работници, заети с поправката на железопътната линия. Чуваха се викове. Търсеха откъде е даден сигналът. Кондукторът сръза вървите на Раул, като слушаше едновременно обясненията му. После отвори единия от прозорците и извика на чиновниците:

— Тука! Тука!

Обръщайки се към Раул, го попита:

— Тази жена е умряла, нали?

— Да... удушена е. Но това не е всичко... двама пътници в другия край на вагона...

Те бързо отидоха до дъното на коридора. В последното купе намериха два трупа. Нямаше следи от безредие. Етажерките бяха празни. Върху тях нямаше нито куфари, нито пакети.

През това време чиновниците от гарата се опитваха да отворят вратата, която обслужваше вагона от другата страна. Беше заключена, от което Раул разбра причината тримата бандити да се върнат по същия път и да избягат през вратата, от която бяха дошли. Тя беше отворена и през нея се качваха хора. Други влизаха през покритото мостче и вече нахлуваха в двете купета, когато силен глас извика с повелителен тон:

— Нищо да не се пипа!... Не, господине, оставете този револвер, където е. Това е извънредно важно веществен доказателство. За предпочитане е всички да излязат. Вагонът ще бъде откачен и влакът ще замине веднага. Нали, господин началник? — обърна се той към началника на гарата.

Достатъчно е в минути на обща бъркотия някой да знае какво иска и да говори твърдо и ясно и всички се прекланят пред волята му. Новодошлият говореше като човек, който е свикнал да му се подчиняват. Раул го погледна и се вцепени — познал типа, който следеше мис Бакфийлд, който беше заговорил госпожицата със зелените очи, човека, от когото беше поискал огън. Казано накратко, това беше красавецът с намазаните коси, когото англичанката бе нарекла господин Марескал. Застанал прав пред купето, в което лежеше трупът на младото момиче, той препречваше пътя на любопитните и ги изтласкваше към отворените врати.

— Господин началник — каза той отново. — Ще бъдете ли така любезен да контролирате маневрата на влака? Отведете всички чиновници. Трябва и да се телефонира в най-близкия полицейски участък, да се повика лекар и да се предупреди прокуратурата в Ромио. Ние се намираме пред тежко престъпление.

— Три убийства — уточни кондукторът. — Двамата маскирани, които ме нападнаха, избягаха.

— Знам — каза Марескал. — Работниците на линията са забелязали две сенки и са по петите им. Над изкопите има малка гора, преследването се извършва там и по главното шосе. Ние ще узнаем, ако ги заловят. Той произнасяше думите твърдо, придружени със сухи движения и авторитетно държание.

Раул се чудеше все повече и повече, докато не възвърна хладнокръвието си. Какво правеше тук красавецът и какво му даваше това извънредно самочувствие? Не се ли случва често самоувереността на такива хора да произлиза от желанието да скрият нещо под бляскава

външност? Как да забрави, че Марескал беше следил мис Бакфийлд през целия следобед, че беше я дебнал преди заминаването ѝ, че се е намирал в съседния вагон в момента, когато се е подготвяло престъплението? Точно оттам се бяха появили престъпниците. Първият бандит беше успял да избяга през входа, който съединяваше двата вагона. Не беше ли той лицето, което се надуваше и командуваше тук?

Вагонът се бе изпразнил. Освен кондуктора не остана никой. Раул се помъчи да заеме мястото си, но му попречиха.

— Защо, господине! — каза той, сигурен че Марескал няма да го познае. — Аз бях тук и искам да се върна обратно.

— Не, господине — отвърна Марескал, — всяко място, където е било извършено престъпление, принадлежи на правосъдието и никой не може да отиде там без разрешение.

Кондукторът се намеси:

— Този пътник беше една от жертвите на нападението. Те го бяха вързали и ограбили.

— Съжалявам — каза Марескал, — но нарежданията са изрични.

— Чии нареждания? — запита раздражен Раул.

— Моите.

Раул кръстоса ръцете си.

— С какво право заповядвате? Обяснявате ми закона с дързост, която другите търпят, но аз не мога да понасям.

Хубавецът подаде картата си, заявявайки отсечено с тържествен глас:

— Рудолф Марескал, комисар в отделението за международни издирвания към вътрешното министерство.

Видът му искаше да каже, че пред подобни титли всички трябва да се преклонят. И добави:

— Ако взех работата в ръцете си, то е защото правата ми позволяват това и имам съгласието на началника на гарата.

Слисан Раул се овладя донякъде. Името Марескал, на което не беше обърнал внимание, внезапно извика в паметта му смътния спомен за някакви случаи, при които комисарят бе проявил голяма способност и проникателност. При тази ситуация щеше да бъде абсурдно да упорства.

„Грешката е моя — помисли си той. Вместо да се занимавам с англичанката и изпълня последната ѝ воля, губя времето си в сантименталности по маскираното момиче. Ще те пипна хубавецо и ще узная как е възможно да си в същия влак, и то тъкмо навреме, за да се заемеш с една работа, в която героините са именно днешните две красиви жени. Дотогава ще се измъкна тихо.“

С тон на уважение, сякаш беше респектирай от високия пост на Марескал, той каза:

— Извинете, господине. Макар че прекарвам времето си повече извън Франция, известността ви е стигнала и до мен. Спомням си една история с обици...

Марескал зае важна поза.

— Да, обиците на княгиня Лаурентини — каза той. — Не беше лошо наистина. Но днес ще се справя още по-добре. Признавам, че още преди пристигането на полицията бих искал да доведа издирванията дотам, че...

— Дотам — одобри Раул, — че на тези господа да остане да направят само заключението. Имате пълно право и аз ще продължа утре пътуването си, ако присъствието ми ви е необходимо.

— Ще бъде много полезно и ви благодаря за това. След като разказа каквото знаеше, кондукторът си отиде.

През това време вагонът беше изваден на странична линия и влакът замина.

Марескал се впусна в разследването си. С явното намерение да отстрани Раул, комисарят го помоли да отиде до гарата и да потърси плат за покриване на трупове. Раул слезе с готовност. Тръгна покрай вагона и се повдигна на пръсти до третия прозорец на коридора.

— Както си мислех — каза си той. — Красавецът иска да бъде сам.

Марескал беше повдигнал тялото на младата англичанка и беше разтворил мантото ѝ. На кръста ѝ висеше малка чантичка от червена кожа. Той откачи каишката, взе чантичката и я отвори. В нея имаше книжа, които зачете веднага.

Раул, който го гледаше в гръб, не можеше да види по лицето му как реагира на прочетеното и тръгна мърморейки:

— Напразно бързаш приятелю, ще те пипна, преди да си стигнал целта. Книжата са ми завещани и друг няма право върху тях.

Той изпълни задачата и се върна заедно с жената и майката на началника на гарата, които се готвеха да бдят през нощта над починалите. От Марескал разбра, че в горичката са обкръжени двама души, които се крият в храсталака.

— Има ли други сведения? — попита Раул.

— Нищо — отговори Марескал, — освен че единият от двамата накуцвал, а зад него е намерен ток от обувка, закачен между два корена. Токът е от дамска обувка.

Раул погледна за последен път своята красива и нещастна спътница и пошепна на себе си: „Ще отмъстя за вас, мис Бакфийлд. Не успях да ви спася, но се заклевам убийците ви да бъдат наказани“.

Помисли за госпожицата със зелените очи и повтори клетвата си да отмъсти на тайнственото същество. После, затваряйки очите на младото момиче, покри лицето ѝ.

— Беше наистина красива — каза той. — Не знаете ли името ѝ?

— Откъде да го зная? — отвърна Марескал.

— Но ето една чантичка...

— Може да се отвори само в присъствието на съдебните власти — каза Марескал, метна я през рамо и добави:

— Чудно е, че бандитите не са я задигнали.

— В нея трябва да има книжа...

— Ще почакаме съдебните власти — повтори комисарят. — Изглежда, че бандитите, които са ви обрали, не са задигнали нищо от нея... Нито гривната, нито брошката, нито огърлицата.

Раул разказа за случилото се. Желаше да съдейства за разкриване на истината. Някои неизяснени причини го накараха да видоизмени някои факти. Не спомена за третия съучастник и даде за останалите двама само приблизително описание, като премълча, че единият е била жена.

Марескал слушаше и зададе няколко въпроса. После остави едната от жените в купето, а другата заведе при двамата в края на вагона.

Те си приличаха. Единият беше значително по-млад, но и двамата имаха вулгарни черти, а сивите им дрехи бяха с лоша кройка.

По-младият беше прострелян в челото, а другият — във врата.

Марескал ги разгледа продължително, като се правеше на много резервиран. Без да ги мести, претърси джобовете им и след това покри

трупове с платното.

— Господин комисар — каза Раул, който бе схванал желанията на Марескал, — смятам, че сте напреднали много по пътя към истината. Вижда се, че сте специалист. Бихте ли ми обяснили с няколко думи, какво установихте досега?

— Защо не? — каза Марескал и отведе Раул в друго купе. — Полицаяте и лекарите няма да закъснеят. Склонен съм да разкажа за предварителните резултати от моите разследвания.

— Казвай, хубавецо — каза си Раул. — Избрал си най-подходящия на когото да се довериш.

Той изглеждаше развълнуван от късмета си. Каква радост и чест! Комисарят го помоли да седне и започна:

— Господине, без да се влияя от известни противоречия и да се впускам в подробности, държа да изтъкна два факта от голяма важност. Сигурно е, че младата англичанка, както я наричате, е жертва на грешка. Да, господине, на грешка, за което имам доказателства. В определения час, когато влакът забави хода си, бандитите се намираха в съседния вагон. Спомням си, че ги забелязах отдалече — бяха трима. Те ви нападат и ограбват. Нападат и съседката ви и искат да я вържат. Изведнъж изоставят всичко и отиват до последното купе. Защо е този обрат? ... Те са се излъгали, защото младата жена е била скрита под завивката. Вярвали са, че нападат двама мъже, а попадат на жена. Оттук идва объркването им: „По дяволите! Жена!“ После проверяват вагона и откриват мъжете, които търсят. Но те оказват съпротива. Убиват и двамата и ги ограбват, без да оставят нищо, дори и каскетите. Първата точка е ясна, нали?

Раул беше изненадан не толкова от хипотезата, защото и той беше стигнал до нея в самото начало, а от това, че Марескал е могъл да схване всичко с такава логика и проникателност.

— Втора точка... — поде комисарят, екзалтиран от удивлението на своя слушател.

Той подаде на Раул малка изящно изработена сребърна кутия.

— Това намерих зад седалката.

— Табакера?

— Да, стара табакера за тютюн, която сега служи за цигари. Те са от светъл тютюн, какъвто пушат жените.

— Или мъжете — каза усмихнато Раул. — Защото там имаше само мъже.

— На жена е, убеден съм...

— Невъзможно! Помиришете кутийката.

Тикна я под носа на Раул. Като я помириса, той се съгласи:

— Действително... парфюм на жена, която носи табакерата в ръчната си чанта заедно с кърпичката, пудрата и джобния си пулверизатор. Миризмата е характерна.

— Тогава?

— Тогава, не разбирам. Двама мъже намерихме мъртви... двама мъже са извършили покушението и след това са избягали...

— Защо не един мъж и една жена?

— Жена? Единият от бандитите да е бил жена?

— А тази табакера?

— Тя не е достатъчно доказателство.

— Имам и друго.

— Кое?

— Токът... токът от обувка, намерен в горичката между два корена. Мислите ли, че е нужно друго доказателство, за да формулираме изводите по втора точка така: нападателите са били двама — мъж и жена.

Проницателността на Марескал дразнеше Раул. Пазеше се да не го покаже и рече между зъби, като неволно изпусна възклицанието:

— Вие сте страшно добър професионалист! И прибави:

— Това ли е всичко? Има ли други разкрития?

— Чакайте да отдъхна! — каза, смеейки се, Марескал.

— Значи имате намерение да работите цяла нощ?

— Поне докато доведат бегълците, което ще стане скоро, ако се изпълняват нарежданията ми.

Раул слушаше обясненията на Марескал с добродушния вид на човек, който не е силен по тази материя и който предоставя на друг да разясни неща, от които той не разбира. Поклати глава и като се прозяваше, каза:

— Продължавайте да се забавлявате, господин комисар. Ще ви призная, че тези емоции ме разнебитиха и час-два почивка...

— Починете — одобри Марескал. — Едно от купетата може да ви послужи за легло. Ще бдя да не ви безпокоят, а като свърша, ще

дойда и аз да си почина.

Раул се затвори в купето, спусна пердетата и закри лампата. В този момент нямаше ясна представа какво да прави. Заплетените събития, още не се поддаваха на обмислено обобщение. Трябваше да се задоволи със следенето на намеренията на Марескал и обясненията на загадъчното му поведение.

— Хубавецо мой, ти си като гарванът от баснята — казваше си той. — Човек като те хвали, кара те да си отваряш човката. Имаш способности, но си голям бърбуривец. Ще се учудя, ако вкараш в затвора непознатата и съучастника ѝ. Това е задача, с която лично трябва да се справя.

В това време на гарата се вдигна голям шум. Раул се заслуша. Марескал се беше навел от един прозорец и викаше на хората, които се приближаваха:

— Какво има? Отлично... Не се лъжа, нали? Отговориха му:

— Началникът на гарата ме праща при вас, господин комисар.

— Вие ли сте, старши? Арестувахте ли някого?

— Само един, господин комисар. Беше паднал от умора на главното шосе, когато пристигнахме. Другият е успял да избяга.

— А лекарят?

— Впрягаше, когато минавахме, но има да направи още една визита по пътя. Ще пристигне след 40 минути.

— По-малкия от двамата ли арестувахте, старши?

— Един малък... с много голям каскет... и който плаче... и прави обещания: „Ще говоря, но само пред господин съдията... Къде е съдията?“

— На гарата ли оставихте малкия?

— Да, под добра охрана.

— Отивам там.

— Ако не ви е неприятно, господин комисар, бих искал най-напред да видя как е станало всичко във влака.

Старшията се качи заедно с един полицаи. Марескал го заведе при трупа на младата англичанка.

— Всичко е наред — каза си Раул, който не беше пропуснал нито дума от разговора. — Ако красавецът започне да дава обяснения, ще мине много време.

Този път, въпреки царящото в ума му безредие, ясно долавяше намерения, които изникваха внезапно у него. Без да може да разбере скрития мотив на поведението си, отвори прозореца и се наведе навън. Нямахше никой. Раул скочи.

3.

Гара Бокур е разположена сред полето, далеч от жилищни постройки. Перпендикулярен на железопътната линия път я свързва първо със село Бокур, после с Ромио, където има полицейски участък, и по-нататък с Оксер, откъдето очакваха съдебните власти. Пътят се пресича от главното шосе, което върви на петстотин метра встрани от линията.

Перонът на гарата беше ярко осветен, което принуждаваше Раул да се движи с голяма предпазливост. Началникът на гарата, един чиновник и работник разговаряха с оставения на пост полицай. Високата му фигура стърчеше пред отворената врата на изпълненото с колети помещение, служещо за склад. В него бяха натрупани кошници, сандъци и пратки. Щом приближи, на Раул му се стори, че в тъмнината вижда на куп от пакети да седи приведен силует, който не мърдаше.

— По всяка вероятност е госпожицата със зелените очи — каза си той — Едно завъртане на ключа на вратата в дъното и бягството от затвора щеше да стане лесно.

Положението му изглеждаше благоприятно, при условие че не се сблъска с непредвидени обстоятелства. Марескал и старшината можеха да се появят по-скоро, отколкото предполагаше. Той зави тичешком и стигна до задната фасада на гарата, без да срещне жива душа. Беше след полунощ. Влезе в регистратурата: врата вляво, преддверие, друга врата. Ако се съдеше по местоположението ѝ, беше тази.

За човек като Раул една ключалка не представляваше голяма пречка. Винаги носеше в себе си четири или пет малки инструмента, с които беше в състояние да отвори и най-секретната брава. Отключи още с първия опит. Открехна малко вратата и видя, че върху момичето не пада никаква светлина. Отвори повече и влезе, навеждайки се. Хората, които стояха отвън, не можеха да го видят, нито да го чуят, както и самата пленница, чиито глухи ридания нарушаваха тишината в помещението.

Раул използва ситуацията и се вмъкна между два купа от сандъци. Отзова се зад струпаните колети, върху които убита телом и духом седеше пленницата. Този път навярно беше доловила някакъв шум, защото риданията ѝ спряха.

Той пошепна:

— Не се страхувайте.

Тъй като тя мълчеше, той повтори:

— Не се страхувайте... аз съм приятел.

— Вилхелм? — попита тя много тихо.

Раул разбра, че се касаеше за другия беглец, и отговори:

— Не, друг, който ще ви спаси от полицаите.

Тя не каза нито дума. Сигурно се страхуваше от клопка, но той настоя:

— Вие сте в ръцете на правосъдието. Очаква ви затвор, ако не ме последвате... съд.

— Не — каза тя, — съдията ще ме освободи.

— Няма да ви освободи. Двама души умряха... Престилката ви е цялата в кръв... Елате... Една минута колебание може да ви погуби... Елате...

След като помълча малко, тя промълви:

— Ръцете ми са вързани.

Както беше наведен, преряза въжето с ножа си и попита:

— Могат ли сега да ви видят?

— Само полицаят, ако се обърне, и то трудно, защото съм в сянка... Другите са много встрани.

— Всичко е наред... Един момент...

По перона се чуха стъпки и говор и той позна гласа на Марескал. Тогава ѝ заповяда:

— Не мърдайте! Пристигнаха по-скоро, отколкото мислех... Чувате ли?

— Страх ме е! — със заекване каза младото момиче. — Струва ми се, че познавам този глас... Боже мой, възможно ли е?

— Да — каза той, — това е гласът на Марескал, вашият неприятел... Но не трябва да се страхувате... Спомнете си как вчера някой застана между двама ви. Това бях аз, не се страхувайте.

— Но той ще дойде.

— Не е сигурно.

— Но ако дойде?

— Престорете се, че спите, че сте припаднала... Мушнете глава между ръцете си и не мърдайте.

— Ако поиска да ме види? Ако ме познае?

— Не му отговаряйте... Каквото и да стане, нито дума... Марескал няма да действа веднага... първо ще помисли... И тогава...

Раул беше неспокоен. Предполагаше, че Марескал ще пожелае да узнае дали бандитът беше действително жена. Тогава щеше да започне разпита и като счете взетите мерки за недостатъчни, сам щеше да прегледа помещението.

Действително в този момент комисарят се провикна:

— Добри новини, господин началник! У вас има забележителен пленник! Гара Бокур ще стане знаменита... Старши, мястото ми изглежда добре избрано. Убеден съм, че няма по-добро, но от предпазливост ще го прегледам още веднъж.

Той пристъпи веднага към целта, както беше предвидил Раул. Между този човек и младото момиче предстоеше да се разиграе ужасен момент. Няколко думи, няколко жеста и госпожицата със зелените очи щеше да бъде изгубена безвъзвратно. Готов беше да бие отбой, но това би означавало край на всякаква надежда. Противниците му нямаше да позволят да поднови опита си. Раул остави всичко на случая.

Като продължаваше да говори на хората отвън, Марескал влезе в помещението. Застана така, че да закрие неподвижната фигура, на която искаше да се полюбува. Раул стоеше наблизко, прикрит от сандъците, така че комисарят да не може да го види.

Марескал се спря и каза високо:

— Като че ли спиш... Хей, приятелко, вярвам, че нямаш нищо против да си поговорим малко?

Той извади от джоба си електрическо фенерче, натисна копчето и насочи светлината. Не видя друго, освен един каскет и две свити ръце. Повдигна каскета.

— Така е — каза тихо. — Жена... руса жена... Хайде, малката, покажи ми хубавата си муцунка!

Хвана я насила за главата и я обърна. Това, което видя, беше толкова неочаквано, че не повярва на очите си. — Не, не — промълви

той, — това е невъзможно! Страхуваше се да не дойде някой от другите и затова погледна към входната врата. После нервно дръпна каскета. Лицето ѝ се показа ярко осветено.

— Ти! Ти! — прошепна той. — Но това не е за вярване... Ти тук! Ти убийца!... Ти!...

Наведе се още повече. Пленницата не мърдаше. Бледото ѝ лице не трепваше и Марескал заговори с запъхтян глас:

— Това сте вие! По дяволите! Значи вие сте убили... и полицаите са ви заловили! Вие сте тук, вие! Възможно ли е!

Изглеждаше, че тя спи. Марескал млъкна. Спеше ли наистина? Той ѝ каза:

— Стойте така, не мърдайте... Ще отстраня другите и ще се върна. След един час съм тук и ще поговорим... Ще трябва тихичко да се измъкнем, миличка.

Какво искаше да каже той? Щеше ли да ѝ предложи унизителни условия? Марескал едва ли имаше определени намерения. Случаят го намери неподготвен и той се питаше каква полза може да извлече от него.

Марескал постави обратно каскета върху русата глава. Разгръщайки престилката претърси джобовете на самото ѝ. Не намери нищо в тях. Изправи се, вълнението му беше толкова голямо, че не помисли да прегледа помещението и вратата.

— Смешен хлапак — каза той, като се обърна към другите. — Сигурно няма двадесет години... Момче, което е подведено от съучастникът му.

Продължаваше да говори с разсеян вид, в който се чувстваше обърканата му мисъл и необходимостта да разсъди.

Мисля — каза той, — че моите предварителни издирвания ще бъдат интересни за господата от прокуратурата. Докато ги чакаме, ще остана да пазя с вас, старши.

Раул се разбърза. Между колетите имаше завързани чували със същия цвят като престилката на момичето. Вдигна един от тях и прошепна:

— Приближете краката си към мен, за да мога да тикна това на тяхно място. Но бавно, нали? После ще изтеглите към мен тялото си и накрая главата.

Взе ръката ѝ, която беше като лед, и повтори наставлението си, защото младото момиче стоеше неподвижно.

— Заклевам ви, подчинявайте се. Марескал е способен на всичко. Вие го унижихте. Той ще си отмъсти по един или друг начин, защото разполага с вас. Приближете краката си към мене...

Тя правеше слаби движения, с които едва се местеше и за което ѝ бяха нужни три или четири минути. Когато маневрата свърши, малко над нея стоеше сива фигура със същите контури, която създаваше илюзията, че тя все още е там.

— Хайде — каза той. — Използвайте момента, когато те са обърнати и разговарят, и се измъкнете...

Той я посрещна в обятията си и я изведе през полуотворената врата. В преддверието тя се изправи, Раул заключи вратата и те пресякоха залата за багаж. Едва бяха излезли зад Гарата, на нея ѝ стана зле и падна на колене.

— Никога няма да мога... — охкаше тя, — никога... Без усилие Раул я взе на рамо и затича към дърветата край пътя за Ромио и Оксер. Изпитваше дълбоко удовлетворение при мисълта, че държи плячката си, че убийцата на мис Бакфийлд не може повече да му убегне, и че делото му ще замести това на обществото. Какво щеше да направи? В този момент беше убеден или поне си казваше това, че го ръководи чувството за справедливост, че наказанието ще бъде такова, каквото обстоятелствата наложат.

Спря на двеста крачки, не защото беше уморен, а защото искаше да се послуша и огледа.

— Какво има? — попита със страх младото момиче.

— Нищо. Нищо обезпокоително. Много далеч се долавя конски тропот... Това е, което исках... това е спасение за вас.

Сне я от рамото си и я взе на ръце като дете. Така, с бърз ход, измина триста или четиристотин метра и стигна до кръстопътя на главното шосе, което се белееше под черните клони на дърветата. Тревата беше толкова влажна, че той ѝ каза:

— Останете легнала на коленото ми и слушайте добре. Колата, която се чува, е на лекаря. Аз ще се отърва от човечеца, като го завържа внимателно за някое дърво. Двамата ще се качим в колата и ще стигнем до следващата гара.

Тя не отговори. Раул се усъмни дали го е чула. Ръката ѝ гореше. Сякаш бълнуваше, като повтаряше:

— Аз не съм убила... не съм убила...

— Мълчете — каза ѝ рязко. — Ще говорим после. Млъкнаха и двамата. Тишината царуваше над спящото поле. Единствено тропот на кон се долавяше от време на време в мрака. Два три пъти в далечината се мярнаха фенерите на колата, които светкаха като опулени очи. Никакви викове, никаква опасност не се забелязваше откъм гората.

Раул размишляваше върху странното положение на загадъчната убийца. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че чувствуваше възбуждения му ритъм. Виждаше парижанката, която бе зърнал преди 8 — 9 часа, щастлива и привидно безгрижна. Двата образа, толкова различни един от друг, се смесваха у него. Споменът за сияйното видение намаляваше ненавистта му срещу тази, която беше убила англичанката. Имаше ли у него омраза? Закачи се за тази дума, мислейки коравосърдечно: „Аз я мразя... каквото и да казва, тя е убила... Англичанката е мъртва по нейна вина и на съучастниците ѝ... Мразя я... Мис Бакфийлд ще бъде отмъстена.“

Раул не казваше нищо от това, което мислеше. Обратно, от устата му излизаха мили думи:

— Нещастieto се стоварва върху хората, когато най-малко мислят за него, нали? Човек е щастлив... живее и после идва престъплението... но всичко се оправя... ще ми се доверите и работите ще се уредят.

Оставаше с впечатление, че постепенно у нея настъпва голямо успокоение. Нямахте ги трескавите конвулсии, които я разтърсваха от главата до петите. Злото утихваше — кошмарите, мъките, ужасите, целият отвратителен свят на мрака и смъртта.

Раул се наслаждаваше на своето магнетично влияние върху някои хора, които обстоятелствата бяха отклонили от правия път. Връщаше им равновесието, като ги караше да забравят за момент ужасната действителност.

Самият той също забравяше за драмата. Мъртвата англичанка изчезваше от паметта му и вече не притискаше до себе си жената с изцапаната от кръв престилка, а елегантната и цветуща дама от Париж. Напразно си казваше: „Аз ще я накажа. Тя ще страда“. Но как да пренебрегне свежия дъх, който идеше от близките устни?

Фенерите се виждаха все по-големи и по-големи. Колата щеше да пристигне след десетина минути.

„Тогава — каза си Раул — ще трябва да се разделя с нея и да действам. Няма да има друг момент между нас, в който да има такава интимност...“

Раул се наведе още повече. В тъмнината отгатваше, че тя е затворила очите си и му се е доверила изцяло. Изведнъж той се наклони и я целуна по устните.

Тя се опита леко да се възпротиви, но въздъхна и не каза нищо. Остана с впечатление, че приемаше милувката му и въпреки отдръпването на главата ѝ беше се поддала на сладостта на тази целувка. Това трая няколко секунди. Чувство на възмущение я разтърси цялата. Дръпна ръцете си с внезапна сила и се освободи, като стенеше:

— Това е отвратително! Какъв срам! Оставете ме! Оставете ме!... Това, което правите, е подло...

Той се опита да се усмихне и разгневен искаше да я наругае. Не намираще думи и докато тя го отблъсна и побягна в мрака, повтаряше с тих глас:

— Какво значи това! Ето ти целомъдрие. И после? Какво? Би могло да се помисли, че съм извършил светотатство...

Стана на крака да я потърси. Гъстите храсталаци улесняваха бягството и. Нямаше надежда да я стигне. Псуваше и ругаеше, като не чувстваше в себе си нищо, освен злобата и омразата на мъж, с който са се подиграли. В ума му се мяркаше ужасното намерение да се върне на гарата и да вдигне тревога, когато чу викове наблизо. Те идваха откъм пътя и той предположи, че са от колата на лекаря. Затича се и наистина видя двата фенера, които се завъртяха на място и смениха посоката си. Колата се отдалечаваше не с лек конски тръс, а с галоп на животно, подгонено от ударите на камшика. Направляван от виковете, Раул забеляза силуета на човек, който ръкомахаше сред храсталак от къпини.

— Вие сигурно сте лекарят от Ромио? — каза той. — Изпратиха ме от гарата да ви посрещна. Без съмнение сте бил нападнат...

— Да!... Един минувач ме попита за пътя. Спрях, а той ме хвана за гърлото, върза ме и ме хвърли в къпините.

— Той ли избяга с колата ви?

— Да.

— Сам?

— Не, с друг, който го настигна. След това аз се развиках.

— Жена? Мъж?

— Не видях. Те разговаряха много тихо. Веднага след тръгването им се развиках.

Раул успя да го изтегли от къпинака и му каза:

— Не бяха ли запушили устата ви?

— Да, но лошо.

— С какво?

— С шалчето ми.

— Има един начин за запушване на уста, но малко хора го познават, — каза Раул, който взе шалчето, събори доктора и се зае да му покаже как става това.

Урокът бе последван от други действия. Раул завърза още поздраво лекаря с покривалото на коня и юларя, който бе използвал и въпросният нападател. Не можеше да има съмнение, че той е Вилхелм и че младото момиче е тръгнало с него.

— Не ви причинявам болки, нали докторе? Ще ми бъде мъчно, ако е така. Освен това няма да се страхувате от коприва и тръни — прибави той, като отвеждаше пленника си. — Ето едно място, където няма да прекарате неприятна нощ. Тревата тук е изгоряла от слънцето, защото е суха... Не, не ми благодарете, докторе. Ако можех, щях да постъпя по друг начин.

Намерението на Лемези беше да настигне на всяка цена Вилхелм и младото момиче. Беше бесен, че го изиграха. Колко глупав трябва да е бил! Държеше я в ръцете си и вместо да я стисне за гърлото, се занимаваше да я целува. Но може ли да се запази самообладание в такава ситуация?

През тази нощ намеренията на Лемези завършваха все наопаки. Щом остави лекаря, без да се отказва от проекта си, се върна към гарата с нов план. Искаше да се метне на коня на някой полицай и бързо да настигне бегълците.

Беше забелязал, че трите коня са в един сайвант, пред който пазеше работник. Той се отправи натам. Пазачът спеше до запален фенер. Раул извади ножа си за да среже един юлар. Вместо това започна с необикновена предпазливост, да реже подпругите и юздите

на конете. Така преследването на госпожицата със зелените очи ставаше невъзможно.

— Не знам добре какво правя — каза си Раул, отивайки към купето си. — Ужасявам се от тази престъпница. Нищо няма да ми е по-приятно от това да я предам на правосъдието и да удържа клетвата си за отмъщение. А всичките ми усилия са насочени, за да я спася. Защо?

Много добре знаеше отговорът на този въпрос. Ако се беше заинтересувал от младото момиче само защото имаше очи с цвят на нефрит, как да не я закриля сега, когато я беше почувствал толкова близо до себе си и беше сложил устни върху нейните? Може ли да се предаде на властите жена, която човек е целувал? Убийца, добре, но тя беше потръпнала под неговата милувка и в бъдеще нищо на света не можеше да му забрани да я защитава срещу всички и срещу всичко. За него пламенната целувка от тази нощ доминираше над цялата драма и над всичките решения, които инстинктът му заповядваше да вземе.

Ето защо трябваше да влезе в контакт с Марескал, за да научи от него резултата от издирването му. Да го види във връзка с младата англичанка и чантичката, за която тя бе говорила на Раул.

Два часа по-късно, смазан от умора, Марескал се строполи в купето, където спокойно го очакваше Раул. Разбуден от шума, той запали лампата и като видя изкривеното лице на комисаря, разрешената му коса и увисналите мустаци, извика:

— Какво има, господин комисар? Изглеждате твърде променен!

Марескал промълви:

— Не знаете ли? Не сте ли чули?

— Абсолютно нищо. Нямам никаква информация от момента, когато затворихте тази врата след себе си.

— Избягал е.

— Кой?

— Убиецът!

— Бил е хванат?

— Да.

— Кой от двамата?

— Жената.

— Значи наистина е била жена?

— Да.

— И не са успели да я опазят?

— Не. Намерихме само един пакет с бельо...

Като се отказва да преследва бегълците, Раул се беше подчинил, освен на другите мотиви, и на необходимостта от незабавен реванш. Подигран, на свой ред той искаше да се подиграе на други. Марескал беше предопределена жертва. От него се надяваше на научи и други тайни. И това, че бе съкрушен, в момента му достави особено удоволствие.

— Това е катастрофа — каза той.

— Наистина — потвърди комисарят.

— Нямате ли никакви данни или поне нова следа от съучастника?

— Какъв съучастник?

— Този, който е устроил бягството.

— Той няма пръст в това. Доказват го отпечатъците от обувките, които бяха намерени в гората. В една локва кал, наред със стъпка от обувка без ток, открихме и отпечатъци от по-малък крак с подметки, заострени към върха. Навярно собственикът на тези обувки е помогнал при бягството.

Раул се опита да натика възможно по-навътре под седалката изкаляните си обувки и попита с любопитство:

— Следователно е имало някой друг?

— Несъмнено. Според мен той е избягал с убийцата, като е използвал колата на лекаря.

— Защо на лекаря?

— Иначе щяхме да видим този лекар. Ако досега не се появи, то е, защото навярно е бил свален от колата и бутнат в някой трап.

— Колата може да се настигне. С конете на стражарите, например.

— Аз изтичах до сайванта, където бяха завързани и скочих върху единия от тях, но седлото се обърна и се озовах на земята. При това положение преследването се оказа невъзможно.

Раул не можа да сдържи усмивката си.

— По дяволите! Ето противник достоен за вас.

— Голям професионализъм, господине. Имах възможност да следя подробно един случай, при който Арсен Люпен се бореше с Ганимар. Тогавата ударът също бе така добре изпипан.

Раул продължи с настоятелен тон.

— Това е истинска катастрофа. Вие много разчитахте за кариерата си на това арестуване, нали?

— Много — каза Марескал, чието поражение все повече го предразполагаше да разкрие тайните си. — Имам силни неприятели в министерството и залавянето на тази жена щеше да ми помогне. Помислете само, разгласяването на това престъпление и скандалът с тази млада, хубава, дегизирана убийца! Още на другия ден щях да стана известен. И после...

Марескал се поколеба за малко, но в живота има моменти, в които никакъв разум не е в състояние да ви спре да говорите и да разкриете дори с риск да съжालявате от дъното на душата си. Той сам разказа всичко пред Раул.

— Стойността на победата, която печелех, се удвояваше от успеха на един друг факт.

— Втора победа? — каза Раул с възхищение.

— Да, и окончателна. Разбира се, никой не може да ми я отнеме, защото се касае за една умряла.

— За младата англичанка, може би?

— Да, именно за нея.

Без да променя привидно глуповатия си вид и като се ръководеше от желанието да се възхищава от подвизите на своя събеседник, Раул попита:

— В какъв смисъл?

Смазан от умора, със замъглен мозък, Марескал имаше неблагоприятното да бърби като новак. Навеждайки се към Раул, той смотолев:

— Знаете ли коя е тази англичанка?

— Значи я познавате, господин комисар?

— Дори бяхме добри приятели. От шест месеца живея в сянката и. Дебнех я, търсех доказателства, които все не можех да събера!

— Срещу нея!

— Разбира се! Срещу лейди Бакфийлд, от една страна — дъщеря на лорд Бакфийлд, английски пер и мултимиллионер, а от друга — международна крадла, хотелски плъх и шеф на банда. И всичко това от авантюризм. Но престъпницата ме подуши и когато разговарях с нея, усещах, че едновременно е мнителна и сигурна в себе си. Беше крадла и бях уведомил за това моите началници. От вчера я държах в ръцете

си. Бях предупреден от едно лице в хотела ѝ, което работи за нас, че мис Бакфийлд е получила вчера от Ница плана на една вила, обозначена като вила „Б“. Беше сложила книгата си в малка кожена чантичка заедно с пакет съмнителни документи и заминаваше на юг. Затова тръгнах и аз. Мислех, че ще я заловя на местопрестъплението или ще сложа ръка на книгата ѝ. Не стана нужда да чакам дълго. Бандитите ускориха нещата.

— Къде е чантичката?

— Носеше я под дрехите си, привързана с каишка. Ето я тук — каза Марескал, като потупа палтото си над кръста. — Имах време само да хвърля един поглед върху тях и да разбера, че това са неопровержими доказателства. Към плана „Б“ със своя почерк е добавила датата „28 април“. 28 април е вдругиден — сряда.

Раул почувства известно разочарование. Хубавата му събеседница от предишната вечер се оказва крадла! Не можеше да протестира срещу обвинението, което се подкрепяше от толкова подробни факти и обясняваше проникателността на англичанката спрямо него. Като членка на банда от международни аферисти тя притежаваше качества, които ѝ бяха позволили да съзре зад Раул де Лемези образа на Арсен Люпен.

Трябваше ли да вярва, че думите, които преди смъртта си тя напразно се мъчеше да произнесе, бяха думи на признание и на молба от един виновник, отправени тъкмо към Люпен: „Защитете паметта ми!... Нека баща ми нищо да не узнае!... Да се унищожат книгата ми!...“

— Тогава, господин комисар, това е опозоряване на благородната фамилия Бакфийлд?

— Какво да се прави! — отговори Марескал. Раул реагира рязко:

— Тази мисъл не ви ли е неприятна? Също и намерението да предадете на правосъдието младата жена, която току що е избягала? Тя е съвсем млада, нали?

— Съвсем млада и много красива, но нищо няма да ми попречи да изпълня дълга си.

Произнесе тези думи като човек, който търси награда за заслугите си и чиято професионална съвест доминира над всякакви емоции.

— Добре казано, господин комисар — одобри Раул, макар да смяташе, че Марескал смесва дълга си с много други неща и на първо място с прекалена амбиция.

Марескал погледна часовника си и видя, че има възможност да си почине преди идването на съдиите. Излегна се, надраска няколко бележки в тефтерчето си, което след малко падна на коленете му. Господин комисарят не можа да устои повече на съня.

Седнал срещу него, Раул го наблюдаваше изпитателно. В паметта му изплуваха все по-ясни спомени за Марескал. Пред него заставаше фигурата на полицай — интригант или по-скоро богат любител. Той се занимаваше с полицейщина за удоволствие, но и за да задоволява страстите си. Беше безскрупулен женкар, това Раул си спомняше добре. Жените бяха тези, които му съдействуваха за бързата кариера. Не се ли говореше, че имал достъп до дома на своя министър, чиято съпруга не била безразлична към специалното му внимание?

Раул взе тефтерчето и като наблюдаваше полицая написа:

„Бележки за Рудолф Марескал:

Забележителен полицейски агент. Инициативен и проницателен, но голям бърбовец. Доверява се на първия срещнат, без дори да го попита за името, без да провери вида на обувките му, без да разгледа и запомни физиономията му.

Зле възпитан. Ако срещне пред сладкарницата на булевард Осман млада госпожица, заговаря я против желанието ѝ. Ако след няколко часа я види отново преоблечена, опръскана с кръв и пазена от полицай, не проверява дали вратата на помещението, където е затворена, е заключена и дали непознатият, който е оставил в едно купе, не се е скрил зад пощенските колети.

Не трябва да се учудвате, ако същият този непознат, възползувайки се от грубите му грешки, е решил да не разкрива името си, да се откаже от ролята си на свидетел и доносник и да вземе в ръцете си страшната афера, за да защити енергично паметта на бедната Констанс и честта на фамилията Бакфийлд. Не знае, че той ще употреби

всичките си сили, за да накаже непознатата със зелените очи, като не позволи друг да пипне дори косъм от русите ѝ коси. Само той ще търси сметка за кръвта, в която са оцапани божествените ѝ ръце.“

Като подпис Раул, припомняйки срещата им пред сладкарницата, нарисова човешка глава с цигара в уста и написа: „Имаш ли огънче, Рудолф?“

Комисарят хъркаше. Раул постави тефтерчето на коленете му. Извади от джоба си малко шишенце и го отвори под носа му. Разнесе се миризма на хлороформ. Главата на Марескал клюмна.

Тогава съвсем тихо, Раул разкопча пардесюто му, отвърза каишката с чантичката и я запаса на кръста си под сакото.

В момента товарен влак минаваше на съвсем бавен ход. Той отвори прозореца и скочи на стъпалата на единия от вагоните. Без да го забележат, се настани под брезента, който покриваше превозваните ябълки.

— Една крадла, която е мъртва и една убийца, от която се отвращавам, такива са уважаемите личности, които закрилям — промърмори той на себе си. — Защо, дявол да го вземе, се впуснах в тази авантюра?

4.

„Ако има принцип, на който съм верен — каза ми Арсен Люпен, когато след много години ми разказваше историята на госпожицата със зелените очи, — той е: никога да не се опитвам да реша една задача, преди да е настъпил часът за това. За да се заемете с някоя загадка, трябва да почакате, докато случаят или професионализмът ви доведе до събирането на достатъчно факти. По пътя към истината трябва да се стъпва предпазливо, стъпка по стъпка, в съответствие с развоя на събитията“.

Подобно разсъждение беше още по-сполучливо за престъпление, което се състоеше от противоречия и абсурди, между които изглеждаше, че няма връзка и основна мисъл. Никога до такава степен Раул не бе чувствал, че трябва да се пази от всякакво прибързване. Интуиция, анализи, тълкувания — това бяха многобройни примки, от които трябваше да се пази, за да не попадне в тях.

Раул прекара целия ден под брезента, докато товарният влак пътуваше на юг сред слънчевите поля. Ядеше ябълки, за да засити глада си, и блажено мечтаеше. Не си губеше времето за изграждане на съмнителни хипотези за хубавата госпожица и престъпленията ѝ, а се наслаждаваше на спомена за нежната ѝ сладка уста, която беше целувал. Това беше единственото, което го занимаваше. Да отмъсти за англичанката, да накаже виновницата, да залови третия съучастник, да си вземе обратно открадналите му банкноти — всичко това би било интересно, но да намери отново зелените очи и устните, които се отдават, беше истинска наслада!

От съдържанието на чантичката не научи много. Списъци на съучастници, писма от членовете на бандата. Жалко! Мис Бакфийлд, както го потвърждаваха доказателствата, беше наистина крадла. Заедно с тях имаше писма от лорд Бакфийлд, в които се разкриваше честността и нежността на бащата. Ролята на убитата в драмата не личеше, както и съществуващата връзка между авантюрата ѝ и престъплението на тримата бандити.

В единствения документ, за който беше споменал Марескал и който беше адресиран до англичанката, пишеше за ограбването на някаква вила. Тя бе обозначена с инициал „Б“:

„Вие ще намерите вила «Б» вдясно от пътя, който води от Ница за Симие. Представлява масивна постройка в оградена със стени голяма градина.

Всяка сряда старият граф де Б се качва на колата си и заедно с камериера и двете си слугини отива в Ница за провизии. Къщата остава празна от три до пет часа.

Като се обиколят стените до мястото, което е над долината Пойна, се стига до малка разядена от червеи дървена врата, чийто ключ ви изпращам с днешната поща.

Знае се със сигурност, че граф де Б, който не се разбираше с жена си, не е намерил скрития от нея пакет с ценни книжа. В писмо на покойната до нейна приятелка, се разказва за строшена цигулка, която се намирала в една кула сред непотребни вещи. Защо се споменава това? Приятелката починала в деня на получаването на писмото, а то изчезнало. Попадна в ръцете ми две години по-късно.

Прилагам план на къщата и градината. Кулата се намира над стълбата и е почти разрушена. За експедицията са нужни двама. Единият трябва да наблюдава, защото съседката-перачка идва често през вратата с железните пръчки, от която има ключ.

Определете датата (от страни имаше бележка със син молив: 28 април) и ми съобщете, за да се срещнем в същия хотел“.

Подписано: В

„П. П. Сведенията ми за голямата загадка, за която съм ви говорил, са все още смътни. Не знам дали се касае за значително съкровище или за научна тайна. Пътуването, което подготвям, ще бъде решаващо. Колко полезно ще бъде тогава вашето участие!...“

Засега Раул не обърна достатъчно внимание на странния послепис. Съгласно негов любим израз той представляваше девствени джунгли, в които не може да се проникне, освен с предположения и опасни хипотези. Докато нападението на вила „Б“...

Постепенно идеята за обира добиваше особен интерес за Раул и тази мисъл дълго не можеше да го напусне. Пътуваше на юг, а това означаваше, че ще е глупак, ако пренебрегне такъв удобен случай.

През следващата нощ на Марсилската гара Раул се прехвърли от товарния вагон в експреса за Ница. В сряда сутринта, на 28 април, пристигна благополучно, преди това беше измъкнал от джоба на един шишко няколко банкноти, с които си купи куфар, дрехи и бельо. Настани се в хотел Мажестик Палас.

Закуси в хотела, четейки местните вестници, изпълнени с повече или по-малко фантастични описания на нападението на бързия влак. В 2 часа след обяд излезе толкова преобразен, че би било невъзможно на Марескал да го познае. Едва ли комисарят би заподозрял, че неговият противник ще има смелостта да замести мис Бакфийлд в планирания обир на вила „Б“.

— Когато един плод узрее — каза си Раул, — късат го. А този ми се струва презрял и ще бъде наивно да го оставя да изгние. Бедната мис Бакфийлд не би ми простила никога. Вила Фарадони беше разположена край шосето, в хълмиста местност с маслинени дървета. Пустни пясъчливи пътища минаваха покрай стените на оградата. Раул ги обиколи и забеляза малка дървена врата, разядена от червеи, а по-нататък и врата с железни пръчки. Хвърли поглед и на близката къщичка, в която навярно живееше перачката. Когато се обърна към шосето, видя старомодно ландо, което се отдалечаваше по посока към Ница. Граф Фарадони и слугите му отиваха за продукти. Беше 3 часа.

— Къщата е празна — каза си Раул. — Най-вероятно е съучастникът на мис Бакфийлд, който не може да не знае за нейното убийство, да не иска сам да се вмъкне в къщата. Следователно строшената цигулка остава за мен!

Върна се към разядената врата и се спря на мястото, където беше забелязал издатини по стената. Лесно се покатери по тях и по занемарена алея се отправи към къщата. Всичките прозорци в партера бяха отворени. Влезе през прозореца на преддверието и стигна до

стълбата, която водеше до кулата. Не беше стъпил и на първото стъпало, когато зазвъня електрически звънец.

— По дяволите — каза си той — нима къщата е снабдена със сигнална система?

Пронизителното дрънчене в коридора изведнъж спря. Реши да си изясни това. Прегледа звънеца, който беше поставен близо до тавана. Проследи жицата, която минаваше покрай корнизите и забеляза, че тя излиза навън. Раул излезе от къщата. Жицата беше закачена на дърветата и се губеше в посоката, от която беше дошъл.

Той направи заключение: „Като се отвори малката врата, звънецът се задейства. Някой е искал да влезе, но се е отказал, като е чул далечното звънене.“

Зави наляво и се качи на една могила, от която се виждаха къщата, полето с маслиновите дървета и стената около дървената врата. Зачака, притаен в храстите, които го заобикаляха.

Един мъж се покатери на стената, както бе постъпил и самия Раул. Възседна я отгоре като кон, откачи края на жицата и скочи долу. Вратата се отвори и влезе втори човек — беше жена.

В живота на големите авантюристи, най-вече в началото на техните приключения, случаят играе роля на помощник. Дали по някаква случайност госпожицата със зелените очи се намираше тук в компанията на човек, който можеше да бъде само Вилхелм? Бързото бягство и отпътуването на двамата, внезапното им нахлуване в градината точно на 28 април, всичко това показваше, че знаят за плана и вървяха към целта. Не се ли криеше в това търсената от Раул връзка между действията на англичанката и нейната убийца?

Сега и двамата вървяха покрай дърветата. Мъжът беше слаб и небръснат и имаше вид на противен актьор. Държеше план в ръката си и вървеше с неспокойна походка, като се озърташе.

Младата жена... Макар и да не се съмняваше в самоличността ѝ, Раул я позна трудно. Красивото лице, което преди няколко дни го бе възхитило на булевард Осман, бе променено до неузнаваемост. Не приличаше и на трагичния образ, видян от него в коридора на бързия влак. Пред него беше измъчено и уплашено лице, което предизвикваше състрадание. Тя носеше обикновена сива рокля без украшения и широкопола сламена шапка, която закриваше русите ѝ коси. Когато завиваха покрай могилата, от която ги наблюдаваше, той съзря за миг

глава на мъж. Беше без шапка, с черна разрошена коса и вулгарна физиономия. Това не трая дори секунда.

Дали не беше третият съучастник, оставен на пост край пътя?

Двамата се спряха близо до могилката. Вилхелм се затича към къщата, като остави младата жена сама.

Раул, който се намираше на петдесетина крачки, я гледаше жадно и си мислеше, че още един поглед я следи през дупките на проядената врата. Какво да прави? Да я предупреди ли, или да я отведе със себе си, както бе направил в Бокур, и да я спаси от опасностите, които му бяха неизвестни?

Любопитството беше по-силно. Искаше да научи всичко от тази забъркана история. Действията в нея се преплитаха, но той се надяваше да се появи ръководната нишка, която да му позволи да избере верния път и да не действа повече наслуки, воден от състрадание или желание за отмъщение.

През това време тя стоеше облегната на едно дърво и си играеше разсеяно със свирката, която трябваше да употреби при опасност. Макар да беше на повече от двадесет години, лицето ѝ, почти на дете, изненада Раул. Косите ѝ светеха като злато под приповдигнатата шапка и ѝ придаваха жизнерадостен ореол.

Мина известно време. Изведнъж желязната врата изскърца и Раул видя една жена от народа, която, тананикайки си, се отправяше към къщата с панер под ръка. Госпожицата със зелените очи също я беше чула. Тя се олюля, сви се край дървото и изчака перачката да отmine.

Изминаха ужасни секунди. Какво щеше да направи Вилхелм, изненадан в момента на кражбата, от неочакваната посетителка? Стана така, че перачката влезе в къщата през задния вход. В следващия момент от другата страна излезе Вилхелм, който се връщаше, като държеше в ръката си завит във вестник пакет, който имаше формата на цигулка. Срещата с перачката беше предотвратена.

Сгушената девойка не видя веднага това и докато съучастникът ѝ плахо се приближаваше към нея, лицето ѝ беше изплашено. Такава я видя в Бокур след убийството на мис Бакфийлд. Раул я презираше.

Последва късо обяснение, което разкри на Вилхелм опасността, на която е бил изложен. Той се олюля на свой ред и когато минаваха край могилката, смъртно бледи и ужасени, и двамата трепереха.

— Да — помисли Раул, изпълнен с презрение, — ако Марескал или слугите му дебнат край стените, още по-добре! Нека хванат и двамата. Нека ги тикнат в затвора!

Речено било през този ден обстоятелствата да не съвпадат с предвижданията на Раул и той да бъде принуден да действа против волята си, без да е размислил. Когато двамата крадци стигнаха на двадесет крачки от вратата, човекът, който Раул бе съзрял на стената, изскочи от храстите край пътеката, събори с юмрук Вилхелм, грабна младото момиче като вързоп под мишницата си, вдигна цигулката и хукна през маслиновото поле.

Раул се затича след него. Лек и силен, нападателят бягаше бързо, без да поглежда назад, като човек сигурен, че ще постигне целта си. Пресече градината и стигна до високо около метър възвишение. Там сне момичето, спусна го на пътя, като го държеше за китките, и сам скочи, като преди това хвърли долу цигулката.

— Отлично — каза си Раул. — Там трябва да го чака автомобил. След като дебна и отвлече госпожицата, той се връща на мястото, където го чака колата.

Като се приближи, видя, че не се лъже. Открит автомобил чакаше на шосето. Две завъртания на манивелата и човекът се качи до момичето и потегли. Пътят беше неравен и отрупан с камъни. Колата пъхтеше и боксуваше. За Раул беше лесно да я настигне. Прескочи гюрука, легна на пода пред задната седалка и се скри под палтото, което висеше закачено. Нападателят, улисан от трудното потегляне, не чу нищо.

Стигнаха главното шосе. Преди да завие, мъжът сложи ръка върху гърлото на момичето и изръмжа:

— Загубена си, ако мръднеш. Ще стисна врата ти като на другата... Знаеш какво значи това.

И прибави подигравателно:

— Нямах желание да викаш, нали малката?

Селяни вървяха отстрани на пътя. Автомобилът се отправи към планината. Жертвата не помръдна.

Раул разбра, че пред него е третият бандит, който беше стиснал за гърлото „другата“ или мис Бакфийлд.

— Така е — помисли си той. — Не е нужно да се задълбочава човек в размишления и логични изводи. Това е още едно

доказателство, че има връзка между аферите на Бакфийлд и тримата бандити. Марескал с право претендираше, че англичанката е била убита по погрешка. Всички тези хора пътуваха към Ница с една и съща цел — ограбването на вила „Б“. Обирът е организиран от Вилхелм, авторът на писмото, подписано с В, който е участник и в двете банди. Той се стреми едновременно към ограбването на вилата, заедно с англичанката, и към разкриването на голямата загадка, за която споменава в послеписа. Ясно, е, че след смъртта на англичанката Вилхелм иска да изпълни направения от него план. Взима със себе си своята приятелка със зелените очи, защото са нужни двама души. Планът щеше да успее, ако третият бандит, който е проследил съучастниците си, не беше отнел плячката и не беше използвал случая да задигне „зелените очи“. С каква цел го направи? Имаше ли любовно съперничество между двамата мъже? Засега да не питам повече.

Няколко километра по-нататък автомобилът зави надясно, слезе по стръмен зигзагообразен път и се отправи към Леван, откъдето можеше да се отиде към Варския пролом или към планините.

— Какво ще правя — каза си Раул, — ако пътуването завърши до някое убежище на бандити? Трябва ли да чакам да се озова сам срещу половин дузина убийци, с които да оспорвам зелените очи?

Неочакван опит на младото момиче да скочи от колата реши въпроса. В момент на отчаяние то поиска да избяга с риск да се пребие. Мъжът го задържа с немилостивата си ръка.

— Без глупости! Ако трябва да умреш, то това ще стане от моята ръка и в определения час. Не си забравила какво ти казах в бързия влак, преди ти и Вилхелм да очистите двамата братя. Затова те съветвам...

Той не довърши. Обръщайки се на един завой към момичето, съгледа мъжки гърди, които го отделяха от нея. Това бяха здрави гърди, които го избутваха в ъгъла. Един глас му каза с присмех:

— Как си стари приятелю?

Човекът остана като зашеметен. Отскачането на автомобила щеше замалко да хвърли всичките в един трап. Той измънка:

— По дяволите! Какъв е пък този? Откъде изникна?

— Как! — каза Раул. — Не ме ли познаваш? Щом говориш за бързия влак. Трябва да си спомниш за човека, когото най-напред удари с палката. Бедния човек, комуто задигна двадесет и три банкноти.

Госпожицата ме позна. Нали госпожице? Вие познавате господина, който ви отнесе на ръцете си онази нощ и от когото немного любезно избягахте.

Наведена под шапката си, госпожицата мълчеше. Мъжът продължаваше да мърмори:

— Каква е тази птица? Откъде се появи?

— От вила Фарадони, откъдето те държа под око. А сега трябва да спрем, за да слезе госпожицата.

Човекът не спря, даде газ.

— Ставаш лош. Не си прав, приятелю. Трябва да си прочел във вестниците, че не съм казал нито дума за теб и затова ме обявяват като шеф на бандата! Мен, безобидният пътник, който мисли как да спаси всички. Хайде, приятелю, дръпни спирачката и намали.

Ограден с парапет от едната страна, пътят се виеше змиеобразно из дефилето, сред високи скали. Беше много тесен, при това разделен на две от трамвайна линия. Раул счете положението за благоприятно. Изправи се внезапно, стовари се върху мъжа отпред и хвана кормилото през раменете му.

Слисан, мъжът повтаряше:

— Боже мой! Той е луд! Гръм и мълнии! Ще ни хвърли в пропастта!... Пусни ме, животно!

Опита се да се освободи, но две ръце го стиснаха като в менгеме. Раул му каза, смеейки се:

— Трябва да избираш, скъпи господине. Пропастта или премазване от трамвая. Вижте го как се плъзга насреща ни. Трябва да се спре, стари приятелю, без това...

Действително тежката машина се показва на петдесетина метра от тях. Бързината, с която се движеха, налагаше внезапно спиране. Ватманът схвана положението и дръпна спирачката, докато Раул спря автомобила до самите релси. Превозните средства застанаха едно срещу друго, като почти се допираха.

Мъжът не преставаше да беснее:

— По дяволите! Какъв е този цирк? Скъпо ще ми платиш!

— Направи си сметката, ако имаш молив и ако нямаш намерение да спиш пред трамвая, да освободим пътя!

Той протегна ръка на момичето, за да слезе, но то я отблъсна, само стъпи на земята и застана да чака на пътя.

Пътниците започнаха да проявяват нетърпение. Кондукторът се развика. Трамваят потегли, щом пътят беше разчистен.

Раул, който помагаше на бандита да избуца автомобила, му каза повелително:

— Видя как действам, нали приятелю? Ако си позволиш да задяваш отново госпожицата, ще те предам на правосъдието. Ти си онзи, който устрои покушението в бързия влак и който удуши англичанката.

Човекът се обърна. Беше преbledнял. Устните му, сред набразденото от бръчки косматото лице, трепереха. Той промълви:

— Лъжа... аз не съм я пипнал...

— Ти си, имам доказателства... Ако те хванат, ще идеш на гилотината... Бягай и ми остави колата си. Заедно с момичето ще я закарам в Ница. Хайде, да те няма!

Блъсна го с рамото си, скочи в автомобила и взе увитата цигулка. Едно проклетие се изтръгна от устата му:

— Хиляди бесове! Тя е избягала!

Наистина госпожицата със зелените очи я нямаше на пътя. В далечината трамваят се губеше от очи. Използвайки караницата на двамата мъже, тя бе скочила в него.

Гневът на Раул се изля върху мъжа.

— Кой си ти? Познаваш ли тази жена? Как се казва? Мъжът, също разгневен, искаше да вземе цигулката от Раул. Борбата се усложняваше, когато мина друг трамвай. Раул скочи в него, докато бандитът напразно се опитваше да подкара автомобила.

Де Лемези се върна бесен в хотела. За щастие имаше за компенсация ценните книжа на графиня Фарадони. Разтвори вестника. Без дръжка и други принадлежности цигулката тежеше повече от обикновено. Като я разгледа той констатира, че горната дъска на инструмента е била изрязана и после внимателно залепена. Раул я отлепи.

В цигулката нямаше нищо, освен пакет стари вестници, което доказваше, че или графинята бе скрила на друго място богатството си, или пък графът беше намерил скривалището и си живееше богато с приходите, от които е искала да го лиши жена му.

— Пълно поражение — изръмжа Раул. — Госпожицата със зелените очи започва да ме нервира! Отблъсква ми и ръката. Дали ми

се сърди, че „обрах“ устните й? Ах ти кокетка!

5.

Без да знае как ще се развият събитията, цяла седмица Раул чете внимателно публикациите във вестниците за тайното убийство в бързия влак. Безполезно беше да се говори подробно за добре известни събития, както и за предположенията, грешките или откритите следи.

Затова Раул де Лемези обобщи и записа най-важните факти, като ги подреди в следния ред:

„1. Третият участник, от който освободих госпожицата със зелените очи, остава неизвестен и никой не предполага съществуването му. В очите на полицията аз, непознатият пътник, съм организатор на покушението. По внушение на Марескал, на който действията ми са направили силно впечатление, аз представлявам всемогъща личност, която е организирала и е ръководила нападението. Сигурен е, че привидно съм се представил за жертва и съм накарал съучастниците ми да ме вържат. Така по-лесно съм ги ръководил. След като всичко е преминало, съм изчезнал в мрака, без да оставя следи.

2. Според показанията на лекаря останалите съучастници са избягали с колата му. Но къде? Рано сутринта конят се е върнал заедно с колата обратно през полето. Комисарят е сигурен кои са извършителите. Затова смъква маската на младия бандит и посочва, че той е млада жена. Не я описва, като си запазва правото за сензационно задържане.

3. Самоличността на убитите мъже е установена. Това са братята Артур и Гастон Лубо, търговци на шампанско, живущи в Ньой.

4. Една важна подробност. Известен е произходът на пистолета, с който са били убити двамата братя. Купен е

петнадесет дни преди покушението от строен и висок млад човек. Придружаващата го млада жена, която е била с воал на лицето, се е обърнала към него с името «Вилхелм».

5. Най-накрая мис Бакфийлд. Срещу нея няма никакви обвинения. Поради липса на доказателства Марескал не смее да рискува и пази разумно мълчание. Случайна пътничка, много известна в Лондон и на Ривиерата, която отива при баща си в Монте Карло — това е всичко, което е известно за нея. Вероятно тя е загинала по погрешка, но защо са убити братята Лубо? Много факти и предположения са обгърнати в пелената на мрака и противоречията.“

— Не съм настроен да си мъча ума и ще оставя полицията да тъпче на едно място. — обобща Раул. — През това време аз ще действам.

Говореше така, защото знаеше какво да прави. Подсказаха му го местните вестници, които публикуваха следното съобщение:

„Нашият бележит гост лорд Бакфийлд, след погребението на нещастната си дъщеря, се е завърнал между нас и според обичая си ще прекара края на сезона в хотел Белвю в Монте Карло.“

Вечерта Раул де Лемези нае стая в хотела, съседна на апартамента на англичанина. Тя, както останалите в партера, гледаше към градината, която се простираше зад задната фасада на сградата. Към всяка стая имаше тераса и собствен вход.

На другия ден той забеляза англичанина, когато излизаше от стаята си и отиваше в градината. Беше още млад, солиден човек, чиято скръб се долавяше в нервните му движения, излъчващи мъка и отчаяние.

След два дни Раул реши да му изпрати визитната си картичка с молба за поверителен личен разговор, но чу, че някой чука на съседната врата. Погледна — беше Марескал.

Това обстоятелство не го учуди. След като самият той идваше да вземе сведения от лорд Бакфийлд, естествено беше и Марескал да иска да научи нещо от бащата на Констанс. Отвори подплатената врата,

която делеше двете съседни стаи, зад нея имаше друга, която се отваряше от другата страна. Но не успя да чуе нищо.

Загуби три дни, през които комисарят и англичанинът се срещаха и разговаряха помежду си. Каква цел преследваше Марескал? Навярно нямаше намерение да разкрие на лорда, че дъщеря му е крадла. Тогава от тези срещи той искаше да получи някакви сведения.

Най-после, една сутрин Раул успя да долови края на телефонен разговор на англичанина: „Разбрано, господине. Елате днес в 3 часа в градината на хотела. Парите ще бъдат събрани. В замяна на четирите писма, за които говорите, моят секретар ще Ви ги предаде.“

— Четири писма... пари... — каза си Раул. — Това ми прилича на опит за шантаж... Дали изнудвачът не е Вилхелм, който навярно се навърта наоколо и като съучастник на мис Бакфийлд иска да осребри кореспонденцията си с нея?

Разсъжденията на Раул затвърдиха убеждението му, което изясняваше действията на Марескал. Несъмнено, повикан от лорд Бакфийлд, когото Вилхелм заплашваше, комисарят устройваше примка, в която трябваше да падне младият изнудвач. На Раул не оставаше нищо друго, освен да се радва. Дали и госпожицата със зелените очи не участвува в тази комбинация?

Един ден лорд Бакфийлд задържа комисаря за обяд. След ядене те отидоха в градината и се разходиха, като разговаряха. В 2,45 часа полицаят влезе обратно в апартамента. Лорд Бакфийлд седна на една пейка, близо до отворената желязна врата.

Раул наблюдаваше от своя прозорец.

„Ако тя дойде, толкова по-зле за нея — помисли той — Малкия си пръст няма да мръдна, за да ѝ помогна“

Почувствува се облекчен, когато видя, че Вилхелм се показва сам. Той се приближаваше предпазливо към желязната врата.

Срещата между двамата мъже беше кратка. Условиата на пазарлъка бяха най-вероятно предварително уговорени и те веднага се отправиха към апартамента. Вилхелм беше несигурен и неспокоен, а лорд Бакфийлд се разтърсваше от нервни тръпки.

На терасата англичанинът каза:

— Влезте, господине. Аз не искам да се забърквам в тези мръсотии. Секретарят ми е в течение на всичко и ако съдържанието на писмата е такова, каквото твърдите, ще ви плати.

Той си отиде.

Раул подслушваше с наострени сетива. Очакваше решителна сцена, но веднага разбра, че Вилхелм не познава Марескал и той спокойно можеше да мине в очите му за секретар на лорда. Полицаят-секретар, когото Раул виждаше в огледалото, произнесе ясно:

— Ето 50 банкноти от по 1000 франка и чек за същата сума, платим в Лондон. Носите ли писма?

— Не — каза Вилхелм.

— Защо. В такъв случай не можем да се споразумеем. Дадените ми нареждания са изрични и трябва да действам по принципа „Дай — вземи“.

— Ще ги изпратя по пощата.

— Вие сте луд, господине, или по-скоро се опитвате да ми разигравате.

Вилхелм явно взе някакво решение и каза:

— Наистина притежавам писмата, но не са у мен.

— Тогава?

— Един мой приятел ги пази.

— Къде е той?

— В хотела. Ще отида да го потърся.

— Безполезно е — каза Марескал, който схващаше положението, и ускори нещата.

Той позвъни и каза на влязлата камериерка:

— Доведете госпожицата, която трябва да чака в коридора. Кажете й, че я вика господин Вилхелм.

Вилхелм подскочи, откъде знаеха името му?

— Какво означава това? Това противоречи на договореността ми с лорд Бакфийлд. Лицето, което ме чака, няма работа тук...

Той поиска да излезе. Марескал се изправи пред него, отвори вратата и даде път на госпожицата със зелените очи. Тя влезе нерешително и нададе вик на ужас, когато вратата се трясна зад нея и ключът бе грубо превъртян в ключалката.

В същото време една ръка я сграбчи за рамото. Тя изстена:

— Марескал!

Още преди да беше произнесла ужасното име, Вилхелм се възползва от бъркотията и избяга през градината. Марескал не му обърна внимание. Той мислеше само за младата девойка, която,

олюлявайки се, стигна до средата на стаята. Комисарят дръпна чантата ѝ с думите:

— Престъпнице, този път нищо няма да те спаси. Попадна в капана, а?

Той претърси чантата ѝ и изръмжа:

— Къде са писмата? Ето докъде паднахте! Да изнудвате! Какъв срам!

Момичето се строполи на един стол. Той започна да ѝ крещи:

— Писмата! Дайте писмата, веднага! Къде са? В корсажа ви?

Марескал разкъса блузата ѝ и започна с другата си ръка да тършува под дрехите ѝ. Спря се и изведнъж с ококорени очи, изправен срещу мъжка глава. Тя му намигваше с едното око, държеше цигара в ъгъла на саркастичната си уста и му каза:

— Имаш ли огънче, Рудолф?

„Имаш ли огънче, Рудолф?“ — това беше изумителната фраза, чута от Марескал в Париж и прочетена в бележката му! Какво означаваше това? И това необичайно говорене на ти? Това намигане с око?

— Кой сте Вие?... Кой сте вие?... Човекът от бързия влак? Третият съучастник... Възможно ли е? — удивен повтаряше комисарят.

Марескал не беше страхливец. В много случаи беше давал доказателства за необикновената си смелост и не се боеше да се нахвърли сам върху двама или трима противници. Но такъв враг не беше срещал. Той действаше с особени средства и чувстваше винаги надмощието му. Затова предпочете да запази отбранителна позиция, докато Раул спокойно каза със сух тон на младото момиче:

— Оставете четирите писма на камината. Добре. Сега се измъквайте бързо през коридора и сбогом. Не вярвам, че обстоятелствата отново ще ни изправят един срещу друг. Желая ви успех.

Младото момиче си отиде, без да каже дума. Раул заговори:

— Както виждаш, Рудолф, познавам съвсем малко тази жена със зелени очи. Не съм ѝ съучастник, нито убиец, който ти вдъхва такъв ужас. Аз съм безобиден пътник, на който мазният ти вид не се хареса още от първия момент и който намира за забавно да ти отнеме

жертвата. Тя не ме интересува и съм решил повече да не се занимавам с нея. Но искам и ти да го сториш. Всеки трябва да върви по пътя си.

Разбираш ли мисълта ми, Рудолф?

Рудолф направи движение с ръка към джоба си, в който носеше пистолета си, но не успя да го извади. Раул беше насочил своя и го гледаше толкова неумоливо, че той не мръдна.

— Да минем в съседната стая, Рудолф. Искаш ли? Там ще си поговорим по-спокойно.

С пистолет в ръка накара комисаря да мине пред него и затвори вратата. Едва прекрачил прага на стаята, Раул дръпна изведнъж покривката на масата и я метна върху главата на Марескал. Той не оказа съпротива. Този фанатичен човек го парализираше. Не мислеше да вика за помощ и да се бори, убеден, че отговорът щеше да бъде като мълния. Остави се да бъде увит в цял куп покривки и чаршафи, които почти го задушаваша и не му позволяваха да мърда.

— Така — каза Раул, като свърши. — Всичко е наред. Вярвам, че утре сутринта ще бъдеш освободен. Дотогава имаш време да размислиш, а аз и госпожицата да се скрием кой където си реши.

Без да бърза, пригответи куфара си и изгори четирите писма на англичанката.

— Още една дума, Рудолф — каза Раул на сбогуване. — Не отегчавай повече лорд Бакфийлд. Тъй като вече няма доказателства срещу дъщеря му, изиграй ролята на изпратен от Провидението. Предай му интимния дневник на мис Бакфийлд, който намерих в кожената й чантичка и който ти оставям. От него бащата ще се убеди, че дъщеря му е била най-честната и благородна жена. А ти ще направиш едно добро дело. Що се отнася до Вилхелм и съучастницата му кажи на лорда, че си се излъгал и че се отнася до вулгарен шантаж, който няма нищо общо с престъплението в бързия влак. Затова си ги освободил. Остави тази афера, която е прекалено сложна за теб. Сбогом, Рудолф.

Раул взе ключа със себе си и отиде в канцеларията, където поиска сметката си, и каза:

— Запазете стаята ми до утре сутринта. Предплащам я, в случай че не мога да се върна.

Беше доволен от обратата, който взеха събитията. Ролята му беше свършила. Младата девойка да се оправя както иска. Повече тя не го

интересуваше.

Решението му беше толкова категорично, че като я видя в бързия влак за Париж, в който се качи в 3 часа и 50 минути, не пожела да се срещне с нея и се скри в друг вагон.

В Марсилия тя се прехвърли на влака за Тулуза заедно с хора, които приличаха на артисти и с които се беше запознала по пътя. Неочаквано отнякъде изникна и Вилхелм, който се присъедини към групата.

— На добър път! — каза Раул на себе си. — Радвам се, че нямам повече нищо общо с тази хубава девойка. Да отиде да се беси другаде!

В последната минута промени решението си и се качи на влака за Тулуза. На другата сутрин той слезе заедно с тях.

Обирът на вилата на Фарадони и опитът за шантаж на лорд Бакфийлд, извършени непосредствено след покушението във влака, бяха два непредвидени епизода. Те сякаш бяха части от лошо скроена пиеса. Тя не даваше на зрителя време да свърже фактите помежду им. Една трета картина, която впоследствие Люпен нарече своя трилогия, трябваше да подреди нещата. Трета картина, която, както и останалите, имаше брутален характер. Този път, лишен привидно от всякаква логика, събитията стигнаха много бързо до своята кулминация.

В хотела в Тулуза, където момичето последва новите си приятели, Раул научи, че артистите са от трупата на оперетната певица Леонида Бали. Същата вечер в театъра Вариете те щяха да представят оперетата „Вероника“.

Той застана на пост. Младата девойка излезе в 3 часа силно развълнувана. Оглеждаше се непрекъснато, сякаш се страхуваше, някой да не я следи. Навярно се криеше от съучастника си Вилхелм! Изтича до пощата и поиска да изпрати телеграма. Три пъти бърка текста и започва отначало.

След като си отиде, Раул успя да вземе един от смачканите листове, които беше хвърлила в кошчето, и прочете: *„Хотел Мирмар — Люз (Горни Пиринеи). Пристигам утре с първия влак. Предупредете вкъщи...“*

— Кой дявол ще търси в планината по това време? — помисли той. Да не би семейството ѝ да живее в Люз?

Продължи да я следи предпазливо и видя, че влезе в театър „Вариете“ — Без съмнение, за да присъства на репетицията на трупата.

През останалото време на деня той наблюдаваше входовете на театъра.

Вечерта зае място в дъното на една ложа и щом завесата се вдигна, бе поразен: актрисата, която пееше в ролята на Вероника, беше госпожицата със зелените очи.

— Леонида Бали... — каза си той. — Това е името ѝ! Нима тя е провинциална оперна певица?

Раул беше много изненадан. Видяното надминаваше всичко, което можеше да си въобрази по отношение на госпожицата с нефритените очи.

На сцената тя се изяви като талантива актриса и певица. Беше скромна, затрогваща, изпълнена с нежност и веселие, със съблазън и целомъдрие. Богато надарена, тя притежаваше висок професионализъм, но и една непохватност на сцената, която ѝ придаваше още по-голям чар. Спомни си за първото впечатление на булевард Осман. Потвърждаваше се мисълта му за двойната съдба, която имаше момичето и чиято маска беше едновременно тъй трагична и тъй детинска.

Трите часа Раул прекара във възторг. Не преставаше да се възхищава от странното същество, което беше виждал главно в моменти на страх и ужас. Пред него сега беше друга жена, в която всичко беше изпълнено с жизнерадост и хармония. Но беше и жената, която бе убила и участвала в низости и престъпления.

От двата толкова различни образа, кой трябваше да смята за истински? Раул напразно се опитваше да разбере това. Героинята от операта засенчваше другите два образа и ги обединяваше в един трогателен живот. Едва забележими нервни движения разкриваха пред опитното око истинската жена и показваха особеното ѝ душевно състояние.

— Има нещо ново — мислеше Раул.

— Днес е станало важно събитие, което неочаквано я тласна към гарата. Тревогата от него понякога разваля играта ѝ на сцената. Най-вероятно е тя да е свързана с Вилхелм, който изчезна внезапно.

Когато след спускането на завесата излезе да се поклони, младото момиче бе посрещнато с овациите на публиката. Тълпа от почитатели се струпа около входа за артистите.

Пред вратата чакаше покрита кола с впряг от два коня. Влакът, който пристигаше сутринта в Перифит — Несталас, най-близката станция до Люз, заминаваше малко след полунощ. Нямаше съмнение, че тя е изпратила предварително багажа си на гарата и ще се отправи веднага натам. Раул също беше наредил да занесат куфара му.

След малко тя се качи в колата, която потегли бавно. Вилхелм не се появи, което доказваше, че не знае за заминаването.

Внезапна мисъл разтърси Раул. Той се затича зад колата, настигна я и скочи отзад.

В този момент стана това, което беше предвидил. Внезапно кочияшът сви вдясно, шибна силно конете и препусна по пустите и тъмни алеи. Те водеха към Гран Рон и Ботаническата градина. При този бърз ход момичето не можеше да скочи и да иска.

Препускането не продължи дълго. Кочияшът спря близо до Гран Рон, слезе от седалката и влезе при пасажерката си. Отвътре се чу вик, но Раул не се намеси. Беше сигурен, че нападателят е Вилхелм и искаше да разбере защо се карат. Нещата, ако вземеха опасен обрат, той беше готов за действие.

— Говори! — викаше съучастникът. — Мислиш, че ще избягаш и ще ме пратиш за зелен хайвер?... Вярно е, исках да те измамя, но вече си се досетила и затова няма да те пусна... Говори... Иначе...

Раул се разтревожи. Спомни си стонове на мис Бакфийлд. Едно по-силно натискане с палец и жертвата ще бъде мъртва. Той отвори вратата, хвана Вилхелм за краката и рязко го смъкна на земята. Той се опита да се съпротивлява, но с отсечен удар Раул счупи ръката му над китката.

— Ще имаш шест седмици почивка — каза той, — но ако отново се опиташ да досаждаш на госпожицата, ще ти счупя гръбнака.

Раул се върна назад, но младата жена вече се отдалечаваше в тъмнината.

— Тичай, мила моя — каза на себе си той. — Няма да ми избягаш, аз знам къде отиваш. До гуша ми дойде да играя ролята на вярно куче, без да получа в замяна дори парченце захар. Моята цел си ти, със прекрасните си зелени очи и хладните си устни. Когато Люпен тръгне по някой път, върви винаги докрай и постига целта си.

Той остави Вилхелм и колата и забърза за гарата, където успя в последния момент да се качи на влака. Внимаваше момичето да не го

забележи. Деляха ги две препълнени с пътници купета.

Влакът се отклони при Лаурд и след един час пристигна в Пиерфит — Несталс.

Младата госпожица беше посрещната с възторг от голяма група момичета. Те бяха облечени в кафяви рокли и пелерини, обшити с широки сини ленти. Хвърлиха се да я прегръцат, водени от калугерка с широк бял капишон на главата.

— Аврелия! Аврелия! Ето те! — викаха всички в един глас.

Госпожицата със зелените очи преминаваше от прегръдка в прегръдка и стигна до калугерката. Тя я прегърна нежно и ѝ каза с радост:

— Малката ми Аврелия! Колко съм щастлива да те видя! Ще останете ли един месец между нас?

Пътнически кабриолет, който превозваше пристигналите между Пиерфит и Люз, чакаше пред станцията. Всички се качиха в него и той потегли.

Раул, който през цялото време стоеше настрана, нае файтон.

6.

Когато трите мулета на кабриолета започнаха да се изкачват по склоновете, Раул си каза: „Госпожице, отсега нататък вие сте моя пленница. Съучастница на престъпник и шантажист, вие сте убийца и оперетна актриса, а се представяте за възпитаничка на манастир. Която и да сте, повече няма да ми се изплъзнете. Доверието е както затвор, от който не може да се избяга. В дъното на душата си ние вярваме в човека, който ви спасява няколко пъти. Засега за мен няма да бъдете нито оперетна певица, нито опасна авантюристка. Няма да се обръщам към вас с Леонида Бали, а ще ви казвам Аврелия. Обичам това име, защото е старинно и почитено. Зная, госпожице, че имате една тайна, която съучастниците ви искат да измъкнат от вас. Един ден тази тайна ще ми принадлежи.“

Монологът успокои Раул и той заспа в клатушкация се файтон.

Малкият град Люз и съседният му Сен Совьор притежават горещи минерални бани. През този сезон в тях имаше малко туристи. Раул се настани в почти празен хотел, като се представи за природолюбител. Още същия следобед той проучи околностите.

Неудобен и тесен път водеше до стар манастир на сестрите на Дева Мария. В зданието имаше пансион за млади момичета. Разстоянието от Люз до него не беше повече от 20 минути.

Заобиколени от назъбени възвишения, сградите и градините на манастира се намираха в края на едно възвишение с форма на човешки нос. Те бяха разположени на отделни тераси, укрепени от здрави стени. Край тях някога е текъл потокът на Дева Мария, който сега се губеше в голяма фуния в скалата. Другият склон беше покрит с борова гора, пресечена на кръст от два пътя, използвани от секачите. През неделните дни местното население ходеше на разходка из стръмните скали и дълбоките пещери.

Раул започна наблюдението си точно от тази страна. Местността наоколо беше безлюдна. Долавяше се далечното кънтене на секирите на дърварите.

От наблюдателния си пост той виждаше полянките в парка и алеите, оградени с липи, по които се разхождаха пансионерките. За кратко време изучи обичаите в манастира и часовете за почивка. След обяд алеята над склона беше запазена за „големите“.

Госпожицата със зелените очи се показва едва на четвъртия ден. Изглеждаше, че всяко от по-големите момичета няма друго занимание, освен да се стреми да бъде по-близо до Аврелия.

Тя беше напълно променена. Изглеждаше като дете, което става след дълго боледуване от легло и разцъфтява под слънчевите лъчи и чистия планински въздух. Облечена като останалите момичета, сред тях тя се преобразяваше. Беше жива, весела и мила и увеличаваше всички във жизнерадостни игри. Смехът ѝ, носен от ехото, кънтеше до хоризонта.

— Тя се смее! — каза си очарован Раул. — Не с изкуствения актьорски смях, а безгрижно и до забрава, което изразява истинската ѝ натура. Истинско чудо!

След като момичетата отиваха в класа, Аврелия оставаше сама. Но това не променяше настроението ѝ. Тя събираше шишарки във върбова кошница или береше цветя, които слагаше на стъпалата на съседния параклис.

Движенията ѝ бяха грациозни. Често разговаряше с едно кученце, което я придружаваше, или с котката, която се галеше в краката ѝ. Веднъж оплете венец от рози и, смеейки се, се огледа в едно огледало. Друг път крадешком постави малко червило и розова пудра на бузите си, но бързо ги изтри. Навярно това беше забранено.

На осмия ден Аврелия прекрачи парапета и стигна до най-високата тераса. В края си тя беше скрита в жива ограда от храсти.

На деветия ден с книга в ръка тя отново се изкачи там. На десетия — Раул направи решителна крачка.

Най-напред трябваше да се промъкне през гората и да пресече широкото езеро. Разядена от времето лодка стоеше на брега, привързана за един клон. С нея той стигна до малко заливче, под самата тераса, която се извисяваше над него като стена на средновековна крепост.

Зидовете ѝ бяха направени от наредени един върху друг плоски камъни. Дъждовете бяха образували бразди, по които децата от околността лесно се катереха. Раул се изкачи без усилие. Горе терасата

образуваше нещо като платформа. Тя беше заобиколена от пълзящи растения. В средата ѝ имаше красива ваза от печена глина, а край нея бяха наредени каменни пейки.

Раул дочу веселата глъч на пуснатите в междучасие деца. После настъпи тишина. Не мина много време и той дочу шум от стъпки, които приближаваха към него.

Свеж глас си тананикаше някакъв романс. Сърцето му се сви. Какво ли ще каже тя, като го види?

Изпрацяха няколко клончета, храстите се разтвориха и Аврелия се появи. Вцепенена, тя се спря пред прага на терасата. Книгата ѝ и пълната с цветя сламена шапка паднаха на земята. Нежният ѝ силует, който се подчертаваше от кафявата вълнена рокля, стоеше като закован.

В първия миг тя не позна Раул, защото едва след няколко минути почервения и заотстъпва, говорейки:

— Вървете си... вървете си...

Той я гледаше с удоволствие, което никога не беше чувствал към друга жена. Нито за миг не помисли да ѝ се подчини и се направи, че не е чул думите ѝ.

С още по-повелителен тон Аврелия повтори:

— Вървете си...

— Не — каза той.

— Тогава, аз ще си отида.

— Ако си отидете, ще ви последвам и ще отидем заедно в манастира.

Тя поиска да избяга, но той се затича и я хвана за ръката.

— Не ме докосвайте! — каза тя с възмущение, като се освободи.
— Забранявам ви да идвате тук...

Изненадан от такава разпаленост, Раул попита:

— Защо?

— Вие всявате ужас в мен.

Отговорът беше толкова необикновен, че той не успя да прикрие усмивката си.

— Презирате ме до такава степен?

— Да.

Повече от Марескал?

— Да.

— Повече от Вилхелм и човека, който ви отвлече от вилата на Фарадони?

— Да, да, да.

— Те ви направиха толкова зло, а аз ви покровителствах.

Тя замълча. Вдигна шапката си и я задържа така, че той да не може да вижда устните ѝ. Раул беше сигурен, че държанието ѝ можеше да се обясни по следния начин:

Ако го презираше, не е защото беше станал свидетел на всичките ѝ престъпления, а защото я беше държал в обятията си и я беше целунал. Целомъдрието ѝ изглеждаше искрено и хвърляше допълнителна светлина върху душата и чувствата ѝ.

Отстъпвайки няколко крачки, за да ѝ покаже, че е свободна, той заговори с тон на неволно уважение:

— Моля ви да забравите. Онази нощ имаше мигове на умопомрачение, за които не трябва нито вие, нито аз да пазим спомени. Не съм дошъл, за да ви припомням случилото се между нас, а да продължа разследването си. Съдбата ме постави на пътя ви и мога да ви бъда полезен. Не отблъсквайте помощта ми, защото опасностите за вас не са изчезнали. Неприятелите ви са извън себе си. Какво ще правите, ако не съм до вас?

— Вървете си! — каза тя упорито.

Стоеше на прага на терасата, избягваше погледа му и прикриваше устните си, но не си отиваше. Както си и мислеше Раул, човек остава пленник на този, който непрекъснато го спасява. В погледа ѝ се четеше страх, но споменът за целувката отстъпваше пред по-страшните преживявания, които бе изпитала.

— Аз се чувствавам сигурна и спокойна в манастира. Вие сте замесен във всичките адски събития. Вървете си!

— За щастие — каза той. — Защото трябва да бъда замесен и в тези, които се готвят. Мислите ли, че те не ви търсят? Мислите ли, че Марескал се е отказал от вас? В момента той е по следите ви. Ще ги намери, независимо че се криете в този манастир. Както предполагам, тук сте прекарвали няколко години от детството. Той го знае и ще дойде. Раул говореше убедително, което направи впечатление на младото момиче, но то промълви отново:

— Вървете си...

— Добре — каза той, — но утре по същото време ще ви чакам. Трябва да поговорим. Няма да бъде за неща, които да ви припомнят кошмара от ужасната нощ. За това ще пазя пълно мълчание, но има други въпроси, които ще ви задам и на които ще трябва да отговорите. Това е всичко, което исках да ви кажа. Сега можете да си отидете, но ще размислите, нали? Не се безпокойте повече. Свикнете с мисълта, че постоянно съм до вас и не се отчайвайте. В момент на опасност ще бъда винаги тук.

Без да каже дума, тя си отиде. Раул я видя как слезе по терасите. След като я загуби от погледа си, той събра няколко цветя, които тя бе изпуснала, като се пошегува:

— Дявол да го вземе!... Хайде, стари Люпене, овладей се!

Върна се по същия път. Пресече обратно езерото и се поразходи из гората. Хвърляше цветята едно по едно, давайки си вид, че не държи на тях, но образът на младото момиче беше постоянно пред очите му.

На другия ден отново се изкачи на терасата. Аврелия не дойде. Това се повтори и през следващите два дни. На четвъртия тя разтвори храстите, без да е чул преди това стъпките ѝ.

— Вие ли сте? — каза той развълнувано.

По движенията ѝ разбра, че не трябва да се приближава или да казва каквото и да е, което може да я изплаши. Аврелия стоеше като пред противник, чиято власт чувства и се сърди, че и е направил добро. Въпреки това каза с мек глас:

— Не би трябвало да идвам, но реших, че трябва да ви благодаря. Освен това се страхувам след всичко, което ми казахте. Питайте аз ще отговарям.

— На всички въпроси?

— Не — каза с мъка тя, — не и за нощта в Бокур. За всичко останало можете да се интересувате. Какво искате да знаете?

Раул се замисли. Всичките му въпроси трябваше да изяснят нещата, за които момичето отказваше да говори.

Той попита:

— Най-напред ми кажете как се казвате?

— Аврелия... Аврелия д'Астъо.

— Псевдоним ли е името Леонида Бали?

— Тя съществува. Останала е в Ница, защото е болна. Познавам един от актьорите, с които пътувах от Ница за Марсилия. През

миналата зима играехме заедно в любителско представление, където аз изпълнявах ролята на Вероника. Те бяха толкова объркани и отчаяни, че трябваше да им направя услуга, като заместя болната актриса. Предупредихме директора в Тулуза за рокадата, но той реши да не прави нови обяви. Така аз се представих за Леонида Бали.

— Значи не сте актриса. Това ми харесва повече... Приятно ми е, че сте възпитаничка на пансиона Дева Мария.

Тя сви вежди:

— Продължавайте да питате.

— Баща ли ви беше господинът, който вдигна бастуна си срещу Марескал пред сладкарницата на булевард Осман?

— Да, вторият ми баща.

— Как се казва?

— Брежак.

— Брежак?

— Да, директорът на съдебния отдел във вътрешно министерство.

— Значи е пряк началник на Марескал.

— Да, но между тях винаги е имало антипатия. Марескал, който е покровителствувал от министъра, се опитва да измести втория ми баща, а той от своя страна да се отърве от подчинения си.

— Обича ли ви Марескал?

— Той поиска ръката ми, но аз му отказах. Вторият ми баща му забрани да идва у нас. Марескал ни мрази и се е заклел да ни отмъсти.

— Добре — каза Раул. — Да преминем на друга тема. Как се казва човекът от вилата на Фарадони?

— Жодо.

— Каква е професията му?

— Не зная. Идва понякога у нас при баща ми.

— А Вилхелм?

— Вилхелм Ансивел също ни гостуваше. Той се занимава с търговия и борсови операции.

— Законни или незаконни?

— Не зная... може би...

Раул обобщи:

— Това са тримата ви неприятели, нали? Има ли други?

— Да, вторият ми баща.

— Мъжът на майка ви?

— Бедната ми майка е покойница.

— Излиза, че всичките ви преследват заради тайната, която знаете единствено вие?

— Марескал е изключение. Той ме преследва, за да ми отмъсти. Не знае нищо за тайната ми.

— Ще ми разкажете ли, не за самата тайна, а за някои обстоятелства около нея?

Тя помисли няколко секунди и каза:

— Ще ви кажа това, което знаят и другите и което толкова ги ожесточава.

Гласът на Аврелия се промени. Самата тя сякаш се интересуваше от това, което разказваше.

— Накратко историята е следната: Баща ми, който е бил братовчед на майка ми, е починал, преди да се родя. Той й оставил рента, към която се прибави и пенсията, която ни отпусна бащата на майка ми, дядо д'Астьо. Той беше чудесен човек. Откривател, който винаги се опитваше да разгадава големи тайни и постоянно пътуваше по своите чудотворни дела. Смяташе, че в тях ще намери щастието си. Още си спомням как ме вземаше на коленете си и ми казваше: „Малката ми Аврелия ще стане богата. Аз работя за нея.“ Бях на шест години, когато той помоли мен и майка ми в специално писмо да отидем при него. Изрично споменаваше това да стане незабелязано. Една вечер се качихме на влака и заминахме. Прекарахме при дядо три дни. На тръгване в негово присъствие майка ми каза:

„Аврелия, не казвай на никого къде си била и какво си правила през тези дни. Това е наша тайна, която ще те направи богата, когато навършиш двадесет години“.

„Много богата — потвърди дядо ми. — Затова се закълни, че каквото и да се случи, да не говориш за това.“

„На никого — поправи го майка ми — освен на човека, когото ще обичаш и ще бъдеш сигурна, както в себе си.“

— Дадох всички клетви, които поискаха... Няколко месеца покъсно майка ми се ожени повторно. Брака ѝ с Брежак не беше щастлив и не продължи дълго. Майка ми почина през следващата година от плеврит. Преди това ми даде лист, на който бяха написани всички указания за мястото, където бяхме ходили, и това, което трябваше да

направя, когато навърша двадесет години. Наскоро след това почина и дядо ми. Останах при втория си баща, който веднага се отърва от мен, като ме изпрати в пансиона Дева Мария. Пристигнах тук много тъжна, но подкрепяна от мисълта за тайната, която ми е поверена. Един неделен ден дойдох на това място, за да изпълня един план на детското ми въображение. Не исках повече да държа в себе си документ, който ми се струваше, че ще бъде разкрит, ако продължавам да го пазя. Изгорих го в тази ваза. Не ми трябваше, защото бях научила наизуст цялото му съдържание.

Раул поклати глава:

— Вие сте забравили упътванията?

— Да — отговори тя. — Без да забележа, от ден на ден, сред топлите отношения, които царяха тук, започнах да ги забравям. От паметта ми се изтриха името на онази област, местоположението ѝ, железопътната линия, която води дотам, нещата, които трябваше да извърша.

— Абсолютно всичко?

— Всичко, с изключение на няколко пейзажа и впечатления, които се бяха врязали в паметта на малкото момиченце. Оттогава не съм преставала да виждам пред себе си камбани, които още звучат в ушите ми.

— Чрез тези спомени неприятелите ви искат да стигнат до тайната?

— Да.

— Но откъде са научили?

— Майка ми е имала неблагоприятното да не унищожи някои писма, в които дядо ми и е писал за своето откритие. Брежак намерил тези писма, но не споменаваше за тях, докато бях в пансиона. Когато се върнах преди две години, той започна да ме разпитва. Аз му казах истината, както и на вас. Естествено скрих някои от моите избледнели спомени, които можеха да доведат до вярна следа. Оттогава започна непрекъснато преследване и скандали, докато не реших да избягам.

— Сама? Аврелия се изчерви.

— Не — каза тя. — Но не при условията, които може би си въобразявате. Вилхелм Ансивел ме ухажваше дискретно като човек, който иска да ми помогне, но няма надежда да бъде възнаграден за

това. Така спечели доверието ми и аз извърших голямата си грешка, като му разказах за планираното си бягство.

— Без съмнение той го е одобрил?

— Не само го одобри, но ми помогна да продам няколко останали от майка ми бижута. В навечерието на бягството, когато се колебаех накъде да тръгна, Вилхелм ми каза: „Идвам от Ница и утре трябва да се върна обратно. Ако искате, можете да дойдете с мен. Там ще намерите спокойно убежище.“ Нямах основания да отхвърля предложението. Не го обичах, но той изглеждаше искрен и предан и аз приех.

— Какво неблагоприятие! — възкликна Раул.

— Да — каза тя. — Още повече, че между нас нямаше приятелски отношения, които оправдават подобна постъпка. Какво можех да направя? Бях сама и преследвана от живота. Предлагаха ми подкрепа и аз приех. Заминахме няколко часа по-късно.

Известно колебание я накара да спре. Продължи след малко бързо и нервно да разказва:

— Пътуването беше ужасно... Вие знаете това. Когато Вилхелм ме качи в откраднатата от лекаря кола, аз вече нямаше сили да се противопоставям на каквото и да било. Заведе ме на следващата гара и оттам в Ница, където прибрах багажа си. Имах треска и блънувах. Действах, без да съзнавам какво правя. Той използва това и ме накара на следващия ден да го придружа до едно имение. Твърдеше, че трябва да си вземе обратно някаква ценности, които му били откраднали. Тръгнах с него, както бих тръгнала, с който и да е. В тази вила бях нападната и отвлечена от Жодо.

— Аз ви спасих за втори път, а ме възнаградихте, като избягахте отново. Няма значение. Жодо също искаше да му разкриете тайната, нали?

— Да.

— После?

— След това се върнах в хотела, където Вилхелм ме помоли горещо да го последвам в Монте Карло.

— Но вие бяхте опознали този човек! — възрази Раул.

— Вижда ясно само този, който гледа. От два дни аз бях като умопобъркана. Нападението на Жодо само задълбочи това мое състояние. Последвах Вилхелм, без да го попитам за целта на

пътуването му. Бях разстроена от подлостта си и от присъствието на човек, който ми ставаше все по-чужд. Не ми е много ясно каква роля играх в Монте Карло. Вилхелм ме беше помолил да пазя някакви писма, които да му предам в коридора на хотела. Там щеше да ги предаде на някакъв господин. Какви писма? Кой господин? Защо Марескал беше там? Как се спасихме от него? Това ми е напълно неизвестно. За щастие инстинктът ми се пробуждаше. Чувствах към Вилхелм нарастваща неприязън. Презирах го. Заминах за Монте Карло с решението да скъсам с него и да се скрия тук. Той ме проследи до Тулуза. Веднага след обяда му съобщих, че съм решила да го напусна и нищо не може да ме спре. След като се убеди в моята непреклонност, той ми заговори с изкривено от гняв лице:

„Добре, ще се разделим. Това ми е безразлично, но имам едно условие. Веднъж чух вторият ви баща да споменава за тайна, която ви е била завещана. Разкрийте ми я и сте свободна.“

— Тогава разбрах всичко. Предаността му беше лъжа. Единствената му цел беше да измъкне от мен тайната, която бях отказала да разкрия.

Аврелия замълча. Раул я гледаше. Сигурен беше, че говореше истината.

— Искате ли да знаете кой е той? — обърна се той към нея.

Тя поклати глава:

— Нужно ли е?

— Добре е да знаете всичко. Ценните книжа, за които беше дошъл във вилата на Фарадони, не бяха негови и той искаше да ги открадне. В Монте Карло искаше да изнуди един човек със сто хиляди франка, като го заплашваше с компрометиращи писма. Той е мошеник.

Аврелия не възрази. Навярно сама бе прозряла истината и фактите не можеха да я впечатлят.

— Вие ме спасихте от него, за което съм ви благодарна.

— Трябваше да ми се доверите, а не да бягате от мен — каза той.
— Колко време загубихме!

Тя беше готова да си тръгне, но запита:

— Защо да ви се доверявам? Кой сте вие? Не ви познавам. Дори Марескал, който ви обвинява, не знае името ви. По какви причини ме спасявате от опасностите? Каква е целта ви?

Той се засмя подигравателно:

— Целта ми е да науча тайната ви... това искате да кажете, нали?

— Нищо не искам да кажа — възрази уморено тя. — Аз не знам и не разбирам нищо. От две или три седмици наоколо ми е тъмнина. Не искате повече доверие от това, което мога да ви дам. Нямам вяра на нищо и на никого.

Той я съжали и я остави да си отиде.

Раул си тръгна през тайната врата, която случайно беше открил и която се намиреше под предпоследната тераса. Мислите не го напуснаха:

„Тя не каза нито дума за ужасната нощ. Мис Бакфийлд е мъртва, двамата мъже също, а аз я видях маскирана и опръскана с кръв.“

Всичко беше толкова мистериозно и объркано. Около него сякаш се издигаха тъмни стени, в които тук или там блещукаха бледи светлини. В нейно присъствие той не си спомняше клетвата за отмъщение, която беше дал пред трупа на мис Бакфийлд. Не допускаше да го смуцава нещо, което би замъглило образа на девойката със зелените очи.

Не я видя два дни. След това дойде няколко пъти, без да обясни защо. Личеше, че търсеше закрилата, от която се нуждаеше. Отначало оставаше десет минути, после петнадесет, а накрая тридесет. Говореха малко. Постепенно тя започна да се доверява на Раул. Често отиваше до края на терасата и гледаше трептящите води на езерото. Опитваше се да му зададе някои въпроси, но веднага се отказваше. Разтреперваше се от всичко, което ѝ напомняше ужасните часове на гара Бокур. Приказваше най-много за миналото си, за живота, който е водила в пансиона Дева Мария. Атмосферата тук я успокояваше и я правеше щастлива.

Един ден, когато ръката ѝ бе опряна с дланта нагоре на ръба на вазата, той се наведе и без да я докосне разгледа линиите ѝ.

— Предположението ми се оправдава... Предопределена ви е двойствена съдба. Едната е тъмна и трагична, а другата ясна и щастлива. Те се преплитат и още не може да се отгатне коя ще надделее. Коя ли е вярната, коя ли отговаря на истинската ви същност?

— Щастлива участ ли? — каза тя. — Може би у мене има нещо, което изплува на повърхността, и каквото и да става ми всява оптимизъм и забрава.

Той продължи изследването на линиите на ръката ѝ.

— Пазете се от вода — засмя се той. — Тя може да се окаже пагубна за вас. Корабокрушения, наводнения... Колко много опасности, но те се отдалечават... Имате късмет, всичко се нарежда добре в живота ви. Добрата фея взима надмощие над лошата.

Искаше му се да я успокои. Водеше се от непрестанното си желание да предизвика поне една усмивка на устните ѝ, които не смееше да погледне. Той самият също желаше да забрави.

Раул преживя две седмици в щастие, което се мъчеше да прикрива. Изпитваше опиянението от любовта, което прави човек безчувствен към всичко, което не е „ТЯ“. Не искаше да си спомня за зловещите образи на Марескал, Вилхелм и Жодо. Ако някой от тримата не се появяваше, то беше навярно, защото бяха загубили следите ѝ. Успокоен, той се отдаваше на замайването, което изпитваше от близостта на момичето.

Отрезвяването беше жестоко. Един следобед, когато двамата се възхищаваха на прекрасната гледка, един глас извика от градината:

— Аврелия!... Аврелия!... Къде си Аврелия?

— Боже мой, защо ли ме викат? — разтревожено каза тя.

Аврелия изтича до другия край на терасата и видя на алеята с липите една от сестрите.

— Имаш телеграма — каза ѝ тя, като също я забеляза.

— Телеграма ли? Не си правете труд сестро. Аз ще дойда при вас.

Когато малко по-късно се върна, с телеграма в ръка, на терасата, тя изглеждаше съсипана.

— Телеграмата е от втория ми баща — каза тя.

— От Брежак? — изненада се Раул.

— Да.

— Какво ви пише?

— Трябва да пристигне тук всеки момент.

— Защо?

— Искан да ме отведе.

— Невъзможно!

— Ето, вижте...

Той прочете двата реда, изпратени от Бордо: „*Пристигам в четири часа. Заминаваме веднага. Брежак*“.

— Какво смятате да направите? — каза Раул.

- Какво мога да сторя?
- Да откажете да го последвате.
- Игуменката няма да се съгласи.
- Тогава заминете незабавно.
- Как?

Той посочи гората, но тя възрази:

— Да избягам от този манастир като грешница? Не, това ще причини болка на бедните жени, които ме обичат като дъщеря! Не, никога!

Тя седна на една пейка срещу парапета. Раул се приближи до нея и заговори сериозно:

— Няма да ви говоря за чувствата, които изпитвам към вас, нито за причините, които ме карат да действам. Трябва да разберете, че съм ви предан като мъж на жена, която е всичко за него. Моята преданост трябва да ви накара да ми вярвате и да ми се подчинявате. Това е необходимо за спасението ви. Разбирате ли ме?

— Да — отговори тя напълно покорена.

— Щом сте съгласна, чуйте моя план: посрещнете спокойно втория си баща. Не му говорете много, това е най-добрият начин да не направите грешка. Последвайте го и се върнете в Париж. Още първата вечер след пристигането си излезте под някакъв предлог. Дойката ми, възрастна дама с бели коси, ще ви чака с автомобил на 20 метра от къщата. Заедно с нея ще ви заведем в едно скривалище в провинцията. Там никой няма да може да ви намери. Веднага след това ще си отида и няма никога да се върна, ако сама не ме повикате. Съгласна ли сте?

— Да — отговори тя с кимване на глава.

— Тогава, довиждане до утре вечер. Помнете думите ми, каквото и да стане, няма нищо да ме накара да се откажа да ви закрилям. Не се безпокойте, ако ви се стори, че всичко е против вас. Винаги, когато е нужно, ще бъда наблизо. Сбогом, госпожице.

Той се поклони и целуна панделката на пелерината ѝ. После скочи в храстите и пое по пътеката, която водеше към тайната врата.

Изтече половин минута, но Аврелия не се помръдваше от мястото си. В този момент дочу шумолене на листа и вдигна глава. Нямаше съмнение, че в храстите има някой. Поиска да извика за помощ, но не успя. Гласът ѝ беше застанал в гърлото. Предпочиташе

двамата бандити пред Марескал, но за нещастие комисарят беше този, който излезе от скривалището си.

Отдалече долетя скърцането на тайната врата, която се затваряше.

7.

Марескал тържествуваше. Пристъпи бавно и спря недалеч от Аврелия. Увереността му в победата изкривяваше обикновено неподвижните черти на лицето му. Погледът му беше суров и жесток.

Той се засмя ехидно:

— Този път няма да ми избягате, скъпа госпожице! Няма как и да ме изгоните, както в Париж! Ще трябва да изпитате закона на по-силния!

С изправени гърди и свити юмруци Аврелия го гледаше с изражение на луд ужас. Дори не изохка. Тя чакаше.

— Колко красива изглеждате, мила госпожице! Когато човек обича така, както аз ви обичам, не му е приятно да вижда пред себе си страх и негодувание. Това разгаря още повече желанието му да завладее своята плячка... своята великолепна плячка, защото наистина сте много красива!

Виждайки разтворената телеграма, той каза подигравателно:

— Брежак, нали? Съобщава ви за пристигането си и заминаването, което ви предстои. Следя го от петнадесет дни и съм в течение на всичките му проекти. Имам около него много предани хора. Така открих и скривалището ви и успях да дойда няколко часа преди него. Имах и време да опозная местността. Дори когато се изкачвах насам, успях да видя една сянка, която се отдалечаваше. Беше някой любовник, нали?

Той направи няколко крачки напред. Аврелия се отдръпна и опря гръб в облегалката на скамейката. Той се разсърди:

— Мисля, че не се дърпахте така преди малко пред милувките на любовника ви. Кой е този щастливец? Сигурен съм, че не е годеник, а само любовник. Пристигнах точно навреме, за да защитя това, което ми принадлежи, и да попреча на непорочната пансионерка да върши глупости! Никога не бих предполагал, че ще направите това!

Наведен над нея, Марескал едва сдържаше гнева си:

— Толкова по-добре. Нещата са прости. Имам чудесна игра и всичките козове са в мен. Шансовете ми нарастват още повече от факта, че Аврелия не е целомъдрена. Можеш да крадеш и убиваш, а после да офейкаш, нали? Щом като си готова да скочиш в трапа, предпочитам да е с мен, а не с другия.

Аврелия мълчеше упорито. Гневът на неприятеля ѝ растеше от държанието ѝ:

— Нямам време да се превземам. Трябва да се говори ясно, за да нямаме недоразумения, униженията, които понесох, не се броят. Важно е само настоящето. В него са убийствата в бързия влак, бягството в гората, залавянето от полицаите — достатъчно доказателства, които са фатални за вас. Реалността е, че ви държа в ръцете си и когато поискам, мога да ви отведа при втория ви баща и пред свидетели да му викна в лицето: „Ето жената, която извърши убийствата. Имам заповед в джоба за арестуването ѝ. Викнете полицията!“

Той вдигна ръце с намерението да изпълни закана си, но довърши още по-тихо:

— Публичното достойние на случая и съдебното разследване ще доведат до страшно наказание. Давам ви да изберете между него и незабавното ни споразумение. Предполагам, че се досещате за условията ми. Искам не обикновено обещание, а клетва на колене, че като се върнете в Париж, ще дойдете сама у дома. Веднага с целувка трябва да дадете доказателство, че ще го изпълните. Това не трябва да е жест на омраза и отвращение, а гореща целувка, изпълнена с любов...

— Отговаряй, дявол да те вземе! — извика той в изблик на нов гняв. — Кажи, че приемаш. Омръзнаха ми проклетите ти номера. Отговори или ще те хвана и пак ще има целувки, но и затвор!

Ръката му се стовари грубо върху рамото ѝ, а другата хвана Аврелия за гърлото. Наведе се да я целуне, но почувствува, че младото момиче се свлича. Тя припадна.

Това смути дълбоко Марескал. Беше дошъл без определен план. Смяташе да поговори с нея преди пристигането на Брежак и да получи тържествено обещание, че ще се подчини на властта му. Случаят му предостави само една безпомощна жертва.

Постоя няколко секунди надвесен над нея, като я наблюдаваше с алчни очи. Огледа се и видя, че няма свидетели на срещата им. Една

мисъл го накара да отиде до парапета и да се загледа в пейзажа наоколо. В гората беше забелязал входовете на пещерите. Чудесен изход би било, ако заведе за няколко дни и затвори там Аврелия.

Той подсвирна два пъти с уста. На другия бряг на езерото се размахаха едни ръце. Това беше уговореният сигнал с двамата му помощници, които бяха оставени там, за да му помагат. Лодката на отсамния бряг се люлееше във водата.

Не се колеба повече. Знаеше, че случаят няма да се повтори и ако не го използва, ще се разкайва. Върна се обратно и забеляза, че девойката идва на себе си.

— Тръгвай, иначе... — каза заплашително той. Метна на главата ѝ шал, с чиито край върза устата ѝ.

Взе я на ръце и я понесе. Беше слаба и не тежеше, но когато стигна до прохода в храстите и погледна вертикалния наклон, реши да вземе предпазни мерки. Остави Аврелия на земята.

Дали беше очаквала неговата грешка или беше спонтанна реакцията не се разбра, но неразумността на Марескал бе наказана. С удивителна решителност и бързина Аврелия дръпна шала и без да мисли какво може да стане, се плъзна надолу по склона.

Съвзел се от изненадата и с риск да падне, той се спусна след нея като подгонен звяр. Почти я настигаеше, когато нещо се строполи до него. Обърна се и видя лице на човек, което в долната си част бе закрито от носна кърпа. Предположи, че е любовникът на Аврелия. Извади револвера си, но не можа да го използва. Силният ритник на нападателя го натика до колене в тинята, която езерото бе образувало на това място. Изпълнен с ярост, Марескал насочи револвера си към непознатия, който в момента качваше момичето в лодката.

— Стой или ще стрелям! — извика Марескал. Непознатият не отговори. Само изправи една полуизгнила дъска като щит и отблъсна лодката от брега. Тя бързо се отдалечи, като се клатушкаше по вълните.

Марескал се опита да стреля, но не успя. Повтори опита си още няколко пъти, но мокрите патрони не гръмнаха. Тогава изсвири много по-пронизително, отколкото преди малко. Двамата му помощници изскочиха от храстите.

Раул се намираще в средата на езерото, на тридесет метра от противоположния бряг.

— Не стреляйте! — изрева Марескал.

Тази заповед не можеше да помогне с нищо на бегълците.

Те можеха да избират между две възможности: да тръгнат по течение и да попаднат във водовъртежа, където се губеше потокът, или да излязат на брега, където с пистолети ги очакваха помощниците на Марескал.

Бегълците разбраха това и обърнаха обратно лодката към Марескал. Много по-лесно беше на Раул да се справи с него, отколкото с въоръжените противници на другия бряг.

— Стреляйте! Стреляйте! — завика комисарят, който разбра маневрата. — Трябва да го улучите, защото се връща! Стреляйте, дявол да ви вземе!

Чу се изстрел. Раул пусна греблата и се строполи в лодката. Младото момиче се хвърли с отчаяние върху него. В този момент греблата заплуваха по течението. Лодката спря за миг неподвижна, завъртя нос и от начало бавно, а след това все по-бързо се плъзна назад.

— Те са загубени, дявол да го вземе — каза Марескал. — Той не може да стори нищо.

Всичко беше ясно. Лодката бе подета от няколко по-бързи вълни, които се блъскаха от двете ѝ страни. Завъртя се още веднъж около себе си и полетя към бездната, заедно с двете тела на дъното и.

Това стана само две минути, след като бегълците бяха отплували от брега.

Марескал не мръдна. Потопен до кръста във водата, той наблюдаваше проклетото място, което му изглеждаше като вратата на ада. Шапката му плуваше в езерото. Брадата и косите му бяха мокри и разчорлени.

— Възможно ли е! Възможно ли е! — заекваше той. — Аврелия... Аврелия...

Хората му направиха голям завой и дойдоха при него. Те го измъкнаха от вцепенението му. Тримата тръгнаха към дупката. Наведоха се и се послушаха. Нямаше нищо, освен шума от полудялата вода. Отдолу идваше студен дъх заедно с мъглата от водната пяна.

— Това е адът — промълви Марескал, — това е една от вратите на ада.

Продължи да повтаря:

— Тя е мъртва... удавена... Не е ли глупаво?... Каква ужасна смърт! Ако този глупак я беше оставил... Аз щях...

Тръгнаха си през гората. Марескал вървеше като след погребално шествие. От време на време спътниците му задаваха въпроси, но той не им отговаряше. Мислеше за Аврелия, която обичаше толкова страстно. Вълнуваха го преплетени с угризения и страх спомени.

Съвестта му не беше спокойна и по друга причина. Неизбежното следствие можеше да засегне и него и да му припише вината за трагичното произшествие. Нарочно той вдъхна страх и на помощниците си. Каза им, че ги заплашва опасност и трябва, преди да се узнае за случилото се, да се разделят и да се спасяват един по един. Той им даде два пъти повече от предварително уговорената сума и тръгна по пътя за Пиефит — Несталас. Надяваше се, че с попътна кола ще успее да хване влака, който тръгваше в седем часа вечерта.

На три километра от Люз бе достигнат от покрита с чергило бричка. Караше я облечен с широка пелерина селянин.

Марескал се качи и каза с повелителен тон:

— Ще получиш пет франка, ако стигнем навреме за влака.

Селянинът не се впечатли от щедрото обещание и не пришпори старата кранта, която едва пристъпваше.

Напредваха бавно. Можеше да се каже, че селянинът нарочно спира животното.

Марескал побесня. Загубил самообладание, той непрекъснато повтаряше:

— Няма да стигнем... Каква мърша е конят ви... ще ви дам десет франка, ако стигнем навреме.

Мисълта да прекара нощта тук, където беше трупът на жената, изпратена от него на смърт, му се струваше непоносима. Плашеше го и възможността полицията да тръгне по дирите му.

— Двадесет франка — каза той. След това се: развика като обезумял:

— Петдесет франка! Ето ви петдесет франка. Остават още два километра и седем минути до тръгването на влака... Шибайте крантата си, дявол да го вземе!

Селянинът не бе очаквал толкова щедро предложение. Голямата сума го сепна и той зашиба коня си, който препусна в галоп. Бричката

подскачаше като бясна по пътя. Марескал се уплаши.

— Това е безумие!... Ще се преобърнем... Стой, дявол да те вземе!... Не сте с всичкия си!... Ето падам...

Те наистина се преобърнаха. Дватамата излетяха в канавката, а бричката се стовари отгоре им. Конят, който се беше заплел в юздите, риташе във въздуха.

Марескал разбра, че е останал невредим. Поиска да се освободи, но не успя. Тогава чу един любезен глас, който му прошепна на ухото:

— Имаш ли огънче, Рудолф?

Марескал почувства, че се вледенява. Помисли, че чулото е резултат от болната му фантазия. Той прошепна:

— Човекът от бързия влак...

— Точно той — отговори му гласът, който гъделичкаше ухото му.

— Човекът от терасата — с изумление каза комисарят.

— Точно така... човекът от бързия влак, също и този от булевард Осман, от Монте Карло, убиецът на братята Лубо, съучастникът на Аврелия, лодкарят от езерото и селянинът с бричката. Както виждаш Марескал, трябва да се бориш с много достойни противници.

Крантата беше престанала да риташе и се беше изправила. Раул сне наметката си и успя да върже комисаря с ремъците на коня. Запуши устата му с кърпичката на Аврелия. След това го заведе зад близките храсти и го върза за една бреза.

— Не ти върви с мен, скъпи Рудолф — каза му подигравателно Раул. — Втори път те увивам като мумия на фараон. Устата ти е пълна и не можеш да викаш, но можеш да гледаш и да чуваш. Ето и свирката на влака. Колко жалко, той се отдалечава заедно с Аврелия и втория ѝ баща. Бъди спокоен — тя е жива и здрава, както и аз. Малко е уморена след преживените емоции, но след кратка почивка няма да ѝ личи.

Раул оправи колата и върза коня. След това се върна обратно при комисаря.

Интересно беше приключението с нашето корабокрушение, нали? Не беше никакво чудо, както си мислиш навярно. Нямахме и никаква случайност. Ще ти кажа, че никога не разчитам нито на случайности, нито на чудеса, а само на себе си. Виждам, че ти е интересно и ще ти разкажа... Току що бях напуснал терасата и ме обзе безпокойство дали е благоразумно да я оставя сама. Не знаех дали някой намазан хубавец не дебне наоколо. Никога не се

противопоставям на интуицията си. Затова се върнах. И какво видях? Рудолф, подлия похитител и безчестния полицаи, който беше открил следите на жертвата си. Така аз паднах от небето, хвърлих те в калта и отплувах заедно с Аврелия. Но двамата ти помощници объркаха плановете ми. Тогава ме осени гениалната идея да се оставим да бъдем погълнати от бездната. Точно в този миг някой стреля и аз изпуснах греблата, паднах на дъното на лодката и се престорих на убит. Обясних бързо всичко на Аврелия и двамата полетяхме надолу по улея.

Раул плесна Марескал по бедрото.

— Моля те, скъпи приятелю не се вълнувай, ние не се излагахме на никакъв риск. Всички местни жители знаят, че като се спуснеш по този тунел, водата ще те изведе на един пясъчен плаж на двеста метра по-надолу. В празнични дни децата обичат да правят това, като обратно мъкнат лодките си на гръб. Така можахме отдалеч да бъдем свидетели на твоя провал и да видим как се отдалечаваш с наведена глава и нечиста съвест. След това заведох Аврелия в градината на манастира. Вторият ѝ баща беше дошъл и с файтон я закара на гарата. През това време прибрах куфарите си, купих бричката и дрипите от един селянин и потеглих, за да прикрия заминаването на Аврелия.

Раул затвори очи и облегна глава върху рамото на Марескал.

— Излишно е да ти казвам, че всичко това ме умори и ми е нужен малък сън. Не се тревожи и бди над съня ми, драги Рудолф. В света всичко се нарежда, както трябва. Всеки заема мястото, което заслужава, и глупците служат за възглавница на умните.

Той заспа.

Тъмнината се спускаше наоколо. Нощта приближаваше. От време на време Раул се събуждаше, казваше по някоя дума за звездите и отново заспиваше. Към полунощ огладня. В куфара си имаше храна. Предложи от нея и на Марескал, като преди това махна кърпата от устата му.

— Яж, скъпи приятелю — каза той, като постави сирене в устата му.

Марескал се разгневи и веднага изплю сиренето, като се развика:

— Глупак! Идиот! Знаеш ли какво направи?

— Спасих Аврелия. Вторият ѝ баща я води в Париж и там аз ще я настигна.

— Значи не знаеш? — попита комисарят.

— Какво?

— Вторият ѝ баща е влюбен в нея.

Раул, извън себе си от гняв, го хвана за гушата.

— Глупак! Не можа ли да ми го кажеш веднага, вместо да слушаш глупавите ми приказки? Влюбен е в нея?... Целият свят изглежда я обича до лудост.

Раул се наведе и каза:

— Чуй, Марескал. Аз ще спася малката от втория ѝ баща, но ти я остави на спокойствие. Не се занимавай повече с нас.

— Невъзможно — глухо отговори комисарят.

— Защо?

— Тя е убийца. Ще я предам на правосъдието, защото я мразя.

Той изрече това със страшна ненавист. Раул разбра, че в бъдеще омразата на Марескал ще вземе връх над любовта му.

— Още по-зле за теб, Рудолф. Щях да ти предложа кариерата на префект на полицията, но ти предпочиташ война. Както искаш, но засега ще останеш тук на поляната, което е добре за здравето ти. Аз заминавам с коня до Лурд. Дотам са двадесет километра, които в спокоен тръс ще измина за четири часа. Като взема от там влака, още тази вечер ще бъда в Париж. Ще намеря за Аврелия сигурно място. Сбогом, Рудолф.

Той върза куфара си на гърба на коня, възседна го, както си беше без седло и стремена, и изчезна в тъмнината.

Вечерта в Париж една стара дама чакаше с автомобил пред малка къща на улица Крусел, където живееше Брежак. Тя беше дойката на Раул. На кормилото седеше самия той.

Аврелия не дойде.

Призори той отново застана на пост. По улицата се появи събирач на боклуци, който разчопли с върха на тояжката си един от кошовете за смет. Със свойствения си усет Раул забеляза, че под дрипите се криеше убиецът Жодо.

— По дяволите — каза си Раул, — и този вече е на „работа“.

Към 8 часа една камериерка излезе от къщата и изтича до близката аптека. Той се приближи към нея и с помощта на една банкнота узна, че Аврелия е на легло с висока температура, придружена с бълнувания.

Към обяд се появи и Марескал, който започна да обикаля наоколо.

8.

Събитията неочаквано помогнаха на Марескал. Необходимостта Аврелия да пази стаята провали плана на Раул. Невъзможно беше да избягат и угрозата да бъдат предадени на властите оставаше. Комисарят взе своевременни мерки. Жената, която се грижеше за болната, беше негова агентка. Когато Аврелия оздравееше, той щеше да започне да действа.

— Изчаква, защото има причини за това — каза си Раул. — Те му пречат да вземе незабавни мерки. Предпочита да почака до оздравяването на момичето. Аз също трябва да съм подготвен.

Противник на логичните хипотези, които се опровергават от реалните факти, Раул все пак бе направил няколко неволни заключения. Разбираше, че беше настъпил моментът за решителни действия.

— Във всяко начинание — често обичаше да казва той — най-трудна е първата крачка.

Ясно беше видял всичко, което се случи, но мотивите бяха неясни за него. Изглеждаше, че участниците в драмата действат хаотично, без логика. Ако искаше да успее, не беше достатъчно да защитава Аврелия ден за ден. Трябваше да открие връзката между събитията през онази трагична нощ.

— Накратко — каза си той, — има четири актьори на преден план, които се въртят около Аврелия и я преследват. Това са Вилхелм, Жодо, Марескал и Брежак. Едни от тях се ръководят от любовта си, а други — от желанието да изтръгнат тайната ѝ. Комбинацията от любов и алчност характеризира цялата авантюра. Засега Вилхелм не взема участие. Докато Аврелия е болна, Брежак и Жодо също не ме безпокоят. Остава Марескал. Той е неприятелят, който трябва да следя.

Срещу къщата на Брежак имаше свободна квартира и Раул се настани в нея. Тъй като Марескал използваше болногледачката, Раул проследи камериерката на Аврелия и я подкупи. Три пъти с нейна помощ успя тайно да се срещне с момичето.

Струваше му се, че тя не го познава. Беше толкова слаба, че казваше само по няколко несвързани думи и отново затваряше очи. Сигурен беше, че знаеше кой ѝ говори с мекия си глас и кой я успокояваше като с магическа пръчка.

— Аз съм, Аврелия — казваше той. — Виждате, че изпълнявам обещанието си и можете да ми имате пълно доверие. Заклевам се, че ще ви освободя. Не мисля за нищо, освен за вас. Зная, че сте навинен.

Не се страхуваше да отиде и по-нататък и ѝ говореше с още по-нежни думи:

— Вие сте целия ми живот... Не съм намерил повече прелест в никоя друга жена... Доверете ми се, Аврелия... Не искам нищо друго, освен доверието ви. Не отговаряйте, ако някой ви разпитва, и отказвайте, ако някой иска да заминете с него. Винаги аз ще съм край вас, защото живея чрез моята Аврелия.

Лицето на момичето изразяваше спокойствие. Тя заспиваше, сякаш понесена от щастливи мечти.

След това той се вмъкваше в стаята на Брежак и търсеше, макар и неуспешно, документи, които биха му помогнали.

Раул направи няколко щателни обиска в апартамента на Марескал, който се намираше на улица Риволи.

Следеше и развитието на една анкета, която се провеждаше във вътрешното министерство, където работеха двамата полицаи. Омразата и съперничеството помежду им бяха известни на всички. Това затрудняваше изпълнението на служебните им задачи. Двата бяха обвинени в сериозни пропуски. Говореше се за уволнение, но кой ли щеше да бъде жертвай?

Един ден, скрит зад завесата на кабинета си, Раул видя Брежак до леглото на Аврелия. Вторият ѝ баща беше жлъчен човек, със слабо и бледо лице, който все пак притежаваше повече благородство, отколкото вулгарния Марескал. Тя се събуди и като видя, че се е навел над нея, му каза със сух тон:

— Оставете ме!...

— Колко ме презираш — каза ѝ той. — С каква радост би ми причинила зло.

— Никога няма да сторя зло на този, който е бил мъж на майка ми — отговори тя.

Той я гледаше с видима мъка.

— Много си красива, мое бедно дете... Защо винаги отблъскваш моята обич? Зная, че не бях прав. Дълго време ти ме привличаше само заради тайната, която криеше от мен. Ако не беше упорствала, нямаше да мисля за неща, които ме измъчват... Знам, че никога няма да ме обикнеш... Знам, че е невъзможно.

Младото момиче не искаше да слуша и обърна глава. Но той добави:

— В бълнуванията си споменавахте, че искаш да ми кажеш нещо. Не е ли нещо за тайната ти? Или може би за бягството ти с Вилхелм? Какво е станало, преди да се скриеш в манастира?

От слабост или може би от презрение, но тя не отговори.

Брежак млъкна. Когато си отиде, Раул видя, че тя плаче.

След двуседмични издирвания, всеки друг на мястото на Раул би се отчаял. Успял бе да изгради само някои версии, но основните проблеми оставаха нерешени.

— Не си губя времето — казваше си той, — това е главното. Дейността често означава бездействие. Изводите ми за участниците в драмата все повече се затвърждават. Сигурен съм, че се намирам в центъра на загадката. Предстои сражение, което ще бъде решително и ще срещне един с друг всички смъртни неприятели. Искрите от него ще хвърлят светлина върху неизвестните факти.

Една такава искра пламна по-рано от очакванията на Раул. Тя освети она част от мрака, от която не очакваше да изскочи нищо важно, но се излъга.

Една сутрин той отново видя Жодо, преоблечен като боклукчия. Този път той носеше на гърба си една торба. Сложи я до самата стена на къщата на Брежак, като тършуваше в кофите за смет. Изглеждаше, че прави всичко машинално. След малко Раул разбра, че се е излъгал. Жодо преглеждаше изхвърлените пликосе и листа. Беше безспорно, че се интересува от кореспонденцията на Брежак.

След четвърт час нарами отново торбата и си отиде. Раул го проследи до Монмартър, където Жодо държеше вехтошарско дюкянче.

Три дни поред той идваше до къщата и повтаряше точно същата съмнителна дейност. На третия ден, който беше неделя, Раул забеляза че Брежак наблюдава скришом иззад един прозорец. Когато Жодо си тръгна, Брежак го последва с безкрайна предпазливост. Раул ги

наблюдаваше отдалеч и се питаше дали има връзка между Жодо и Брежак?

Наредени един след друг, те пресякоха квартал Монсо. Преминаха край укрепленията и стигнаха до брега на Сена, където свършваше булевард Бино. Там се намираха няколко вили, които бяха разположени сред широки незастроени парцели. До една от тях Жодо свали торбата си и започна да яде.

Седя четири или пет часа. Брежак, който беше скрит на тридесетина метра, не го изпускаше от очи. През това време Раул се беше излегнал на брега, пушеше цигари и наблюдаваше какво ще направят.

Когато Жодо си отиде, Брежак не го последва. Тръгна в друга посока, сякаш загубил интерес от него. Раул влезе в ресторанта и научи, че вилата, до която бе обядвал Жодо, принадлежи на убитите в бързия влак братя Лубо. Властите я запечатали и я поверили на един съсед да я наглежда. Той има навика всяка неделя да идва насам.

Раул потрепера, когато чу името на братя Лубо. Фокусите на Жодо започнаха да придобиват значение. Разпита и разбра, че двамата търговци са ползвали малко вилата, и то главно за склад. Те се разделили със съдружника си и работели за своя сметка.

— Кой е съдружникът им? — попита Раул.

— Името му още седи на медната табелка, закачена на вратата: „Братя Лубо и Жодо“ — отговори му съдържателят.

— Жодо?

— Да, едър човек, с червено лице. От една година никой не го е виждал да се мярка насам.

— Това са сведения от голяма важност — каза си Раул, като остана сам. — Излиза, че Жодо някога е бил съдружник на двамата братя, които по-късно уби. Обяснимо е защо полицията не го е потърсила. Не ѝ е известно, че при нападението във влака е имало трети човек. От своя страна Марескал е убеден, че третият съм аз. Загадката е, че убиецът Жодо идва на мястото, където са живели жертвите, а Брежак следи действията му.

Седмицата измина, без да се случи нещо важно. Жодо не се показва повече пред къщата на Брежак. Въпреки това Раул беше убеден, че той ще се върне при вилата в неделя. Събота вечер той се вмъкна в нея през един от прозорците на долния етаж.

Две от стаите на вилата бяха мебелирани и личеше, че са претърсвани. Защо и от кого не му беше известно. Не си напрегна излишно ума, защото му беше ясно, че това, което са търсили, или е взето, или не го е имало. Предпочете да се разположи удобно в едно кресло. Взе една книга и като си светеше с малко джобно фенерче, се зачете. След малко заспа.

Истината не се разкрива, освен пред този, който я принуди да излезе от мрака. Много често една случайност е достатъчна за откриването на тайната.

Като се събуди, Раул взе отново книгата, която лежеше на коленете му. Кориците ѝ бяха подвързани с черен плат, какъвто използват фотографите за покриване на своите апарати.

Раул започна да тършува наоколо. В един куп с вехтории той откри подобен плат. От него бяха изрязани три кръгли парчета, всяко с големината на обикновена чиния.

— Всичко е ясно — промълви развълнуван той. — Маските на тримата бандити от влака са изрязани от него. Това е неопровержимо доказателство.

Истината вече му изглеждаше толкова естествена и елементарна, че той се разсмя в мъртвата тишина, която цареше в къщата.

— Отлично, отлично — повтаряше си той. — Провидението само ще прибави липсващите елементи. В бъдеще то ще бъде на моя страна.

В осем часа пазачът на вилата направи неделната си обиколка. Хвърли по един поглед на стаите на първия етаж и отново заключи вратите. В девет часа Раул слезе в трапезарията. Остави капациите затворени, но отвори прозореца над мястото, където бе седял Жодо.

Жодо беше точен. Той пристигна с торбата си, която опря на стената. Дъвчейки, той говореше нещо на себе си, но толкова ниско, че Раул не разбра нищо.

След като се нахрани, той запали лула, чиито дим стигаше до Раул. Изминаха два часа, без де Лемези да разбере причините за това дълго чакане. През дупките на капациите се виждаха два крака, обути в скъсани обувки. Реката си течеше спокойно. Случайни минавачи минаваха нагоре и надолу. Навярно Брежак стоеше на пост в една от беседките на ресторанта.

Най-сетне Жодо произнесе следните фрази:

— Е, има ли нещо ново? ... Признавам, че това е много мъчно!

Изглеждаше, че не говори на себе си, а на някой, който е много близо до него, но никой не се беше приближавал.

— Казвам ти, дявол да го вземе, че е там — изръмжа той. — Видях я няколко пъти със собствените си очи. Направи ли каквото ти казах? ... Цялата дясна страна на избата ли? ... А лявата? Тогава... трябва вече да си я намерил...

Жодо дълго мълча, а после продължи:

— Би могло да се опита и в друга посока. В случай, че братята са хвърлили бутилката в големия парцел зад къщата, трябва да търсим и там. Това е скривалище на открито и не е по-лошо от другите. Ако Брежак е претърсвал вилата, то не се е сетил да хвърли поглед навън. Иди и потърси там. Аз ще те чакам.

Раул продължаваше да подслушва. Откакто Жодо беше започнал да „говори“ с избата, беше започнал да разбира всичко. Тя имаше прозорец откъм улицата и задния двор и заемаше цялото пространство между основите. Раул се качи на втория етаж и погледна навън през един от прозорците. Убеди се, че предположението му е вярно. В средата на незастроеното пространство, където беше забита табела с надпис „Продава се“, имаше купища от стари желяза, счупени бъчви и шишета. Момче на около осем години, невероятно слабо и гъвкаво, ровеше в купа с ловкостта на катерица.

Търсенето на въпросната бутилка не трая дълго. Жодо не се беше излъгал. След десетина минути детето стана и без да се бави, хукна към вилата с прашна бутилка в ръка. Раул се затича към избата, но не можа да отвори вратата, която водеше към нея. Беше принуден да застане отново на мястото си зад прозореца на салона.

Жодо отново шепнеше:

— Готово е, нали? Чудесна работа свърши и аз съм застрахован. Брежак повече няма да може да ме безпокои... Бързо, излизай и да се махаме.

Веднага след тези думи Жодо нарами товара си и се отдалечи.

Без колебание Раул изкърти вратата и излезе. На около триста метра, заедно с малкия си съучастник, вървеше Жодо. Между дърветата, на стотина метра по-назад, го следеше Брежак. В същата посока по река Сена гребеше един рибар, в който Раул позна Марескал.

Стана така, че Жодо беше следен от Брежак, Брежак и Жодо от Марескал, а тримата от Раул. Наградата за победителя беше една прашна бутилка.

— Става интересно — каза си Раул. — Жодо притежава бутилката, но не знае, че и други я желаят. Кой ли ще надхитри останалите?

Жодо спря. Седна на една пейка, свали торбата си и започна да разглежда шишето, като го вдигна срещу слънцето. Моментът се стори на Брежак подходящ за действие и той започна да се приближава. Беше разтворил чадъра си и прикриваше лицето си с него. Когато дойде на три крачки от пейката, затвори чадъра и скочи, без да се притеснява от минувачите. За миг грабна бутилката и хукна да бяга по улицата, която водеше към укрепленията.

Всичко беше изпълнено с удивителна бързина. Жодо, слисан от изненадата, грабна торбата си, но я остави обратно на земята. Не знаеше какво да прави, а и с този товар едва ли можеше да настигне Брежак. Марескал се оказа по-съобразителен. Очаквайки нападението, той бързо слезе на брега и се затича зад беглеца. Раул направи същото. Останаха само трима съперници.

Като истински шампион, Брежак тичаше, без да се обръща. Марескал мислеше само за човека пред себе си и не се досети да хвърли поглед назад. В тази ситуация Раул нямаше нужда да се крие.

След десетина минути Брежак стигна до Териеската врата. Близо до трамвайната спирка множество пътници чакаха трамвая и той се смеси с тях. Марескал стори същото. Блъсканицата беше толкова голяма, че той без усилие успя да измъкне бутилката от джоба на Брежак, без той да усети. Комисарят се възползва от това и си плю на петите.

— Моите хора — засмя се Раул — работят за мен, като се елиминират последователно един-друг.

Брежак беше забелязал кражбата и с отчаяни усилия успя да се пребори с тълпата и да слезе от трамвая. След това бързо се втурна след Марескал.

Беглецът тръгна по преките улички на булевард Терн. Движеше се бързо като луд. Когато се спря на булевард Ваграм, едва дишаше. Лицето му беше цялото в пот. Вените му бяха издути до пръсване. Нямаше повече сили. Спря, избърса се и тръгна по-бавно. Купи си

вестник, с който уви бутилката. Сложи я подмишницата си и тръгна, залитайки като пиян. От брадата му се стичаха капки пот.

Малко преди да стигне площад Етоал, един господин с големи тъмни очила препречи пътя му. Той идваше от срещуположната страна и без да каже нито дума, духна цигарен дим в лицето му.

Комисарят ококори очи и измънка:

— Кой сте, какво искате от мен?

Трябваше ли да пита? Сигурен беше, че е третият съучастник, любовникът на Аврелия и вечният неин приятел и закрилник. Човекът, който му се струваше като самия дявол, протегна ръка към бутилката и каза със шеговит тон:

— Хайде, бъдете любезен, господине. Възможно ли е комисар от вашия ранг да се шляе с бутилка в ръка?

Марескал не се и опита да се противопостави. Беше неспособен да реагира срещу този човек. Парализиран напълно — без да се съпротивлява, той остави Раул да вземе спокойно бутилката.

В този момент пристигна и Брежак. Той едва дишаше и нямаше сили нито да се хвърли върху похитителя на шишето, нито да попита Марескал кой е той. И двамата като поразени от гръм гледаха господина с тъмните очила, Той спря едно такси, качи се в него и им махна от прозореца за сбогом.

Като се върна вкъщи, Раул спокойно разгледа бутилката. Беше от еднолитровите, които се използват за бутилиране на минерална вода. Направена беше от непрозрачно, черно стъкло и нямаше тапа. Етикетът беше силно зацапан, но на него можеше да се прочете надпис с големи букви:

„ЖУВАНСКА МИНЕРАЛНА ВОДА“

Под него имаше множество редове с по-дребни букви, които дешифрира с голяма трудност. Ясно беше, че се отнасяха за химическия състав на Жуванската минерална вода:

Сода бикарбонат... 1,349 г
Калциев бикарбонат... 0,435
Потасиев бикарбонат... 1,000

Бутилката не беше празна. В нея нещо шумолеше като лист хартия. Обърна обратно бутилката, но нищо не изпадна от нея. Тогава вмъкна в гърлото връв с дебел възел накрая. С голямо търпение, малко по-малко извади листче, навито на руло и завързано с червен канап. Разтвори го и разбра, че долната му част е била доста грубо откъсната. Написаното се четеше трудно, много от буквите липсваха, но все пак Раул успя да разчете следните няколко изречения:

„Обвинението е вярно и аз признавам, че съм отговорен за извършеното престъпление. За него не трябва да се винят нито Жодо, нито Лубо. — Брежак.“

Мастилото беше избеляло от времето и позволяваше да се направи изводът, че документа е от преди 15 или 20 години. Потвърждаваше го и пожълтялата хартия. Раул леене позна почерка на Брежак. За какво престъпление и срещу кого ставаше дума. Помисли малко и заключи полугласно:

— Необяснимостта на аферата идва от това, че в нея са преплетени две престъпления. Първото обяснява второто — убийствата в бързия влак, в който действащи лица бяха братя Лубо, Вилхелм, Жодо и Аврелия. Но кога и къде беше станала първата драма? Защо днес двама от „актьорите“ ѝ се противопоставят толкова ожесточено един на друг?

— Положението, колкото и да е заплетено, започва да ми се изяснява — продължи да говори на глас Раул. — Наближава часът на развързката и залогът е тайната на Аврелия, която трепти в прекрасните ѝ зелени очи. Кой ли ще завоюва със силата и ума си загадката ѝ, за която бяха дадени толкова жертви?

Раул беше сигурен, че във водовъртежа от омраза и отмъщение, воден от пагубните си страсти и амбиции, Марескал се готви да пусне в ход срещу него полицейската машина. И той се подготви внимателно. Знаеше, че и всеки от противниците му ще вземе предпазни мерки.

Брежак, без да има реални доказателства, освободи за по-сигурно камериерката и болногледачката и спусна капаците на прозорците. От друга страна, агентите на Марескал започнаха да обикалят наоколо.

Само Жодо не се явяваше. Обезкуражен от загубата на документа, той предпочиташе да се скрие на сигурно място.

Нещата продължиха така 15 дни. Раул уреди да го представят на жената на министъра, която открито покровителстваше Марескал. Възрастната дама, пред която мъжът нямаше никакви тайни, беше много суетна. Вниманието на Раул я радваше искрено. Без да знае ролята му, тя постоянно информираше де Лемези за намеренията на своя любимец да свали Брежак. Не се досещаше обаче за любовта му към Аврелия.

Раул се уплаши. Всичко беше толкова добре организирано, че се питаше дали не трябва да изпревари събитията. Минаваше му през ума да отвлече Аврелия и така да обезсмисли плана на противника си.

— Това бягство с нищо няма да ми помогне — казваше си той. — Конфликтът ще си остане и всичко ще трябва да се започва отначало.

Раул устоя на изкушението.

Един следобед, като се прибра в къщата, намери бързо писмо. Жената на министъра му съобщаваше за последните решения. Арестуването на Аврелия беше определено за 12 юли в 3 часа. Оставаше само един ден.

— Нещастната Аврелия — каза си той. — Не означава ли това още мъки и страдания за нея? Дали ще има доверие в мен, както ми обеща?

Заспа спокойно, като военачалник в нощта преди сражението. Събуди се в 8 часа. Започваше решителният ден.

Когато към обяд старата му дойка се прибираше с покупките си, през вратата, изблъсквайки я, нахлуха шест души. Те я вмъкнаха насила в кухнята.

— Тук ли е господарят ти? — попита грубо един от тях. Аз съм комисарят Марескал и имам заповед за арестуването му.

Бледа и разтреперана, тя промълви:

— В кабинета си е.

— Заведете ни при него.

— Марескал сложи ръка на устата ѝ, за да не може да предупреди господаря си, и всички тръгнаха след нея по коридора.

Мъжът в стаята дори не можа да реагира. Беше съборен на земята и вързан здраво. Марескал му каза с превъзходство:

— Името ви е Раул де Лемези и сте шефът на бандитите от бързия влак.

Обръщайки се към хората си, им подаде заповедта:

— Ето, водете го без много шум в ареста. Нито дума за личността на задържания. Тони, вие с Лабон ще отговаряте за него. Водете го и се върнете за срещата в 3 часа пред къщата на Брежак. Там ще дойде редът на госпожицата и баща ѝ.

Четиримата отведоха задържания. Марескал остана с петия, който се казваше Совину.

Претършува бързо кабинета и прибра някои книжа и дребни предмети. Но нито той, нито помощникът му намериха това, което търсеха. Бутилката, на която Марескал бе успял да прочете „Жуванска минерална вода“, липсваше.

Отидоха да закусят в близкия ресторант и бързо се върнаха. Марескал беше бесен. Най-после в 2 часа и четвърт Совину намери загадъчната бутилка под мрамора на камината. Беше запушена и запечатана с червен восък. Марескал я вдигна на светлината и я разклати. Вътре в нея имаше навит на руло лист.

Поколеба се дали да го прочете, но се отказа.

— Не... не... Още не!... Ще го прочета пред Брежак...

Браво, Совину, чудесно работихте, момчето ми! Беше много радостен и тръгна, говорейки си:

— Този път съм близо до целта. Държа Брежак в ръцете си и не ми остава нищо, освен да стегна примката. Колкото до малката, няма повече кой да я защитава. Любовникът ѝ е на сигурно място. Сега оставаме само ние двамата, миличка!

9.

Същия ден към два часа Аврелия се преобличаше в стаята си. Валентин, старият слуга, ѝ донесе обяда и я предупреди, че Брежак иска да говори с нея.

Тя бе току-що оздравяла и се чувстваше много слаба. Въпреки това се готвеше с високо вдигната глава да застане пред човека, когото презираше. Постави червило на устните си и слезе долу.

Брежак я чакаше в работния си кабинет. Помещението представляваше голяма стая, в която капациите на прозорците бяха пуснати и светеше електрическа лампа.

— Седни — каза той.

— Благодаря — отвърна му сухо Аврелия.

— Седни, уморена си.

— Кажете ми по-скоро, каквото имате да ми казвате, за да се върна обратно в стаята си.

Брежак замълча и започна да се разхожда. Лицето му беше загрижено. Крадешком наблюдаваше Аврелия с ненавистта на отблъснат човек. Едновременно с това я съжаляваше. Приблужи се към нея и като сложи ръка на рамото ѝ, насила я накара да седне.

— Имаш право — каза той. — Няма да се бавим много. Това, което искам да ти кажа, може да стане с няколко думи. След това ще решиш сама.

Стояха един до друг, но бяха по-чужди от най-големите неприятели. Брежак го почувствува. Последните дни още повече бяха разширили пропастта помежду им. Той стисна юмруци и каза:

— Изглежда още не разбираш, че сме заобиколени от неприятели и това повече не може да продължава?

Аврелия промълви почти шепнешком:

— Какви неприятели?

— Познаваш Марескал, който те презира и иска да ти отмъсти.

Помълча и след това добави сериозно:

— Чуй, Аврелия. Следят и двама ни от известно време. В министерството претърсват бюрото ми. Всички са се съюзили срещу мен. Те са платени оръдия на Марескал и знаят, че той има влияние пред министъра. Ние сме свързани помежду си, ако не с друго, то поне с неговата омраза. Сближава ни миналото, което дали искаш, или не съществува. Аз съм те възпитал. Аз съм ти настойник и поражението ми е и твой провал. Мисля си дали чрез мен искат теб да засегнат. По някои признаци мога да направя извода, че заради теб са готови да ме оставят на спокойствие.

Изглеждаше, че тя ще припадне.

— Какви признаци?

— Положението е сериозно. Получих анонимно писмо от министерството, в което ме предупреждават, че ще те арестуват.

Тя успя да възкликне:

— Арест, вие сте луд! Вярвате на едно анонимно писмо!

— Възможно е всичко да е глупав слух — каза той. — Но от Марескал може да се очаква всичко.

— Вървете си, ако се страхувате.

— Страхувам се за теб, Аврелия.

— Аз няма от какво да се плаша.

— Имаш, този човек се закле да те погуби.

— Тогава оставете ме да замина.

— Ще имаш ли сили за това?

— Имам сили за всичко, което ще ме освободи от този затвор, в който ме държите.

Той направи отчаяно движение.

— Не бих могъл да живея без... Много страдах по време на твоето отсъствие. Готов съм на всичко друго, но не и да съм далеч от теб. Целият ми живот зависи от погледа ти, от...

Тя се изправи, като трепереше от възмущение, и каза:

— Забранявам ви да ми говорите така. Заклехте се, че няма повече да чувам от вас такива отвратителни думи...

Тя седна изтощена до крайност. Той се отдалечи от нея и се отпусна на едно канапе. Наведе глава и раменете му се разтресоха от ридания. Имаше вид на победен човек, за който животът е непоносима тежест.

След дълго мълчание той скочи и каза с глух глас:

— Сега сме по-големи неприятели, отколкото преди отпътуването ти. Ти се върна съвсем променена. Какво си правила през трите седмици на твоето бягство, когато те търсех като луд? Знам, че не обичаш този подлец Вилхелм, но защо го последва? Какво правихте двамата? Къде е той? Интуицията ми подсказва, че нещо се е случило... Чувствам, че си неспокойна. В бълнуванията си говореше като човек, който вижда постоянно кръв и трупове и непрекъснато бяга...

Тя потрепера.

— Това не е вярно. Разбрали сте погрешно.

— Слухът ми не ме лъже — каза той, клатейки глава. — И в този момент очите ти блуждаят. Мисля, че кошмарът ти продължава.

Той се приближи и каза:

— Имаш нужда от почивка и спокойствие, мило дете. Точно това искам да ти предложа. Поисках отпуск тази сутрин и ние ще заминем. Заклевам се, че повече няма да ти кажа нито една дума, която да те обиди. Няма да ти говоря и за онази тайна, която би трябвало да ми довериш. Няма да се стремя да чета в очите ти, както съм се опитвал досега и за което си ме обвинявала. Ще ги оставя на спокойствие. Няма да те гледам повече. Обещавам ти искрено. Ела, бедно дете. Ти страдаш. Не знам какво очакваш, но само нещастieto може да отговори на твоя зов. Ела!

Тя мълчеше упорито. Между тях съществуваше дълбока пропаст. Невъзможно беше да произнесат дори една дума, която да не бъде язвителна или обидна. Отвратителната страст на Брежак ги разделяше повече от всичко.

— Чакам твоя отговор — каза той.

Тя заяви твърдо:

— Не! Не мога да понасям присъствието ви. Не мога повече да живея с вас под един покрив. Ще замина при първия удобен случай.

— Без съмнение, не сама, както направи и първия път — подигра се той. — С Вилхелм, нали?

— Аз изгоних Вилхелм и повече не желая да го виждам.

— Тогава си избрала някой друг. По очите ти личи, че го очакваш с нетърпение.

Вратата на преддверието хлопна.

— Познах, нали? — извика Брежак и противния му смях се понесе наоколо. — Не, Аврелия, никой няма да дойде, за да ти помогне. Вратата хлопна Валентин, който се връща от министерството с кореспонденцията ми.

Чуха се стъпките на слугата, който се изкачваше по стълбите. Той влезе тихо в стаята.

— Изпълни ли поръчката ми, Валентин? — попита го Брежак.

— Да, господине — отвърна му почитателно той.

— Имаше ли писма и документи за подпис?

— Не, господине.

— Интересно, а къде е личната ми кореспонденция?

— Била е предадена на господин Марескал.

— Как се е осмелил? ... Той беше там, нали?

— Не, господине, идвал е и веднага си е отишъл.

— Отишъл си е толкова рано! Може би е тръгнал по служебни задачи?

— Да, господине.

— Опитал ли се да научиш нещо по-конкретно?

— Да, но в канцеларията не знаеха нищо определено. Казаха, че е излязъл с Тони, Совину, Лабонс и още няколко други служители.

— Щом като с него са Лабонс и Тони, то се отнася до някой арест. Защо ли не са ме предупредили?

Валентин напусна стаята. Брежак отново започна да се разхожда, като замислено повтаряше:

— Тони, довереникът на Марескал... Лабонс, един от любимците му... и всичко това през главата ми.

Изминаха около пет минути. Аврелия го наблюдаваше с нарастващо безпокойство. Изведнъж той рязко тръгна към единия от прозорците и открехна малко капачите. Не можа да сдържи вика си и се обърна повтаряйки:

— Те са там, в края на улицата.

— Кой?

— Тони и Лабонс, двамата помощници на Марескал.

— Марескал също ли ще дойде? — попита го уплашено Аврелия.

— Няма съмнение в това. Не чу ли какво каза Валентин?

— Той ще дойде... Той ще дойде — мълвеше тя.

— Какво ти е? — попита учуден от силното ѝ вълнение Брежак.

— Нищо — каза тя като се овладя, — човек понякога се плаши и без причина.

Брежак се замисли. Той също се мъчеше да овладее нервите си и повтори:

— Действително, няма никакъв повод. Човек наистина се плаши най-често, без да има реална причина. Ще отида да ги попитам, защо са тук и съм сигурен, че всичко ще се изясни. Може да се окаже, че не нашата, а къщата отсреща е под наблюдение.

Аврелия повдигна изненадано глава.

— Коя къща?

— Нали ти споменах, че днес следобед са арестували един тип.

Аврелия стана още по-бледа.

— Какво говорите? Кой са арестували в къщата отсреща?

— Някой си барон де Лемези, който се представял за изследовател. Току-що го бяха задържали и в министерството не можах да ми кажат подробности.

Тя не знаеше името на Раул, но не се съмняваше, че става дума за него. Попита с треперещ глас:

— Кой е този Лемези? Какво е направил?

— Според Марескал той е търсеният трети съучастник при убийствата в бързия влак.

За малко Аврелия щеше да припадне. Тя имаше вид на умопомрачена и като замаяна опипваше въздуха, за да намери опорна точка.

— Какво ти е, Аврелия? Каква връзка има този случай с нас?

— Ние сме загубени — изстена тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Вие не можете да разберете...

— Обясни ми, познаваш ли този човек?

— Да... да... той ме спаси от Марескал, от Вилхелм и от Жодо, които приемахте в къщата си... Днес отново щеше да ме спаси...

Брежак я гледаше изненадан.

— Него ли очакваше с такова нетърпение?

— Да — каза с разсеян тон тя. — Беше ми обещал да бъде тук... Бях напълно спокойна... Видях го да върши такива неща, така да се подиграва на Марескал, че...

— Сега какво ще правиш? — прекъсна я Брежак.

— Ще трябва и двамата да се скрием. Има неща, които могат да бъдат изтълкувани и във ваша вреда. Например някои лични истории.

— Ти си луда! — каза безпомощно Брежак. — Нищо не е имало и не се страхувам за себе си.

Въпреки че отхвърли съмненията ѝ, той я хвана и я завлече към стълбата. Тя се съпротивляваше с всички сили.

— Не трябва да се плашим. Той ще дойде, ще избяга и ще ни спаси. Защо не го почакаме?

— От ареста няма никаква възможност да избяга.

— Сигурен ли сте? Боже мой, какъв ужас!

Аврелия не знаеше какво да предприеме. В главата ѝ се въртяха страшни мисли. Страхът от Марескал я вцепеняваше. Очакваше всеки момент комисарят да дойде с белезници в ръце и да я арестува.

Опасенията на втория ѝ баща я накараха да вземе решение. Изтича до стаята си и се върна веднага с пътническа чанта в ръка. Брежак също се беше приготвил. Двамата имаха вид на престъпници, за които единствената възможност е бягството. Те слязоха по стълбите и пресякоха преддверието.

В този момент се позвъни на вратата. Вече е много късно — каза Брежак.

— Може би е той — каза тя с надежда в гласа.

Аврелия мислеше за приятеля си от терасата на манастира. Той се беше закълел, че никога няма да я изостави и тя му вярваше.

Позвъни се отново.

Старият слуга излезе от кухнята.

— Отвори — заповяда му шепнешком Брежак. Отвън се чуваше шепот и шум от множество обувки. Някой почука силно.

— Отвори — повтори Брежак.

Слугата се подчини.

Пред вратата стоеше Марескал, а зад него бяха наредени тримата му помощници.

Аврелия се облегна безпомощно на стената.

— Боже мой, не е той!

Брежак се изправи пред своя подчинен.

— Какво желаете, господине? Бях ви забранил да идвате тук.

Марескал отговори усмихнато:

— Идвам по заповед на министъра, господин директоре.

— Заповед, която се отнася до мен?

— До вас и госпожицата.

— Тази заповед ви принуждава да прибегвате до помощта на трима души?

Марескал се засмя.

— Те се разхождаха случайно край вас, но ако ви е неприятно, мога да ги отпратя.

Той влезе и видя двата куфара.

— Виждам, че сте се приготвили за малко пътешествие. Ако бях закъснял с няколко минути, можеше мисията ми да пропадне.

— Господин Марескал — произнесе твърдо Брежак, — ако имате да изпълнявате някаква задача, направете го незабавно и то тук, на вратата.

Комисарят се наведе и сурово каза:

— Без глупости и скандали, Брежак. Още никой не знае нищо, дори и хората ми. Елате да се разберем в хола ви.

— За какво става въпрос, господине?

— За нещо, което е от голяма важност за дъщеря ви. Може би тя ще ви даде някои обяснения и е по-добре това да стане без свидетели. Нали, госпожице?

Бледа като смъртник, Аврелия стоеше като вцепенена. Изглеждаше, че ще припадне. Брежак я подкрепи и каза:

— Елате да се качим горе.

Аврелия се остави да я водят. През това време Марескал нареди на хората си:

— Не мърдайте от преддверието и не пускайте никой да влиза или излиза. Вие, слугата, влезте обратно в кухнята. Ако чуете шум в хола, Совину веднага да дойде на помощ. Ясно ли е всичко?

— Ясно е — отговори Лабонс.

— Да не направите някоя грешка?

— Няма, господине. Добре знаете, че не сме ученици и имаме опит в тези работи. Ще бъдем готови за действие.

— И срещу Брежак, нали?

— Разбира се.

— Забравих бутилката... Дай ми я Тони! — Марескал взе кутията, в която беше опакована бутилката, и бързо се изкачи по

стъпалата. Влезе като господар в кабинета на Брежак. Това беше успех за него. Само преди няколко месеца го бяха изгонили оттук. Държеше се като победител. Разхождаше се с тежки стъпки и разглеждаше закачените портрети на стената.

Брежак се опита да протестира, но Марескал го постави веднага на мястото му.

— Безполезно е, Брежак. Не знаете какви козове имам срещу младата госпожица, а следователно и срещу вас. Когато ви станат известни, вярвам, че ще ми се подчините.

Застанали един срещу друг, двамата неприятели се гледаха с омраза. И у двамата тя бе породена от болни амбиции и най-вече от съперничеството на чувствата им към една и съща жена. Аврелия чакаше, седнала на един стол до тях.

Марескал забеляза с удивление, че тя се беше съвзела. Беше все още бледа и отпаднала, но нямаше вече вид на безпомощна жертва. Широко отворените ѝ очи, от които течаха сълзи, гледаха втренчено. За какво ли мислеше тя в този момент. Понякога, паднал на дъното на пропастта, човек се съвземаше. Очакваше ли милост от Марескал или имаше някакъв план за спасение?

Комисарят удари с юмрук по масата.

— Ще видим.

Остави младото момиче и се приближи още повече до Брежак.

— Ще бъда съвсем кратък. Ще ви разкажа за някои факти, част от които са ви известни. Не се опитвайте да отричате, защото всичко съм видял с очите си. По хронология всичко стана така: на двадесет и шести април...

Брежак потрепера и остана безмълвен.

— Двадесет и шести април беше денят на срещата ни на булевард Осман и в който доведената ви дъщеря напусна дома ви.

Марескал добави със зловец глас:

— През този ден трима души бяха убити в бързия влак за Марсилия.

— Каква връзка има това убийство с нас? — попита удивен Брежак.

Комисарят му направи знак да не го прекъсва и продължи:

— Във вагон № 5 на този влак се намираха само четирима души. В първото купе — мис Бакфийлд, която е обикновена крадла, и барон

де Лемези, представящ се за изследовател. В другия край на вагона се бяха разположили братята Лубо, живеещи в Ньой. В съседния вагон, освен мен и случайните пътници, се намираха мъж и жена, които се бяха затворили в едно купе. Младият човек беше Вилхелм Ансивел, касоразбивач, който често е гостувал в този дом.

— Вие лъжете! — извика с възмущение Брежак. — Аврелия е извън всяко подозрение.

— Не съм казал, че тя е въпросната жена — отвърна Марескал.

И продължи студено:

— До Ларош не се случи нищо особено. След още половин час настъпи страшна драма. Младият мъж и момичето преминаха в съседния вагон. Бяха преоблечени в дълги сиви престилки, а на главите си носеха каскети, на които бяха поставени маски. В края на вагона ги е причакал барон де Лемези. Тримата убиват и ограбват мис Бакфийлд. После баронът, за да заблуди полицията, е завързан от съучастниците си, които отиват и убиват двамата братя. На връщане срещат контрольора и започват бой. Успяват да избягат, а контрольорът намира де Лемези вързан като жертва. Това е накратко първото действие. Второто е гонитбата в гората. Двамата престъпници са обкръжени. Единият избягва, а другият е заловен. Аз го посетих във временния му арест и се убедих, че е жена.

Брежак беше отстъпил още назад и се клатушкаше като пияница. Подпрян до облегалката на едно кресло — той промълви:

— Вие сте луд!... Говорите несвързани неща... Марескал продължи, без да му обръща внимание: Свършвам. Благодарение на мнимия барон, на когото наивно се доверих, затворницата избяга и е настигнала Вилхелм Ансивел. Открих следите им в Монте Карло. След това ги загубих и ги търсих напразно, докато не се сетих да се върна в Париж и да се опитам да ги намеря чрез вас. Така разбрах, че доведената ви дъщеря е в манастира Дева Мария. Успях да ви изпреваря с няколко часа. Озовах се на една тераса, където госпожицата слушаше любовни обяснения. Този път вместо Вилхелм Ансивел избраникът беше третият съучастник — барон де Лемези.

Брежак слушаше ужасен чудовищните обвинения. Всичко му изглеждаше истина и обясняваше напълно логично собствените му предположения. С тези факти се потвърждаваха полупризнанията на Аврелия за нейния спасител. Не му оставаше нищо друго, освен да се

съгласи с казаното от Марескал. Той хвърляше от време на време по някой поглед на доведената си дъщеря, която стоеше като закована. Изглеждаше все още очакваше някакво спасение.

— Какво се случи по-нататък? — попита Брежак.

— Благодарение на де Лемези тя успя да избяга още веднъж. Сега ми става смешно, като си спомня за този ден, защото...

Марескал понижи глас и продължи със злорадство:

— Защото имам своя реванш. И какъв реванш, Брежак! Спомняш ли си как преди шест месеца ме изпъдихте от дома си като слуга? Сега аз държа малката в ръцете си и всичко е свършено.

— Не, това, което казвате, не е вярно, нали Марескал? Вие няма да предадете това дете...

— В манастира аз ѝ предложих да се сдобрим, но тя ме отблъсна... Толкова по-зле за нея! Днес вече е много късно.

Брежак се приближи до него с умолителен поглед, но комисарят го отрязва:

— Безполезно е! Ще бъде лошо и за нея, и за вас. Тя не ме пожела... няма да има никого друго. Правдата изисква Аврелия да плати за извършените престъпления и за злото, което ми причини. Тя трябва да бъде наказана и аз си отмъщавам, като ѝ нося възмездие.

Марескал потропваше с крак и подчертаваше заплахите си, като стоварваше юмрук по масата. Верен на грубата си природа, той бълваше обиди по адрес на Аврелия.

— Погледнете я, Брежак! Дори не помисля да иска прошка. У нея няма никакво смирение. Знаете ли защо е това нейно мълчание и тази прикрита дива енергия? Тя се надява, Брежак. Убеден съм, че очаква този, който я е спасил три пъти от ръцете ми, да ѝ помогне и четвърти път.

Аврелия не помръдваше.

Марескал вдигна телефонната слушалка и поиска да го свържат с полицията. Обръщайки се към младото момиче, се опита да сложи на ухото ѝ слушалката за подслушване.

Аврелия отново не помръдна.

Разговорът беше кратък.

— Ти ли си Филип? — попита комисарят.

— Марескал?

— Да, чуй ме. До мен има един човек, който трябва да убедя в едно нещо. Отговаряй искрено на въпросите ми.

— Питай, готов съм.

— Къде беше днес следобед?

— В затвора, както ме беше помолил. Приех онзи тип, когото доведоха Лабонс и Тони по твое нареждане.

— Къде го бяха задържали?

— В апартамента му на улица Крусел, срещу самия Брежак.

— В затвора ли е вече?

— Да, вкараха го пред мен.

— Как се казва?

— Барон де Лемези.

— В какво е обвинен?

— Че е шеф на бандата, която извърши убийствата в бързия влак.

— Виждал ли си го оттогава?

— Да, преди малко в отделението за взимане на отпечатъци. Още е там.

— Благодаря, Филип. Това е всичко, което исках да зная.

Марескал остави слушалката и извика:

— Красива Аврелия, твоят спасител е в затвора. Тя каза тихо:

— Аз знаех.

Той избухна в смях.

— Тя е знаела и все пак продължава да го чака. Колко смешно! Срещу него са полицията и правосъдието, превърнат е в парцел, в дрипа, в сапунен мехур, а тя го чака! Очакваш стените на затвора да се съборят, пазачите лично да му докарат автомобил и той да влезе тук през комина?

Той беше извън себе си от гняв и разтърси момичето грубо за рамото.

— Нищо няма да ти помогне, Аврелия! Нямах повече никаква надежда. След един час ще дойде твоят ред. Ще отрежат косите ти и ще те изпратят в Сен Лазар. След това ще те изправят пред съда. Стига съм се вайкал за красивите ти зелени очи. И за тях...

Той не довърши. Брежак го беше издебнал отзад и склучи ръце около гърлото му. Двамата паднаха на паркета и започнаха ожесточена борба. Омразата, която изпитваха помежду си, удвояваше силите им.

Без да мърда, Аврелия ги гледаше ужасена.

Брежак, който успя да освободи ръцете си, се опита да извади пистолета си. Марескал извиваше лакътя му и успя да налага свирката, която бе закачена на каишката на часовника му. Чу се остро изсвирване. Брежак удвои усилията си да хване отново гушата на противника си. Една сянка скочи като котка през полуотворената врата върху двамата. В следващия миг Марескал бе освободен, а Брежак беше принуден да изгледа дулото на пистолет, което бе натикано пред очите му.

— Браво, Совину! — каза с облекчение Марескал.

Гневът му беше толкова силен, че се изплю в лицето на Брежак.

— Нищожество! Въобразяваш си, че ще се отървеш толкова евтино? Най-напред трябва да подпишеш оставката си, която е в джоба ми. Искат я министърът. Нямаш друг избор, освен да подпишеш.

Комисарят извади един лист.

— Оставката ти и признанията на Аврелия съм написал предварително. Нужен е и твоят подпис, Аврелия. Ето, прочети: *„Признавам, че участвувах в нападението на бързия влак,... че стрелях в братята Лубо... признавам, че...“* Това е резюме на историята ти. Не е необходимо да я четеш. Подпиши, за да не си губим времето!

Той беше потопил една писалка в мастилницата и се опита да я сложи насила между пръстите ѝ.

Аврелия отстрани ръката на комисаря, взе писалката и подписа, без да си направи труда да прочете показанията. Подписът ѝ бе четлив, а ръката ѝ не трепна.

— Свършено е! — възкликна радостно Марескал. — Не вярвах, че ще стане толкова бързо. Аврелия разбра положението, а ти Брежак?

Той поклати отрицателно глава.

— Господинът отказва? Той си въобразява, че ще запази поста си? А може би бащата на една престъпница очаква повишение? Брежак, ставаш смешен. Утре, когато обществеността ще прочете за арестуването на малката, сам ще бъдеш принуден да подадеш оставка.

Пръстите на Брежак стиснаха писалката. Той прочете рапорта за подаване на оставка, но се колебаеше. Аврелия му каза:

— Подпишете, господине.

Той подписа.

— Всичко е наред — каза Марескал, като прибра двата листа. — Шефът ми е смъкнат и обещаното ми място е свободно. Малката отива в затвора, което постепенно ще ме излекува от разяждащата ме любов.

Той каза всичко това с цинизъм и прибави с жестока усмивка:

— Това не е всичко, Брежак. Аз не оставям нещата по средата, а ги довеждам докрай.

Брежак се усмихна горчиво.

— Необходимо ли е да отивате по-далеч?

— Да, Брежак. Разкритото престъпление на малката не ме удовлетворява и аз ще отида докрай.

Марескал впи очите си в него, а той го попита:

— Какво искате да кажете?

— Знаеш какво искам да кажа. Ти не подписа случайно оставката си. Страхуваш се, че ще излезе на бял свят това, което си направил.

— Нищо не съм направил — каза уплашено Брежак. Марескал удари с юмрук по масата. Това винаги предхождаше гневните му избухвания.

— Сам ще ми обясниш какво си извършил в миналото си. Ще ми обясниш какво означаваха последните ти разходки край Сена и дежурствата ти пред празната къща. Трябва ли да опреснявам паметта ти, че тя принадлежеше на покойните братя Лубо, които доведената ти дъщеря очисти. Онзи тип Жодо, който издирваме в момента, е бил съдружник на собствениците и съм го срещал често в дома ти.

Брежак вдигна рамене и промълви:

— Това са глупави хипотези.

— Фантазии, може би, но те започнаха да се потвърждават в последно време. Имам едно неопровержимо доказателство, което ще те принуди да направиш признание.

Марескал взе кутията, която беше поставил на камината, и я отвори. Извади отвътре една бутилка и я сложи пред Брежак.

— Познаваш я, нали? Същата е, която открадна от Жодо, аз от теб, а от мен я задигна де Лемези. У него я намерихме преди няколко часа. Тази бутилка е цяло съкровище. На нея пише Жуванска вода, а вътре има интересен лист. Барон де Лемези ѝ е сложил тапа и я е запечатал с червен восък. Сигурен съм, че вътре са компрометиращите факти, които си искал да вземеш от Жодо.

Комисарят тържествуваше. Като махаше восъка и запушалката, той си повтаряше:

— Марескал, ти ще станеш знаменит по целия свят!... Арестуването на убийците от бързия влак!... Разкритото минало на Брежак!... Какво впечатление ще направиш в съда! Совину, имаш ли белезници за малката. Повикай Лабонс и Тони... Това е пълна победа!

Той обърна бутилката. Листът падна на ръката му и той прочете на глас, унесен от собствената си самовлюбеност:

„Марескал е празна глава“.

10.

Настъпи гробно мълчание. Марескал беше замаян като боксьор при нокдаун. Совину, който все още стоеше с насочен револвер към Брежак, също изглеждаше слисан.

Внезапно избухна нервен смях, който звучеше весело и непринудено в напрегнатата атмосфера на стаята. Смееше се Аврелия, в която изкривената физиономия на комисаря предизвика тази бурна реакция. Най-смехотворното беше, че подигравателното изречение беше прочетено от самия потърпевш.

Марескал я гледаше, без да скрива тревогата си. Как можеше младото момиче да реагира така при ужасното положение, в което се намираще.

— Положението остава същото — каза си той. — Нищо не се е променило.

Той търсеше връзката между смеха и спокойното още от самото начало на срещата им държане на момичето. На какво се надяваше тя? Всичко това го караше да мисли, че отнякъде идва опасност. Успокои се с мисълта, че беше невъзможно някой да го изненада. Взети бяха всички предохранителни мерки.

— Ако Брежак мръдне, стреляй между очите му — заповяда Марескал на Совину.

Той отиде до вратата и я отвори. Наведе се над перилата на стълбата и извика:

— Лабонс, Тони, влизал ли е някой?

— Никой — чу се отдолу.

Объркан още повече, той се върна обратно при останалите. В стаята всичко беше постарому. Само... само че стана нещо невероятно, което подкоси краката му и го накара да остане като втрещен до вратата. Совину държеше незапалена цигара в устата си и го гледаше като човек, който иска огънче.

Марескал се опита да прогони видението. Може би подчиненият му искаше да пуши, което беше нормално. Не трябваше да се безпокои

за това. Марескал напразно се опитваше да се успокоява. Совину постепенно се превръщаше от полицейски агент в... Совину беше...

При други обстоятелства Марескал не би възприел по този начин обратът, който стана. Но и най-невероятните събития му се виждаха нормални, щом се отнасяха до „човека от бързия влак“. Макар и да не искаше да повярва на очевидното, той не можеше да не го признае. Совину, агентът, който лично министърът му бе препоръчал миналата седмица, не беше друг, а човекът, който бе арестувал сутринта и беше в момента в затвора.

— Тони! — изрева комисарят, като излезе за втори път на стълбите. — Тони, Лабонс, качете се веднага, дявол да ви вземе!

Той крещеше, проклинаше и чупеше всичко наоколо. Мяташе се като муха в стъклото на прозорец.

Помощниците му се качиха моментално. Той се обърна към тях със заекващ глас:

— Совину... Знаете ли кой е Совину? Той е онзи тип, когото арестувахме сутринта в отсрещната къща. Маскирал се е и е избягал от затвора.

Тони и Лабонс го гледаха като зашеметени.

Шефът им бълнуваше. Той ги вкара в стаята и с изваден пистолет се развика:

— Горе ръцете, бандит! Лабонс, стреляй и ти по него!

Без да трепне, Совину започна внимателно да сваля грима от лицето си. Дори остави на масата пистолета, с който допреди малко заплашваше Брежак.

С един скок Марескал докопа оръжието и отскочи назад.

— Горе ръцете, или ще стрелям! Чуваш ли ме престъпнико? — продължи да вика той.

„Престъпникът“ изглежда не се развълнува от заканите. Той продължаваше да сваля грима си на три метра от насоченото към него дуло.

— Ще стрелям, чуваш ли? Ще броя до три и ще стрелям! Едно... две...

— Ще направиш глупост, Рудолф — прошепна Совину. Рудолф не го послуша и започна да стреля напосоки.

Брежак се наведе ниско, но Аврелия не мръдна. Знаеше, че щом спасителят ѝ не я пази, значи нямаше нужда и тя да го прави.

Доверието ѝ беше толкова голямо, че дори се усмихна. Совину продължаваше да чисти с носната кърпа боите от лицето си. Постепенно под маската започна да се появява Раул.

Марескал стреля шест пъти и успя да счупи едно огледало, пробие две картини и разбие мрамора на камината. Засрамен от слабите си нерви, каза сдържано на двамата агенти:

— Чакайте до стълбата. При повикване елате веднага.

Лабонс се опита да се противопостави, защото предпочиташе първо да арестуват въпросния Совину, но комисарят не се съгласи.

— Правете това, което ви заповядвам — каза им той властно.

Изблъска ги навън и затвори вратата след себе си.

Совину привърши преобразяването, обърна сакото си и като оправи вратовръзката си стана. Вече беше друг човек. Малкият и слаботелесен полицаи, който допреди малко изглеждаше жалък, се беше превърнал в елегантен млад мъж.

— Приемете поздравите ми, госпожице — каза Раул. — Мога ли да ви се представя: барон де Лемези, изследовател и от една седмица полицаи. Познахте ме веднага, нали? Разбрах го още долу в преддверието. Вашият смях преди малко е истинска награда за мен!

Той поздрави Брежак.

— На ваше разположение съм, господине.

Накрая, обръщайки се към Марескал, весело каза:

— Добър ден, стари приятелю. За съжаление ти не ме позна и си позволи да вярваш на Совину. Той е несъществуваща личност, която министърът, посредством жена си, ви препоръча. Така аз успях да се самоарестувам и да намеря скритата от мен бутилка, в която имаше лист, на който пишеше: „Марескал е празна глава“.

Можеше да се предположи, че комисарят ще се хвърли да хване Раул за гушата, но се овладя. Раул продължи със същия шеговит тон, който шибаше Марескал като с камшик:

— Не ми изглеждаш добре, Рудолф. Виждам, че нещо те мъчи. Може би предпочиташ да ме виждаш не тук, а в някоя затворническа килия? За да не се измъчваш повече, ще ти разкажа всичко. Нахлуването в къщата на де Лемези беше организирано лично от мен. Задържаният е нает от мен човек, на когото платих добре. Ти беше толкова доволен от „плячката“, че не обърна внимание колко бързо Совину хвърли на главата му една кърпа и го поведе към затвора.

Напълно спокоен, ти дойде тук, за да арестуваш госпожицата. Въпреки нежеланието ти, аз смятах, че трябва да се съберем четиримата, както сме в момента. Налага се да си изясним много неща, за да не се връщаме повече назад.

Въпреки ужасните подигравки, Марескал се овладя. Искаше да се покаже, че е напълно спокоен. С небрежен жест грабна слушалката на телефона.

— Дирекцията на полицията, моля... Дайте ми Филип... Ти ли си, Филипе... Да... Грешката забелязана ли е?... Да, в течение съм... Слушай! Вземи двама здравеняци със себе си и бързо елате в дома на Брежак! Не губете нито секунда.

Той остави слушалката и погледна Раул.

— Разкри се много рано, любезни приятелю — каза той, подигравайки се на свой ред и доволен от новото положение, — комбинацията ти пропадна. Известно ти е какъв ще бъде резултатът. На стълбата чакат Лабонс и Тони, тук съм аз и Брежак, а след малко ще дойдат трима здравеняци от полицията.

Раул с цялото си внимание забиваше кибритени клечки в една пукнатина на масата. Нареди седем една след друга и постави една подалеч от останалите.

— Дявол да го вземе, седем срещу един! Малко сте, какво ли ще стане с вас?

Той протегна ръка към телефона.

— Ще позволиш ли?

Марескал не се противопостави, но продължаваше да го наблюдава внимателно.

— Ало, дайте ми номер 22–23, госпожице... Ало, председателя на републиката ли е? Господин председателю, изпратете бързо на господин Марескал един военен полк.

Побеснял, Марескал грабна слушалката.

— Стига глупости. Предполагам, че не си дошъл тук, за да се шегуваш. Кажи, какво искаш?

Раул направи отчаян жест.

— Не разбираш от шегуване, скъпи Рудолф, а точно сега е времето да се повеселим.

— Говори — извика комисарят! Аврелия пошепна тихо:

— Моля ви, говорете.

— Госпожице, и вие ли се страхувате от полицията? Навярно искате да избегнете срещата си с нея? Да поговорим, имате право.

Гласът му стана сериозен и той повтори:

— Та искаш да поговорим, Марескал, но да говориш означава да действаш. Аз владя положението по причини, които ще изложа пред теб, за да те убедя...

— В какво трябва да ме убедиш?

— В абсолютната невинност на госпожицата — каза ясно Раул.

— Искаш да кажеш, че тя не е убивала? — изсмя се злобно комисарят.

— Не е, разбира се.

— Може би и ти не си убивал?

— Да, предположението ти е вярно.

— Кой тогава извърши убийствата във влака?

— Други хора.

— Това е лъжа!

— Истина е. В тази история лъжецът си ти, Марескал. Искам да ти повтора още веднъж това, което ти казах в Монте Карло. Не познавах госпожицата. Когато спасих Аврелия на гара Бокур, я бях виждал само веднъж на булевард Осман. Единствените ни няколко срещи бяха в манастира. Макар че разговаряхме няколко пъти, тя нито веднъж не спомена за престъплението в бързия влак. Открих тайната без нейна помощ. Помогнаха ми моят опит и чистото ѝ лице, което не прилича на лице на престъпница.

Марескал повдигна рамене, но не се опита да противоречи. Беше любопитен да чуе странните тълкования на Раул. Погледна часовника си и се усмихна — Филип и двамата полицаи вече бяха близо.

Брежак слушаше, без да разбира нищо. Аврелия, която изведнъж започна да става неспокойна, не го изпускаше от очи.

Раул продължи, като несъзнателно започна да използва думите на Марескал:

На 26 април във вагон № 5 имаше само четирима пътници: една англичанка, мис Бакфийлд...

Спря внезапно, за да помисли няколко секунди, и продължи с решителен тон:

— Трябва да се започне по друг начин и да се върнем назад, към първопричината за всичко останало. Историята може да се раздели на

две. Не знам всички подробности, но имам достатъчно факти, за да обясня всичко ясно и последователно.

Той започна бавно да разказва:

— Преди около седемнадесет години в Шербург четирима млади хора се срещали в едно кафене. Това били Брежак, секретар в морското управление, Жак Ансивел, Лубо и Жодо. Отношенията помежду им не траяли дълго. Брежак се преселил в Париж. Оженил се за вдовицата д'Астьо, която имала малка дъщеря на име Аврелия. Бащата на жена му, Етиен д'Астьо, малко преди това открил нещо. Така поне е написано в писмата до дъщеря му. Един ден той извикал при себе си любимите си същества. Пътуването било извършено тайно, но Брежак научил за това веднага, а не по-късно, както предполага Аврелия, Брежак разпитал съпругата си, но тя скрила от него подробностите. Споделила обаче някои неща, които го накарали да мисли, че старият е намерил и след това скрил златно съкровище. Брежак бил силно раздражен, че не му откриват тайната. Тормозел жена си и малката ѝ дъщеря. Животът им станал непоносим.

Събитията, които последвали, подлудили Брежак. Жена му умряла от плеврит, а тъстът му заболял тежко и бил отписан от лекарите. Той се безпокоял какво ще стане с тайното съкровище. Непоносима му била мисълта, че то може да бъде завещано на малката Аврелия и че той няма да получи нищо. На всяка цена искал да узнае тайната.

Една случайност му показала как да стори това. При разкриването на една кражба попаднал на тримата си бивши приятели от Шербург. Изкушението било голямо и той решил да сподели с тях съществуването на съкровището. Сделката била сключена. Той освободил тримата престъпници, а те отишли в Прованс, където в едно село старият д'Астьо лежал на смъртно легло. Измъчвали безпомощния старец цяла нощ, но той умрял, без да каже нито дума. Убийците изчезнали, а на съвестта на Брежак останала да тежи гибелта на един болен човек.

Раул де Лемези спря за малко и погледна Брежак. Той мълчеше и не реагираше на обвиненията. Изглеждаше, че всичко му е безразлично и нищо на света не може повече да увеличи нещастията, които се бяха струпали на главата му.

Аврелия беше скрила глава между дланите си. За разлика от тях Марескал се оживи и започна да възвръща самоувереността си, след като чу фактите, които уличаваха прекия му началник. Той с нетърпение погледна часовника си.

Раул продължи:

— Това е било ненужно престъпление, но с тежки последици за извършителите му. Жак Ансивел, уплашен от случая, заминал за Америка. Преди да отпътува, той споделил всичко пред жена си. Тя отишла при Брежак и под заплахата, че ще го издаде, го принудила да подпише признание, с което да поеме цялата отговорност за случилото се. Брежак подписал под влиянието на страха, че ще бъде разкрит. Документът бил предаден на Жодо и Лубо и те го скрили в бутилката, която намерили под главата на стария д'Астьо и случайно запазили. Оттогава те изнудват Брежак и той играе по тяхната свирка.

Достатъчно били умни, за да не го тормозят на дребно, а да изчакват той да напредне в службата. В главите им съществувала единствената мисъл за скритото съкровище, за което им разказал Брежак. Плановите им се объркали от това, че единственият, който знаел нещо, била Аврелия, но тя мълчала. Изчакали я да напусне манастира, където Брежак я затворил, и започнали да действат.

Аврелия се върнала от приюта и още на другия ден вторият ѝ баща получил една бележка. В нея Жодо и Лубо пишели, че са на негово разположение за търсене на съкровището. Заплашвали го, че ако не накара момичето да проговори, ще сторят това по собствени методи.

За Брежак това било гръм от ясно небе. Смятал, че след дванадесет години всичко е забравено. Самият той не се интересувал повече от съкровището. То само му напомняло за едно старо престъпление, за което се сецал със страх от време на време. Сега на сцената отново излезли старите му съучастници, които искали да го изнудват. Питал се какво да прави?

Нямало друг изход, освен да се подчини. У него се събудила и старата алчност и той започнал отново да тормози доведената си дъщеря. Не минавал и ден без мъчителните за Аврелия въпроси. Животът ѝ станал непоносим. Тя искала да живее нормално, но не ѝ позволявали.

Към постоянния тормоз се прибавила и отвратителната любов на Брежак. Не си заслужава да говорим за нея. По това време се появил и Рудолф, който станал най-омразният съперник на Брежак за сърцето на доведената му дъщеря.

Единственият изход за жертвата останало бягството. Към това я насърчил Вилхелм, синът на приятеля му от Шербург, който той бил принуден да приема в дома си. Вдовицата Ансивел пазела сина си в резерв. Той успял да стане доверител на Аврелия. Много умно се сблизил с бъдещата изгодна партия за женитба. Мечтаел тя да го обикне и ѝ предложил подкрепата си, като ѝ обещал да я заведе в Южна Франция.

Дошъл 26 април.

Интересно е какво са правели и къде са се намирали актьорите в драмата, която предстояло да се разиграе. Госпожицата била щастлива, че ще се избави от затвора си и се съгласила да пие чай с втория си баща в сладкарницата на булевард Осман. Видяхме, че срещата с Марескал завърши със скандал. Брежак я отвел след това обратно у дома, но тя избягала и настигнала Вилхелм Ансивел на гарата.

Вилхелм преследвал двойна цел. От една страна, да излъже Аврелия, а от друга, да участва в един обир под ръководството на мис Бакфийлд, в чиято банда участвувал. Нещастната англичанка не подозирала, че е замесена в драма, за която няма представа.

На сцената излизат Жодо и братя Лубо. Те действат прикрито и Вилхелм и майка му не знаят, че те са станали техни съперници при разгадаване на тайната. Тримата бандити внимателно проследили Ансивел и знаели всичките им планове. Намерението им било да отвлекат Аврелия и на всяка цена да научат всичко от нея.

Идва действието във вагон № 5. В единия му край са се настанили мис Бакфийлд и де Лемези, а в другия Аврелия и Вилхелм. Марескал погрешно смяташе, че братя Лубо са били в едно от купетата. Двамата братя и Жодо са скрити в тъмнината на четвърти вагон. Разбираш ли, Марескал?

— Да, отвърна комисарят.

— Влакът заминава. В два часа пристига на гара Ларош. Настъпва моментът за действие. Тримата маскирани престъпници тръгват да изпълнят предварителния си план. В първото купе виждат двама заспали пътници. Изпод завивката на единия от тях се показва

кичур руса коса. Жодо и единият от братята ги нападат, а третият пази. Баронът е зашеметен и вързан, а жената се съпротивлява. Жодо я хваща за гърлото и едва тогава забелязва грешката си. Разбира, че това не е Аврелия, а друга дама. Тримата тръгват към другия край на вагона. Вилхелм е чул подозрителния шум от борбата и е нащрек. Вижда нападателите и стреля два пъти с пистолета си. Те падат убити, а Жодо избягва.

— Разбра ли грешката си Марескал? Всички свеждахме изводите си до външните факти и смятахме, че убитите са жертва, а бегълците — убийци. Не допускахме, че може да е обратното: нападателите да са тези, които са убити от защитаващите се. Единственото правилно решение за Вилхелм е било да избяга от мястото на събитията. Един касоразбивач не позволява правосъдието да се намесва в работата му. При евентуално разследване тъмните страни от живота му биха могли да излязат наяве. Затова той не се колебал и като споделил пред спътницата си за скандала, който може да избухне около нея и Брежак, я убедил да избягат. Уплашена и безпомощна, ужасена от гледката на двата трупа, тя се подчинила. Вилхелм насила ѝ нахлузил престилката и маската. Той също се маскирал и взел всички куфари, за да не остави следи след себе си. Видях ги как хукнаха през коридора, където се сблъскаха с контролора и след кратка борба избягаха.

Един час по-късно, след изтощителното преследване, Аврелия беше арестувана и затворена на гарата. Там тя се сблъска с Марескал.

Обратът на събитията настъпи с моята поява.

Раул стана и направи жест, сякаш излиза на сцената.

— Крайно време беше и аз да се появя като герой в тази драма — усмихна се той. — Сигурен съм, че и ти се радваш, Марескал, като виждаш, че от тази тълпа от престъпници се появява един честен човек. Той застава в защита на невинността, която има красиви зелени очи. Щом се появява барон де Лемези, събитията започнаха да се развиват нормално и представлението завършва със смях и добро настроение.

Раул отново се разходи наоколо и се наведе над младото момиче:

— Защо плачете, Аврелия? Всичко свърши и дори Марескал се прекланя пред невинността ви. Не плачете, аз се явявам на сцената винаги в решителния момент. Не ни остава нищо друго, освен да си отидем, преди да са дошли тримата юначаги и преди пехотният полк

да обгради къщата. Ти няма да попречиш на госпожицата да си отиде свободно, нали Рудолф? Ела, Аврелия!

Тя се приближи плахо към Раул, чувствувайки, че сражението още не е спечелено. Не се излъга. Марескал се изправи неумолим на прага на вратата, а Брежак застана до него. Дватамата се съюзиха срещу общия противник, който ги беше победил.

Раул се приближи към тях и без да обръща внимание на Брежак, каза на Марескал:

— Животът понякога е по-сложен, отколкото изглежда. Опитах се да ти обясня фактите такива, каквито са. Сега ти знаеш, че Аврелия д'Астьо е невинна. Пусни я да си върви.

Марескал вдигна категорично рамене.

— Никога.

— Не се противопоставяй, Марескал. Виждаш, че не се шегувам. Искам едно от теб, да признаеш грешката си.

— Моята грешка?

— Да, защото тя не е убивала и не е била съучастница, а жертва.

Комисарят се засмя злобно.

— Щом не е убивала, защо бяга? Разбирам бягството на Вилхелм, но нейното? Какво спечели от това и защо после нищо не призна? Освен думите ѝ в началото, че иска да говори със съдията, тя пазеше пълно мълчание.

— Заслужаваш шестица, Марескал — призна Раул. — Възражението ти е сериозно. Аз също се озадачавах от нейното мълчание. Едва тук, в тази къща, успях да реша задачата. Моля да ми простите, че докато боледуваше, претърсих вещите ѝ. Наложиха го обстоятелствата. В едно от последните писма на майка ѝ, която не е таила илюзии за Брежак, пише: *„Аврелия, каквото и да стане, каквото и да е поведението на втория ти баща, никога не го обвинявай. Дори да е виновен, ще те моля да го защитиш. Аз съм носила неговото име. Не забравяй никога това.“*

Марескал възрази:

— Но тя не е знаела за престъплението на Брежак. Дори да ѝ е било известно нещо, то няма връзка с нападението в бързия влак. Очевидно е, че Брежак не е замесен в него.

— Не е вярно, забравяш Жодо.

— Каква е връзката му с него в конкретния случай?

— Разгадаването ѝ ми излезе доста скъпо. Срещу солидна сума майката на Вилхелм, която открих в Париж, ми даде писмена декларация, която обяснява всичко. Синът ѝ споделил пред нея, че в купето на бързия влак, изправен до трупове на двамата братя, Жодо със свалена маска се закарал на Аврелия: „Ако кажеш и дума за мен на полицията и бъда арестуван, ще разкажа за едно минало престъпление. Трябва да знаеш, че Брежак уби дядо ти д’Астъо“. Тази заплаха е била тежък удар за Аврелия, но я накарала да мълчи. Казвам ли истината, госпожице? Тя промълви:

— Да, такава е цялата истина.

— Разбра ли, Марескал, че възражението ти е неоснователно? Мълчанието на жертвата е още едно доказателство за нейната невинност. За втори път настоявам да я пуснеш да си върви.

— Не — каза Марескал, като удари силно с крак.

— Защо?

Гневът на комисаря избухна внезапно.

— Искам да предизвикам скандал, за да си отмъстя. Искам всички да узнаят за бягството ѝ с Вилхелм, за арестуването ѝ, за престъплението. Искам да я покрия със срам и позор! Тя ме отблъсна и сега трябва да плати. Брежак също трябва да плати. Ти беше достатъчно глупав, за да ми дадеш фактите, които ми липсваха. Брежак, а заедно с него и малката са в ръцете ми. Жодо — също. Цялата банда е разобличена и нито един няма да ми се изплъзне. Аврелия ще получи това, което ѝ се пада.

Марескал бълнуваше от гняв, важно изпъчен пред вратата.

Раул взе от масата листчето, което беше извадено от бутилката, и го подаде на комисаря:

— Вземи го, приятелю. Сложи си го в рамка и го закачи над леглото.

— Подигравай се колкото искаш — изръмжа Марескал. — Ти също си в ръцете ми. Още от началото си създаде много проблеми с проклетото си огънче. Но сега ще ти дам на тебе едно огънче. С него ще можеш цял живот да пушиш в каторгата, където ще те изпратят. Оттам идваш и там ще отидеш. Мислиш, че не знам кой си и не мога да те разоблича? Аврелия, погледни любимия си, ако искаш и си спомни за царя на мошениците. Бившият благородник де Лемези не е друг, а...

Той прекъсна тирадата си. На вратата се звънесе. Нямаше кой друг да е, освен Филип и двамата юначаги. Марескал потри ръце и въздъхна с облекчение.

— Мисля, че си загубен, Люпен... какво ще кажеш?

Раул наблюдаваше Аврелия внимателно. Споменатото име на Люпен изглежда не ѝ направи впечатление. Тя със страх се вслушваше в шума, който идваше отвън.

— Мила госпожице — каза той, — изглежда доверието ви към мене все още не е пълно. С какво, дявол да го вземе, може да ви уплаши въпросният полицаи Филип?

Той отвори прозореца и се обърна към някой, който навярно беше долу на тротоара:

— Вие сте Филип от дирекцията, нали? Елате без здравеняците, които са с вас, за да можем да си кажем нещо насаме. Нали ме познавате? Аз съм барон де Лемези, а Марескал ви чака с нетърпение.

Той затвори прозореца и каза:

— Сметката е правилна. От едната страна са четирима, и трима — от другата — вместо двама Филип беше взел със себе си още един полицаи. Не броя Брежак, защото той престана да проявява интерес към събитията. Това означава седем души, които лесно ще ми видят сметката. На госпожицата със зелените очи също.

Аврелия се усмихна пресилено, но не можа да промълви нищо, освен няколко неразбираеми думи.

Марескал чакаше при стълбата. Вратата на преддверието беше отворена и се чу тропот от множество крака. След няколко мига комисарят имаше до себе си шестима души, които бяха готови да изпълнят заповедите му. Той им даде тихо някакви указания и се върна със самодоволно лице.

— Няма да има излишна съпротива, нали бароне?

— Естествено, идеята да избия и седмината не е по вкуса ми.

— Значи ще ме последвате доброволно?

— Ако наредите, до края на света.

— Без условия, разбира се?

— Не, имам едно условие. Искам да закуся.

— Съгласен съм, но със сух хляб и вода като куче — пошегува се жлъчно Марескал.

— Не, предпочитам шантилски сладки и аликантско вино, с които предпочиташ да закусваш ти.

— Какво каза? — попита Марескал с изненада и безпокойство.

— Много е просто. Ти ще ме поканиш на чай и аз ще приема, без да се двоумя. Нали имаш среща в пет часа?

— Среща ли? — все по-объркан попита Марескал.

— Да, разбира се... спомни си. Нали ще бъде в гарсониерата ти на улица Дюплак, където всеки ден посрещаш и тъпчеш със сладки и вино жената на твоя...

— Мълчи! — пошепна побледнял Марескал. Цялата му самоувереност изчезна.

— Защо да мълча? — попита Раул наивно. — Нали ме каниш или не искаш да ме представиш на...

— Мълчи, дявол да те вземе — повтори Марескал.

Той се върна обратно при хората си, повика Филип настрана и му каза:

— Почакай един момент, Филип. Трябва да уредим някои подробности, преди да го арестуваме. Отведи за малко хората си, за да не слушат за какво ще си говорим.

Той затвори вратата, върна се при Раул и му прошепна, за да не чуят останалите:

— Какво искаш да постигнеш с това?

— Абсолютно нищо.

— Тогава защо се интересуваш? Откъде знаеш...

— Адреса на гарсониерата и името на приятелката ти ли? Не представляваше никаква трудност да проуча личния ти живот и да науча къде и кой приемаш. Трябва да призная, че имаш вкус — полумрак, цветя, сладки вина, дълбоки и меки дивани... Истински Фолибержер, нали Марескал?

— Нямам ли право на подобни неща? Каква връзка има всичко това с арестуването ти?

— Не би имало никаква връзка, ако не беше допуснал глупостта да държиш в своя любовен храм писмата на дамите, които го посещават.

— Ти си лъжец!

— Ако лъжех, лицето ти нямаше да е толкова бледо.

— Говори ясно какво знаеш.

— В ъгъла има един шкаф, а в него една касетка. В нея има чудесни писма, завързани с цветни лентички. Те са достатъчни, за да компрометират две дузини светски дами, чиято страст към красивия Марескал е изразена без никакво стеснение. Ако искаш, мога да цитирам: Жената на прокурора Б... госпожица Х... и най-вече достойната, макар и попрезряла, но представителна съпруга на...

— Мълчи, подлецо!

— Подлец е този, който си служи с хубавата си външност, за да напредне в кариерата — каза тихо Раул.

С наведена глава и несигурна походка Марескал обиколи три пъти стаята, приближи се към Раул и го попита:

— Каква цена искаш за тези писма?

— Тридесет сребърника, като Юда.

— Без глупости, кажи колко?

— Тридесет милиона.

Марескал трепереше от гняв и нетърпение. Раул му каза със смях:

— Не се ядосвай, Рудолф, аз съм добро момче, а ти си ми симпатичен. Много държа на комичнолюбовната ти литература и мога още дълго да си я чета и да се забавлявам с нея, но няма да ти искам пари. Искам само да оставиш на спокойствие Аврелия и Брежак, дори и Жодо и Ансивел, за които аз ще поема грижата. Полицията е поверила целия случай на теб, но няма сериозни доказателства и затова ти препоръчвам да не се занимаваш повече с него. Така той ще отиде в архивата.

— Ще ми върнеш ли тогава писмата?

— Не, те ще ми служат за гаранция. Ще ги пазя внимателно и ако решиш да нарушиш уговорката ни, ще ги публикувам. Тогава ще стане много лошо за теб и приятелките ти.

Капки пот се стичаха по челото на комисаря. Той каза:

— Някой ме е издал.

— Възможно е — вдигна рамене Раул.

— Да, издаден съм от нея. Чувствах от известно време, че ме следи. Чрез нея ти организира събитията, както искаше, и дори ми беше препоръчан от мъжа ѝ.

— Това беше война — каза весело Раул. — След като ти си служеше с безчестни средства, аз не можах да не действам като теб.

Трябваше да запазя Аврелия от ужасната ти омраза. Освен това, Рудолф, ти беше много наивен. Как си могъл да допуснеш, че такъв човек като мене цял месец ще изчаква безучастно събитията и ще се надява на мекото ти сърце? Трябваше да вземеш мерки. Особено като видя в Бокур, Монте Карло и манастира какъв противник имаш срещу себе си.

Той го потупа по рамото.

— Не падайте духом, Марескал. Губиш играта, но в джоба си имаш оставката на Брежак и можеш да направиш голяма крачка в кариерата си. Бъди сигурен, че добрите ти дни ще се върнат, но не трябва повече да разчиташ на жените. Бъди женкар, ако искаш, бъди полицай, щом ти харесва, но не бъди никога полицай, който използва жените за кариерата си, и женкар, който си служи пред жените с полицейската си власт. Накрая ще ти дам един съвет: срещнеш ли някога Арсен Люпен, бягай където ти видят очите. За един полицай това е началото на мъдростта. Аз свърших, очаквам нарежданията ти и да се разделяме.

Марескал едва се държеше. Той се колебаеше дали да отстъпи, или да повика хората си.

— Буря в една глава — каза Раул. — Защо упорстваш още, бедни Рудолф?

Комисарят не се съпротивлява дълго. Беше достатъчно умен, за да разбере, че всяко негово упорство само ще влоши положението му. Подчини се и повика Филип. След минута помощниците на Марескал напуснаха къщата. Той беше загубил сражението.

Раул се приближи до Аврелия.

— Всичко е наред, госпожице. Не ни остава нищо друго, освен да заминем. Куфарът ви е долу, нали?

Тя промълви, сякаш се пробуждаше от страшен кошмар:

— Възможно ли е!... Как успяхте?

— Всичко може да се уреди с Марескал — каза той весело. — Той е отлично момче и винаги действа разумно. Подайте му ръка, госпожице.

Аврелия остана неподвижна и не подаде ръка на Марескал. От своя страна той ѝ обърна гръб и се хвана с ръце за главата.

Тя постоя така още малко и след това се приближи до Брежак. Той изглеждаше безучастен към всичко и имаше странен вид, за който

след време Раул щеше да си припомни.

— Още само една дума — каза Раул, спирайки се на прага. — Ангажирам се пред Марескал и втория ви баща да ви отведе в едно тихо и приятно убежище, където един месец ще останете сама. След това аз ще дойда и ще ви попитам как искате да уредите живота си. Съгласна ли сте?

— Да — отвърна тя.

— Тогава да вървим.

Те тръгнаха. Тя беше толкова слаба, че той трябваше да я подкрепя по стълбите.

— Колата ми е наблизко — каза той. — Имате ли сили да пътувате цяла нощ?

— Да — потвърди тя. — Толкова съм щастлива, че съм свободна, но и толкова се страхувам!

Когато излязоха от къщата, Раул чу изстрел на горния етаж. Той се обърна към Аврелия, която явно не беше доловила нищо:

— Автомобилът е вдясно. В него е дойката ми, за която ви говорих. Идете там, а аз трябва да се върна горе за малко. Само няколко минути и ще ви настигна.

Докато тя се отдалечаваше, той бързо изтича по стълбите.

В стаята, проснат на едно канапе, Брежак агонизираше. До него стояха слугата му и Марескал. Вълна от кръв плисна от устата му и той не мръдна повече.

Трябваше да предположи какво ще направи — прошепна Раул. — Оставката, заминаването на Аврелия... Бедният, плати дълговете си.

Той се обърна към Марескал:

— Оправи се със слугата и телефонирай да ти изпратят лекар. Нека да не се разчуе веднага за самоубийството. Аврелия не трябва нищо да узнае. Ако я търсят, ще кажеш на полицията, че се намира в провинцията на гости у приятелка.

Марескал го хвана за ръката.

— Признай, че ти си Арсен Люпен!

— Ето че професионалното ти любопитство взема връх — каза Раул.

Той обърна лицето си към Марескал и подигравателно се засмя:

— Ти го каза, дебелако.

Раул бързо слезе по стълбите и забърза към колата. Видя, че Аврелия се беше настанила до старата му дойка. Той хвърли внимателен поглед наоколо и попита:

— Не видяхте ли някой да се навърта около колата?

— Не, отвърна старата жена.

— Сигурна ли си? Може би си забелязала двама мъже, единият малко пълен, а другият има превръзка на ръката си?

— Да, наистина! Двама мъже, които приличат на описаните, се разхождаха по тротоара в долния край на улицата.

Раул излезе от колата и забърза в указаната посока. Близо до черквата Сен Филип той настигна двамата типове. Потупа ги по рамото и весело им каза:

— Вие двамата сте били приятели, не знаех. Как си Жодо, а ти Вилхелм Ансивел?

Те се обърнаха изненадани. Жодо го позна.

— Вие сте онзи тип от Ница! Казах на Вилхелм, че именно вие придружавате преди малко Аврелия.

— Аз съм и онзи тип от Тулуза — обърна се Раул към Вилхелм.

Той замълча за малко и продължи:

— Какво търсите насам момчета? Къщата на Брежак ли наблюдавате?

— От два часа се навъртаме насам — отвърна нахално Жодо. — Пристигането на Марескал, шетането на полицията, заминаването на Аврелия, всичко видяхме. Предполагаме, че вие сте в течение на цялата история и се опитвате да я използвате в свой интерес. Бягате с момичето, докато Брежак се разправя с Марескал. Без съмнение това ще доведе до оставка и арест...

— Брежак се самоуби — прекъсна го Раул.

Жодо подскочи от изненада.

— Брежак е мъртъв!

Раул ги отведе по-близо до църквата.

— Слушайте ме внимателно и двамата. Забранявам ви повече да се месите в тази работа. Жодо, ти уби стария д'Астьо, мис Бакфийлд и причини смъртта на братята Лубо. Това е достатъчно, за да отидеш на гилотината. Вилхелм, ти трябва да знаеш, че майка ти ми продаде за голяма сума пари всичките си тайни. Обещах ѝ да не те закачам, но

само що се отнася до миналото. Ако започнеш отново, няма да се колебая да ти счупя и другата ръка или да те предам на Марескал.

Объркан, Вилхелм беше готов да отстъпи, но Жодо реши да се съпротивлява.

— Искате да кажете, че цялото съкровище остава за вас? Раул вдигна рамене.

— Значи още вярваш в съкровището, приятелю?

— Вярвам, разбира се, и ми дотегна през тези двадесет години все някой да иска да ми го отнеме.

— Да ти го отнема? Би трябвало най-напред да си сигурен, че съществува и точно къде се намира това богатство.

— Аз не знам нищо, но малката знае. Ето защо...

— Искаш сигурно да делим? — попита Раул през смях.

— Не е необходимо. Ще успея сам да взема своята част и толкова по-зле за тези, които ще се опитат да ми попречат. Държа в ръцете си повече козове, отколкото мислите. Сбогом, предупредих ви.

Раул ги изгледа как се отдалечават. Срещата му беше много неприятна.

На другия ден на обяд Аврелия се събуди в една светла стая, от чиито прозорци се виждаше катедралата на Клермон Феран. Тя беше настанена в стар пансион, преустроен в санаториум. Разположението му беше много подходящо, за да ѝ осигури убежище и окончателно възстановяване на здравето.

Младото момиче прекара в него няколко спокойни седмици, без да разговаря с никого, освен със старата дойка на Раул. Разхождаше се в парка и по цели часове мечтаеше. Очите ѝ шареха по склоновете на планината Пюй де Дом, която започваше от възвишенията около Роая.

Нито веднъж Раул не дойде да я види, но намираще в стаята си цветя и плодове, изпратени от него. Раул обикаляше скришом по пътеките, които криволичеха из лозята, и тайно я наблюдаваше отдалеч. Мислено и отправяше пламенни думи, които издаваха силните му чувства.

По гъвкавата походка на Аврелия той отгатваше, че животът се връща отново при нея. Над ужасните часове, изпълнени с престъпления, се спускаше сянката на забравата и разцъфтяваше спокойното щастие.

— Вие сте щастлива, госпожице със зелените очи — казваше той. — Щастието е душевно състояние, което позволява да се живее с настоящето. За разлика от него страданието се храни само с лоши спомени и празни надежди. Щастието се настанява и в най-добрите неща на ежедневието, като ги превръща в радост и удоволствие. Вие сте щастлива, Аврелия, когато берете цветя, когато лягате на леглото, когато се разхождате. Видът ви във всеки един момент издава радост.

На двадесетия ден Аврелия получи писмо от Раул, в което той ѝ предлагаше през следващата седмица да направят екскурзия с автомобил.

Тя прие без колебание.

В уречения ден тя тръгна по една камениста пътека, която я изведе на главния път. Там я очакваше Раул. Като го видя, Аврелия се спря смутена и неспокойна, като жена, която се пита в много важен момент накъде тръгва и къде ще я отведат обстоятелствата. Раул се приближи и ѝ направи знак да мълчи.

— Не се съмнявах, че ще дойдете. Знаете, че трябваше пак да се видим, защото опасността не е отминала и има още много нерешени въпроси. Вие ми се доверихте и оставихте да направя, каквото е необходимо. Трябва да ме оставите да ви водя за ръка докрай и да не се боите от нищо. Свършено е със страха, който ви караше да виждате призраци. В бъдеще трябва да се усмихвате и да посрещате събитията като приятели.

Той ѝ протегна ръка. Тя го остави да стисне нейната. Аврелия искаше да му каже нещо, да му благодари, да го увери, че му има доверие, но схвана излишността на подобни думи и замълча. Тръгнаха заедно и пресякоха старото село Роая.

Часовникът на църквата показваше осем и половина. Беше събота, 15 август. Планината се издигаше пред тях под едно чудно небе.

Те не размениха нито дума, но Раул не преставаше да ѝ говори нежно в себе си:

— Не ме презирате вече, госпожице. Забравихте някогашната обида. Уважавам ви толкова много, че също не искам да си спомням за нея. Хайде, усмихнете се, защото свикнахте да гледате на мен като добрия ви гений, а на добрият гений човек се усмихва.

Тя не се усмихваше, но той я чувствуваше много близка.

Пътуваха повече от час. Заобиколиха Пюи де Дом и поеха по един доста тесен път, който водеше на юг. След няколко километра той се стесни още повече. Минаваше през пуста и безводна местност и ставаше още по-стръмен. Беше павиран с неравни плочи.

— Старо римско шосе — каза Раул. — Няма древен кът от Франция, в който да няма останки от времето на Цезарите.

Тя не отговори. Ставаше все по-разсеяна и замислена.

Старият римски път заприлича на козя пътека. Изкачването по него стана още по-трудно. Показа се малка долина, в която беше разположено почти запустяло село. На указателната табела пишеше: „Жювен“. След това се показва гора, а след нея равнина с приятен изглед. По-нататък римският път пълзеше между склонове, обрасли с гъста трева. Те спряха. Аврелия ставаше все по-съсредоточена. Раул не преставаше да я наблюдава внимателно.

Изкачиха се на една поляна, която очароваше с цветята си. Тя беше оградена с иззидана от дялани камъни висока стена, която се губеше в далечината. Стигнаха до една врата в нея, от която Раул имаше ключ. Той отвори. Тръгнаха по високия наклон нагоре. Когато се изкачиха на върха, видяха пред себе си заобиколено от скали езеро.

За първи път Аврелия зададе въпрос, от който пролича напрежението на мисълта ѝ.

— Мога ли да знам, дали имате някакви съображения да ме доведете тук, или това е случайно?

— Наистина, пейзажът е доста тъжен — каза Раул, като избегна прекия отговор, — но в него има много характерна дива меланхолия. Казват, че туристите не идвали насам, но както виждате, тук се правят разходки с лодка.

Той я заведе до една стара лодка, която беше привързана със синджир за един кол. Аврелия се качи в нея, без да каже нищо. Той хвана греблата и те заплаваха.

Във водата, с цвят на керемиди, се отразяваше тъмният цвят на невидимите облаци. В края на греблата лъщяха капки, които изглеждаха тежки като живак. Съществуваха впечатление, че лодката може да потъне в тази метална на вид вода. Аврелия потопи ръката си в нея, но веднага я отдръпна след допира със студената и неприятна вода. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка.

— Какво ви е? — попита Раул.

— Нищо... Не знам какво да кажа...

— Вие сте неспокойна... развълнувана...

— Развълнувана съм наистина. Усещам у себе си неща, които ме объркват и озадачават... Струва ми се, че съм друго същество и вас ви няма. Разбирате ли?

— Разбирам — каза той с усмивка.

Тя промълви:

— Това, което чувствам, ми причинява болка и все пак съм щастлива, че го изпитвам.

В дъното на отсрещните скали, по върховете на които минаваше стената, имаше една вдлъбнатина, откъдето започваше тесен канал. Те се отправиха нататък. Скалите ставаха все по-тъмни и навяваха скръб. Аврелия ги гледаше плахо и от време на време вдигаше очи към страшните силуети, които образуваха. Те изобразяваха налягали лъвове, гигантски капчуци и огромни статуи.

Когато стигнаха до средата на този фантастичен канал, внезапно чуха далечен неясен шум. Той идваше оттам, откъдето бяха минали преди един час. Това беше черковен звън с тежки и весели тонове, в който бе събран трепетът от божествената музика, идваща от звъна на камбанарията на далечна катедрала.

Младата девойка изглеждаше като замаяна. Тя чуваше гласа на миналото, на това тайнствено минало, което беше избледняло в паметта ѝ. Сега то кънтеше в нея и около нея.

Стъписана и тръпнеща от спомени, Аврелия се опита да се запази от лавината от силни емоции, която се стовари върху нея. Миналото я притискаше и тя нямаше повече сили да му се противопостави.

— Боже мой! Боже мой! Кой сте вие?

Аврелия беше смаяна от това неразбираемо чудо. Не беше откривала на никого поверената ѝ тайна и ревниво пазеше детските си спомени. Майка ѝ беше наредила да не ги разкрива пред никого, освен пред човека, който ще бъде всичко за нея. Сега се чувствуваше безпомощна пред този загадъчен мъж, който четеше в дъното на душата ѝ.

— Не съм се излъгал, нали? Това е мястото на твоята тайна — каза Раул, трогнат от вълнението на момичето.

— Да, тук е — прошепна Аврелия. — Още по пътя започнах да си припомням нещата от моето детство... пътя... дърветата... езерото със студена вода... и най-вече звъна на камбаните! Той е същият. Настигна ни точно на мястото, където някога го слушахме с майка и дядо. След това продължихме към друга част на езерото, което се намираше под същото слънце...

Тя повдигна главата си и се огледа наоколо. Друго езеро, по-малко, но по-красиво, се откриваше пред тях. То бе заобиколено от по-стръмни скали и изглеждаше по-усамотено.

Един по един спомените ѝ възкръсваха. Тя ги разказваше тихо, притисната до Раул, като признания, които се правят на най-близък приятел. Разказваше за едно малко момиченце, което безгрижно и щастливо се забавлява с природата, която беше сега пред просълзените ѝ очи.

— Сякаш ме водите из живота си — каза Раул, който се задушаваше от вълнение.

Тя продължи:

— Майка ми седеше на вашето място, а дядо точно отсреща. Аз целувах ръката на майка ми. Самотното дърво отсреща е същото. Същите са и големите слънчеви петна, които се плъзгат по тази скала. Там свършва езерото, което е продълговато като полумесец. Тук някъде, на самия му край, трябва да има малък плаж. Той е там, до водопада, отляво на скалата. Има още един водопад, вдясно. Понататък е пясъкът, а веднага след него има пещера... Да, сигурна съм... При входа на тази пещера имаше един човек, който ни чакаше. Той стоеше прав и се виждаше оттук. Беше много едър с дълга посивяла брада и облечен в кафява блуза. Няма ли да го видим пак?

Мислех, че ще го видим — каза Раул, — и съм много учуден, че го няма. Вече е почти обяд, а срещата ни беше определена за този час.

Те слязоха на малкия плаж, чиито пясъчинки лъщяха на слънцето. Две скали се съединяваха под остър ъгъл, в дъното на който имаше вдлъбнатина. Отпред пред нея беше направена стряха от керемиди. Под стряхата беше поставена маса. На нея бяха наредени чинии с храна и плодове.

В една от чиниите имаше визитна картичка, на която беше написано: „*Маркиз де Талансей, приятел на дядо ви д’Астьо, ви*

поздравява, Аврелия. Той ще дойде скоро и се извинява, че не може лично да ви посрещне.“

— Той е очаквал идването ми? — учуди се Аврелия.

— Да — отговори Раул. — С него преди четири дни разговаряхме дълго и се уточнихме да ви доведе днес на обяд.

Аврелия разглеждаше с интерес всичко наоколо. Под широк рафт, затрупан с бои, имаше триножник за рисуване. На него бяха закачени стари дрехи. Напряко беше завързан стар хамак. В дъното два големи камъка образуваха огнище.

— Тук ли живее той? — попита тя.

— Да, особено през този сезон. През останалото време живее в село Жювен, където го открих. Не минава ден, без да дойде тук поне на разходка. Прилича на дядо ви и е оригинален старец, с артистични дарби. Живее като отшелник. Ходи на лов, ръководи пазачите на стадата си и храни всички бедни от местността. В диаметър от два километра всичко е негово. Вече петнадесет години той чака вас, Аврелия.

— Може би чака пълнолетието ми?

— Точно така, по силата на едно споразумение с дядо ти. Аз се опитах да науча нещо по този въпрос, но той иска да говори само с вас. Трябваше да му разкажа целия ви живот и прежеждията, които се струпяха на главата ви. Обещах му, че ще ви доведе и той ми даде ключа от имението си. Много се зарадва, че ще ви види.

— Тогава защо не е тук?

Отсъствието на маркиза озадачаваше все повече Раул. Нещо му подсказваше, че не трябва да се безпокои. Не искаше тя да се тревожи и затова се стремеше чрез цялото си красноречие да отвлича вниманието ѝ. Това беше първият им съвместен обяд, и то в толкова особена обстановка.

Внимаваше да не я обиди с прекалената си нежност. Усещаше, че тя има пълно доверие в него. Разбираше, че той е приятел, който ѝ желае само доброто. Толкова пъти я беше спасявал!

Аврелия пошепна:

— Искам да ви благодаря, но не знам как. Прекалено много ви дължа, за да мога да ви се отплатя.

Той ѝ каза:

— Усмихнете се и ме погледнете със зелените си очи, това ми е достатъчно.

Тя се усмихна и го погледна.

— Вече нищо не ми дължите — каза той.

Към три часа биенето на камбаните започна отново и звънът им отново достига до тях.

— Този звън има логично обяснение — обясни Раул. — Явлението е известно в цялата област. Когато вятърът духа откъм Клермон Феран, въздушното течение носи удара на камбаните на църквите на града към езерото.

— Обяснението не е точно — повдигна глава тя.

— Вие имате друго обяснение?

— Истината е, че вие сам донесохте камбанния звън, за да върнете спомените ми от детството.

— Значи аз мога всичко?

— Да, можете всичко — каза тя, изпълнена с доверие.

— След като виждам всичко — пошегува се Раул, — то трябва да си легнете, защото забелязах, че очите ви се затварят.

Аврелия използва подсецането му и се изтегна в хамака.

Раул застана пред прага на пещерата. Погледна часовника си и махна раздражено с ръка — беше три и четвърт, а маркиз де Талансей още не идваше.

— Това вече не е от значение — каза той възбуден. Знаеше, че не е прав и че има случаи, при които всичко има значение.

Той се върна обратно и погледна девойката, която спеше спокойно. Обземаше го растящо безпокойство. Пресече малкия плаж и забеляза, че лодката, която беше изтеглил на брега, сега е два или три метра навътре във езерото. Улови я с един прът и забеляза, че в нея има около четиридесет сантиметра вода. С големи трудности успя да я изтегли на сушата.

— Чудно ми е, че не сме потънали на идване — каза си Раул.

Видя, че не става въпрос за пробита дупка, която може да се запуши, а за цяла изгнила дъска, която е била закована само с четири гвоздеа.

Раул помисли, че маркизът е сторил това, но бързо отхвърли това предположение. Какъв мотив би имал той, приятелят на д'Астьо, да причини нещастие на внучката му?

Един въпрос го измъчваше: откъде идваше тук Талансей, когато нямаше лодка на разположение? Навярно имаше път, по който можеше да се стигне дотук пеша.

Раул започна да търси. Забеляза, че там, където скалата се допираше до езерото, в камъка бяха издълбани няколко стъпала. Оттам започваше пътека, която представляваше тесен корниз, по който, за да върви човек, трябва да се държи за издатините.

Раул тръгна по нея. Тук-там в скалата бяха забити железни куки, за които се придържаше, за да не падне. Макар и трудно, успя да се изкачи догоре и се убеди, че пътеката заобикаля езерото и води към дефилето. В далечината двама овчари гонеха стадата си към вратата на високата стена, която заобикаляше имението. Високият силует на маркиза не се виждаше никъде.

След като загуби цял час за проучванията си, Раул се върна обратно. С тревога видя, че за това време водата се беше покачила и беше заляла първите стъпала. Той трябваше да скочи в нея.

— Чудно — каза той със загрижен вид.

Аврелия навярно го беше чула, защото дойде при него.

— Водата... — каза тя — колко се е покачила. Как си обяснявате това?

— Природно явление, като камбаните. След това се пошегува:

— Езерото следва морските закони на прилива и отлива.

— Кога ще спре покачването на водата?

— Може би след час или два.

— Искате да кажете, че ще залее половината от пещерата?

— Да... може дори да я напълни догоре. Черната линия по гранита показва докъде достига крайното ниво на езерото.

Гласът на Раул стана по-глух. Над тази линия имаше още една, която беше наравно със свода на убежището. Какво ли означаваше тя? Трябваше да се предполага, че понякога водата достига и до този свод, но по какви изключителни явления не знаеше.

Подобна хипотеза беше абсурдна. Природните катаклизми стават веднъж на хиляда години. Това са фантазии, на които не вярваше. Освен ако беше някое преходно явление, но то пък от какво се пораждаше?

У него се появиха неволни разсъждения. Мислеше за необяснимото отсъствие на Талансей. Питаше се дали съществува

връзка между неговото изчезване и заплашващата ги опасност, която не знаеше откъде може да дойде. Не забравяше и повредената лодка.

— Какво ви е? — попита Аврелия? — Изглеждате много разсеян.

— Започвам да мисля, че си губим времето тук. Тъй като приятелят на дядо ви не идва, ние ще отидем при него. Срещата може да стане и в къщата му в Жювен.

— Как ще отидем дотам, като лодката е пробита?

— Вдясно има една пътека, по която жена трудно може да мине. Затова ще трябва да ви нося.

— Защо да не опитам сама?

— Ще се намокрите — каза той. — Достатъчно е един да тури във водата.

Той направи предложението си искрено и без задна мисъл, но забеляза че тя се изчерви. Изглежда мисълта да я носи, както в Бокур не и харесваше.

Двамата мълчаха, чувствувайки неудобство един от друг.

Младото момиче, което стоеше до брега, потопи ръката си в езерото и промълви:

— Няма да мога да изтърпя тази ледена вода...

Тя се върна обратно, като той я следваше. Мина четвърт час, който се стори много дълъг на Раул.

— Моля ви, да вървим — каза той. — Положението става опасно.

Тя се подчини и двамата заедно напуснаха пещерата. В момента, когато тя увисваше на врата му, нещо изсвистя и отломки от камък се разхвърчаха около тях. В далечината се чу гърмеж.

Раул веднага пусна Аврелия. Втори куршум удари в скалата до тях. Той дръпна момичето, бутна го вътре и се затича, като че ли атакуваше някого.

— Раул, забранявам ви!... Ще ви убият.

Той я сграбчи отново и насила я вкара в пещерата, откъдето беше изтичала, за да го спре. Тя се вкопчи в него и не го пускаше.

— Моля ви, останете тук...

— Не сте права — възрази Раул, — трябва да се действа.

— Не искам да се излагате на опасност... не искам... Аврелия го прегръщаше с треперещите си ръце и диво го притискаше към себе си. Беше забравила предишните си страхове.

— Не се страхувайте — каза тихо той.

— Не се страхувам от нищо — отговори тя, още по-тихо, — но трябва да сме заедно... Да не се разделяме пред опасността, която ни застрашава.

— Имате право. Няма да ви оставя — обеща Раул. Той показа главата си навън, за да огледа хоризонта.

Те бяха обсадени. Двама стрелци осуетяваха всеки техен опит да излязат навън. По малките облачета дим Раул откри мястото, където се намираха враговете им. Те се бяха разположили на двеста и петдесет метра от пещерата, на десния бряг на дефилето. От тази позиция те контролираха езерото и целия плаж. Извън обсега на куршумите им оставаше само вдлъбнатината вдясно и мястото, където се намираще огнището, което бе закрито от стряхата.

Раул направи усилие да се разсмее.

— Става смешно — каза той.

Смехът му изглеждаше толкова естествен, че Аврелия се окуражи.

Раул се пошегува:

— Ето ни обсадени. При най-малкото мръдване ще получим куршум. Трябва да призная, че всичко е организирано много добре.

— От кого?

— Веднага помислих за стария маркиз, но не може да бъде той.

— Какво е станало с него?

— Сигурно е попаднал в някоя клопка, която са му скроили стрелците отсреща. Това са навярно Жодо и Вилхелм Ансивел, от които не можем да чакаме милост.

Той се стремеше с думите си да отвлече вниманието на Аврелия от истинската опасност, която ги заплашваше. Изстрелите не представляваха нищо пред повдигащото се ниво на водата, която беше най-страшната съюзница на бандитите.

— Защо са подготвили тази клопка?

— Заради съкровището — каза Раул. — Аз обезвредих Марескал, но подцених Жодо и Вилхелм и те ме изпревариха. По необясним начин са узнали плановете ми, нападнали са маркиза и са задигнали книгата, които искаше да ви предаде. Навярно ни дебнат още от сутринта.

Не ни посрещнаха с куршуми, когато пресичахме дефилето, защото овчарите пасяха стадата си наблизко. Нямаше и защо да бързат.

Знаели са, че ние ще чакаме Талансей, след като прочетем визитната му картичка, на която някой от тях беше написал няколко извинения. Точно тук ни устройоха засадата. Веднага, щом сме пресекли дефилето, те са затворили шлюзовете и нивото на езерото е започнало да се увеличава, без да забележим. То се пълни от двата водопада, водата от които няма къде да изтича. Овчарите вече се завръщат в селото, а езерото е отлична мишена. Така Раул остана изигран.

Всичко това той й каза с шеговит тон, като човек, който се забавлява от номера, който са му скроили. У Аврелия се породило желание да се разсмее.

Раул драсна клечка кибрит и запали цигара.

Отвън се чува още няколко изстрела.

Нивото на езерото продължаваше да се повишава. Водата стигаше почти входа на пещерата.

Раул накара Аврелия да легне отново на хамака, а той скочи на единия от камъните на огнището. След малко изтича до масата, събра в една салфетка остатъците от обяда и ги постави на рафта до рисунките. Отвън отново се гръмна.

— Много е късно — каза Раул. — Няма от какво да се страхуваме повече. Малко търпение и ще се измъкнем. Преди да започнем изпълнението на моя план, трябва да починем и да възстановим силите си. След няколко часа ще настъпи нощта. Тогава ще избягаме по пътеката. Нощта е нашето спасение.

— Да, но водата през това време ще продължи да се покачва — каза Аврелия. — Има най-малко един час, преди да се стъмни.

— Това няма значение. Ще трябва само, вместо до коленете, да се намокря до кръста.

На пръв поглед всичко изглеждаше много просто, но Раул добре знаеше слабите страни на своя план. Най-напред това беше времето. Слънцето току що се беше скрило зад скалите и мрака щеше да настъпи най-малко след час и половина — два. Възможно беше тогава враговете им да застанат по-близо до пътеката и да отрежат пътя за него и момичето.

Аврелия се колебаеше и не знаеше на какво да вярва. Внимателно следеше покачването на водата и виждаше, че то се ускорява. От време на време трепереше, но се успокояваше като виждаше, че Раул не се тревожи.

— Сигурна съм, че ще намерите начин да се спасим — каза тя...

— Чудесно е, че ми имате доверие — отвърна ѝ той.

— Спомняте ли си, че един ден, като разглеждахте линиите на ръката, ми казахте да се пазя от вода. Предсказанието се сбъдна, но аз не се страхувам от нищо. Убедих се, че можете да правите чудеса.

— Чудеса ли? — попита Раул, който използваше всяка възможност, за да я успокои с безгрижните си думи. — Не правя никакви чудеса, а действам според реалните обстоятелства. Считате ме за магьосник, защото ви доведох по местата на вашето детство, без да сте ми разказвали нищо преди това. Това стана възможно в резултат на дълги разсъждения. Поинтересувах се и научих, че формулата на шишето отговаря на химическия състав на водите от Роая, един от главните извори на Оверн. На картата видях, че в тази област се намира малкото селце Жювен и едноименното езеро. Наименованието му произлиза от латинското наименование, което значи Жуванс. Всичко се изясни. Поразходих се един час из селото, поговорих с хората и разбрах, че старият маркиз де Талансей стои в центъра на цялата работа. Представих му се като ваш пратеник. Той ми разказа, че сте били тук с майка ви на 14 и 15 август, а аз подготвих идването ни за същите дати. Вятърът в тези дни, както и преди години, духа по същия начин и пренася звъна на камбаните. В това е и тайната на чудото.

Тези думи не бяха достатъчни, за да отвлекат вниманието на девойката. След малко тя прошепна:

— Водата се качва все повече. Тя залива вече двата камъка и започва да мокри обувките ви.

Раул вдигна един камък и го постави на другия. След това стъпи отгоре им и опря лакти на въжето на хамака и продължи да говори със същия безгрижен вид. Страхуваше се да замълчи заради младото момиче. Говореше успокояващи думи, но умът му продължаваше да анализира опасната ситуация, в която бяха попаднали.

Положението наистина беше сложно. Водата продължаваше да се покачва вследствие на действията на Жодо и Вилхелм. Двамата престъпници бяха използвали природните особености, които съществуваха от стотици години. Можеше да се предположи, че както се повишава нивото, така трябва да има възможност и за понижение. След като имаше шлюзове, трябваше да съществува и механизъм,

който да позволява езерото да бъде изпразнено. Дали имаше подобна система, макар и невидима, Раул не знаеше.

Раул не беше от тези, които очакват смирено смъртта. Колебаеше се дали да не скочи в ледените води и да преплува до шлюзовете. Спираше го една мисъл. Тревожеше се за съдбата на Аврелия, която щеше да загине, ако той бъде улучен от куршум или се схване и се удави в езерото.

Той прикриваше внимателно безпокойството си пред момичето, но Аврелия успяваше да долови някои колебания в гласа му. По тях тя съдеше, че у него има някакъв страх, който съществуваше и у нея. Неочаквано тя се обърна към него:

— Искам да ми кажете цялата истина. Предпочитам да науча дали има надежда за изход от положението ни?

— Денят вече си отива — опита се да отклони въпросите ѝ Раул.

— Дори и по-скоро да падне нощта, пак няма да можем да се измъкнем.

— Защо мислите така?

— Не зная, но чувствам, че всичко е свършено и вие го знаете.

Раул ѝ отговори твърдо:

— Ние не сме обречени. Опасността е много голяма, но все още е далеч. Ще се спасим, ако не губим нито минута и запазим спокойствие. Преди всичко трябва да обсъдим положението. Сигурен съм, че има изход и имаме още време да действаме. Но трябва да ми помогнете. За да си обясня някои неща, са ми нужни спомените ви. Всичките ви спомени!

Гласът на Раул стана настойчив и той продължи твърдо:

— Знам, че сте обещали на майка си да не разкривате тайната си, освен на човека, който ви обикнете. Смятам, че смъртта е още по-голяма причина от любовта. Вие може би не ме обичате, но аз съм влюбен във вас, а майка ви би желала да бъдете обичана. Простете ми, че въпреки клетвата си ви говоря за това, но има минути, през които не може повече да се мълчи. Аз ви обичам и искам да ви спася. Не трябва повече да мълчите, защото това ще бъде престъпление срещу самата вас. Трябва да отговорите на въпросите ми. Може би само няколко думи ще бъдат достатъчни, за да разбере това, което е нужно.

Тя промълви:

— Питайте.

Той каза веднага:

— Какво точно се случи, след като пристигнахте тук с майка си? Какви пейзажи видяхте? Къде ви водиха дядо ви и приятелят му?

— Никъде. Сигурна съм, че спях в един хамак, както днес. Около мен разговаряха. Това са спомени, които бях забравила и които сега се връщат отново. Спомням си миризмата на тютюна и пукота от отварянето на бутилка. После... после... вече съм будна... дават ми да ям. Грее ярко слънце.

— Слънце?

— Да, но това май че беше на другия ден.

— Сигурна ли сте, че е било на другия ден?

— Да, сигурна съм. Събудих се на това място на другия ден и навън грееше слънце. Само че всичко се е променило. Виждам същото място, но сякаш се намирам другаде. Виждам канали, но те не са точно тук.

— Искате да кажете, че не са на същото място?

— Водата не ги достигаше.

— Можехте ли да излезете от пещерата?

— Точно така, излязох от тази пещера. Дядо ми вървеше напред, а майка ми ме държеше за ръка. Под краката ми беше хлъзгаво, а наоколо имаше някакви развалини... Чуваше се звъна на камбаните, който е винаги в ушите ми.

— Всичко съвпада с моите предположения — каза през зъби Раул.

Настъпи тягостна тишина. Водата зловецко се плискаше, а масата, триножника, книгите и столовете плуваха в нея.

Той трябваше да седне в края на хамака и да наведе глава, за да не се опира в гранитния свод. Навън се здрачаваше, но настъпващата нощ едва ли щеше да им помогне. Раул напругаше мисълта си, за да намери някакво решение. Аврелия лежеше до него и той долавяше в очите ѝ нежност. Тя хвана една от ръцете му, наведе се и я целуна.

— Боже мой, какво правите? — каза замаян той.

Тя промълви:

— Обичам ви.

Зелените ѝ очи блестяха в полумрака. Той чуваше как бие сърцето на любимата му и чувстваше, че не е изпитвал подобно щастие.

Тя обви ръце около шията му и нежно каза:

— Обичам ви. Това е моята голяма и единствена тайна, Раул. Тя е целия ми живот и друга не ме интересува. Обикнах ви още от първия момент, без дори да ви познавам, без дори да ви видя достатъчно добре. Обичах ви и през онази нощ и затова ви презирах... Срамувах се... Устните ви ме завладяха още там, на пътя край гара Бокур. Почувствах нещо, което не познавах и това ме ужаси. Испитах такова удоволствие и щастие в онази страшна нощ, и то от човек, който не познавах! С цялото си същество чувствах, че ви принадлежа и нямам друго желание, освен да стана ваша робиня. Бягах от вас, не защото ви мразех, а защото ви обичах прекалено много и това ме плашеше. Бях толкова развълнувана, че повече не исках да ви виждам, но мислех единствено за вас. Успях да понеса всичките ужаси, които се стовариха върху мен, само защото вие съществувахте. Появявахте се винаги, когато имаше някаква опасност за мен. Раул, прегърнете ме силно. Обичам ви, Раул!

Той с болезнена страст я притисна към себе си. Никога не беше се съмнявал в тази любов. Пламъкът на първата целувка му беше подсказал за нея, а във всяка от срещите им имаше една загадъчност, чиято причина той отгатваше. Нежните думи на девойката, свежият ѝ дъх и ласките ѝ го сковаваха. Страхуваше се от голямото щастие, което изпитваше. Неукротимата му воля за борба у него изчезваше.

Аврелия схвана интуитивно вътрешната му слабост и го притисна още по-силно.

— Да се примирим, Раул. Нека се покорим на съдбата. С вас не се страхувам от смъртта. Искам тя да ни намери прегърнати, слели устни в последната ни любовна целувка. Сигурна съм, че никога нищо няма да ни донесе по-голямо щастие, отколкото в този миг.

Двете ѝ ръце се бяха впили в него и той не можеше да се освободи. Тя наклони глава към неговата.

Да целуне прекрасната уста, която му се отдаваше, означаваше да се признае за победен и да се подчини на неизбежното. Раул не желаше това. Цялата му същност се противопоставяше на подобна подлост, но Аврелия го молеше с думи, които го обезоръжаваха.

— Обичам ви... обичам ви!

Устните им се сляха, Раул вкуси опиянението на целувка, която съдържаше целия пламък на живота и всичката сладост на смъртта.

Докато те се отдаваха на опиянението си, нощта все по-бързо се спускаше наоколо. Водата продължаваше да се покачва.

— Не, няма да допусна да умрете — извика стреснат Раул.

— Аврелия се опита да го задържи. Той я хвана за ръцете, а тя го молеше през сълзи:

— Моля те, недей! Какво искаш да правиш?

— Да те спася, да спася и двама ни.

— Много е късно!

— Не е късно. Нощта вече настъпи и трябва да се действа. Имам все пак някои сигурни предположения. Убеден съм, че има устройство, което може в даден момент да спре действието на шлюзовете. Би трябвало да има канали, които да позволяват бързото изтичане на водата. Трябва да ги намеря...

Аврелия не го чуваше и продължаваше да повтаря:

— Моля ви, не ме оставяйте сама в тази ужасна нощ. Страх ме е, скъпи Раул!

— Тъй като не ви е страх да умрете, не трябва да ви е страх и да живеете. Водата не може да стигне до хамака по-рано от два часа. Дотогава аз ще бъда тук. Заклевам се, Аврелия, че ще се върна, каквото и да се случи, за да ти кажа дали сме спасени, или за да умрем заедно.

Той се освободи от прегръдките ѝ, наведе се към нея и прошепна нежно:

— Имай ми доверие, скъпа. Знаеш, че винаги се справям с положението. Ще те предупредя с някакъв сигнал веднага, щом успея. Очаквай две изсвирвания, два изстрела или нещо подобно. Моля те, дори когато усетиш, че водата започва да те облива продължавай да вярваш в мен.

Тя се отпусна безпомощно.

— Върви, щом искаш.

— Нали няма да се страхуваш повече?

— Да, защото ти го искаш.

Той съблече сакото и жилетката, събу обувките и погледна светещия циферблат на часовника си. После го свали, закачи го на вратата си и скочи във водата.

Навън цареше непрогледен мрак. Раул нямаше оръжие и план за действие. Беше осем часа...

Първото впечатление беше ужасно. Нощта беше непрогледна. На небето нямаше нито една звезда, а гъста мъгла се стелеше наоколо. Раул се почувства като слепец. Ушите му долавяха единствено гробната тишина. Не се чуваха дори двата водопада, които бяха погълнати от водите на езерото. В тази мрачна бездна Раул трябваше да вижда, да слуша и да достигне целта.

Нито за момент не бе мислил сериозно да търси каналите. Това би било лудост и сигурна смърт. Целта му беше да стигне до двамата бандити. Те се бяха скрили и навярно се бояха да нападнат открито противник като Раул. Предпочитаха да дебнат с пушките си под прикритието на тъмнината.

Ледената вода стигаше до гърдите на Раул. Тя му причиняваше силна болка и той се убеди, че не може да преплува до шлюзовете.

Пипнешком мина покрай скалата, изкачи залетите от водата стъпала и стигна до пътеката. Изкачването беше много трудно. Спря внезапно, тъй като в далечината видя блещукаща през гъстата мъгла светлина. Невъзможно беше да определи точно откъде идва тя. Най-вероятно беше да е другата страна на езерото, откъдето бяха стреляли двамата престъпници.

Раул се колебаеше. Ако тръгнеше по суша трябваше да върви опипом по скалите, да слиза в пропасти и да загубва от погледа си светлината. Представи си Аврелия, която беше затворена в дъното на гранитната гробница и взе решение. Върна е бързо по пътеката, хвърли се във водата и заплува.

Струваше му се, че ще се задуши. Водата беше непоносимо студена. Разстоянието, което трябваше да преодолее, не беше повече от двеста и петдесет метра, но беше готов да се откаже. Струваше му се, че това, което прави, е извън силите му. Единствено мисълта за Аврелия му даваше сили. Той я виждаше как чака в пещерата, а наоколо ѝ се чува дяволският плисьък на езерото.

Раул удвои усилията си. Светлината го направляваше и той не смееше да откъсне поглед от нея. Възможно беше Вилхелм и Жодо да са на пост. Обърнатата към езерото светлина осветяваше страната, откъдето можеха да бъдат нападнати.

Като наближи брега, започна да се чувства по-добре. Плуваше бързо и изглежда това загряваше мускулите му. Светлината ставаше все по-ярка. Той смени посоката и заплува малко по-встрани, за да

избегне осветената площ. Предполагаше, че бандитите са на върха на скалата, която беше владена в дефилето. Раул усети под краката си остри камъни и тихо излезе на брега.

Малко вляво, над главата му, се чуваше човешки говор. Не можеше да определи какво разстояние го дели от Вилхелм и Жодо. Не знаеше и как най-сигурно и лесно да стигне до тях. Трябваше да върви наслука.

Разтри силно тялото си със сух пясък. След това изстиска дрехите си и ги облече пак. Изчака още няколко мига и тръгна.

Не срещаше нито стръмен наклон, нито остри скали. Пълзеше по трошливи канари, които се ронеха, а корените на растенията, за които се опитваше да се задържи, се изскубваха. Напредваше много бавно, като впиваше до кръв нокти в рохкавата земя.

Никога през деня Раул не би предприел такова лудо пълзене. Бясната му енергия идваше от зловецото тиктакане на часовника му, който неумолимо му напомняше, че с всяка измината секунда опасността за Аврелия нараства. Трябваше да успее непременно.

Успя. Стигна до малка полянка. След малко допълзя и до една долинка. В дъното ѝ се намираше полуразрушена колиба. На едно дърво пред нея висеше опушен фенер. На отсрещната страна двама души лежах един до друг с гръб към него. До тях светеше електрически фенер, който беше направлявал действията на Раул.

Той погледна часовника си и потрепери. Изминали бяха петдесет минути — много повече, отколкото бе пресметнал предварително. Раул разбра, че има половин час, за да спре водата. Ако дотогава не узнае от Жодо какъв е механизмът за спиране, няма да му остане нищо друго, освен да се върне при Аврелия, за да умрат заедно.

Раул стигна пълзешком до колибата. Жодо и Вилхелм, които седяха на двайсетина метра от нея, смятаха че се намират в пълна безопасност и разговаряха високо. Гласовете им звучаха ясно, но не можеше да се разбере за какво говорят. Той се спря нерешително. Беше дошъл с намерението да действа енергично, но нямаше определен план. Не притежаваше никакво оръжие и беше опасно да влезе в ръкопашна схватка, която можеше да загуби. Не знаеше и дори в случай на успех противниците му дали ще се съгласят да преговарят.

Започна още по-бавно да пълзи напред, като се надяваше някоя дума от разговора им да му подсказе какво да прави. Измина още два

или три метра и стигна до едно място, откъдето думите се чуваха ясно.

Жодо казваше:

— Не се ядосвай, дявол да те вземе! Когато слязохме до шлюза, нивото беше на кота пет. Това означава, че водата е стигнала до свода на пещерата. Сигурно е като две и две — четири, че с тях е свършено.

— Въпреки това трябваше да застанем по-близо до пещерата, за да следим, да не излязат от нея.

— Защо не го направи ти, приятелю?

— Ръката ми е счупена.

— Признай си, че се страхуваш от онзи юначага...

— И ти се страхуваш, Жодо.

— Не твърдя обратното... предпочетох куршума и наводнението, след като се сдобих с тетрадките на стария Талансей.

— Не произнасяй това име, Жодо.

Гласът на Вилхелм беше тих. Жодо му се присмя.

— Той вече е една мокра кокошка, не се притеснявай!

— Спомни си Жодо, какво ти каза майка ми след излизането ми от болницата: „Знаете къде този дявол Лемези е скрил Аврелия. Като го проследите, ще стигнете до съкровището и това е добре. Съгласна съм синът ми да действа заедно с вас, но без кръв и без престъпления...“

— Нямахше нито капка кръв — каза подигравателно Жодо.

— Знаеш какво искам да кажа и какво стана с нещастния човек. Когато има смърт, има и престъпление. Същото се отнася за Раул и Аврелия. Нима ще кажете, че смъртта им ще е естествена?

— В такъв случай трябваше ли да изоставим цялата работа? Мислиш ли, че тип като Лемези ще ти отстъпи мястото си заради черните ти очи? Познаваш го добре. Първо ти счупи ръката, а после щеше да ти смачка и физиономията. Трябваше да избираме или ние, или той.

— А какво ще стане с Аврелия?

— Дватамата представляват едно цяло. Не може да премахнеш единия, без да премахнеш другия.

— Нещастната...

— Стига си се вайкал. Искаш ли съкровището, или не? То не се печели, като си пушиш лулата. Не видя ли, че в завещанието на маркиза Аврелия е наследница на Жювенското имение. Какво щеше да

направиш при това положение? Може би щеше да се ожениш за нея? За женитбата са нужни двама, скъпи приятелю.

— Какво ще стане тогава?

— Утре езерото ще се върне в нормалното си положение. Не по-рано от други ден, защото така им е наредил старият, овчарите ще се върнат. Ще намерят маркиза умрял при нещастен случай. Те ще предположат, че е паднал в пропастта сам, а не че някой му е помогнал. Няма да намерят завещанието му, защото то е у мен. Няма да има и наследници, защото маркизът няма роднини. Държавата ще сложи ръка на имението му и след шест месеца ще бъде обявен търг за продажбата му. Тогава ние ще го купим.

— С какви пари?

— Шест месеца са предостатъчен срок, за да се намерят пари. Освен това имотът няма стойност за човек, който не знае тайната му.

— Ако започне съдебно разследване?

— Срещу кого и по какъв повод?

— Срещу нас във връзка с Лемези и Аврелия.

— Те няма да бъдат намерени и ще ги сметнат за безследно изчезнали.

— Няма ли да ги намерят в пещерата?

— Не, защото утре сутринта ще отидем там. Ще вържем по един камък на краката им и ще ги хвърлим в езерото.

— Какво ще правим с автомобила на Лемези?

— Следобед ще се измъкнем с него и никой няма да узнае, че изобщо са идвали тук. Ще помислят, че любовникът ѝ е отвлякъл малката от санаториума и заедно са отпътували в неизвестна посока. Харесва ли ти моя план?

— Отличен е, стари мошенико — обади се един глас близо до тях. — Има само един недостатък.

Те се обърнаха стреснати и ужасени. Близо до тях се беше сгушил човек, който повтори:

— Има голям недостатък, защото почива на факти, които се смятат за свършени. Но какво ще стане, ако дамата и господина от пещерата са успели да избягат?

Ръцете на двамата бандити започнаха да опипват за оръжието си.

— Защо ви е оръжие? — попита подигравателно гласът.

Пред Жодо отново се появяваше човекът от Ница. Пред Вилхелм — човекът от Париж. Най-шокиращото беше, че пред тях е противникът им, от когото смятаха, че са се отървали завинаги.

— Жив съм, Аврелия също. Кота пет не означава, че водата е стигнала до свода. Мислехте, че толкова лесно ще се отървете от мен? Младото момиче е на сигурно място, без капка да го е намокрила. Можем сега да поговорим, но кротко. Давам ви пет минути и нито секунда повече. Разбира се, ако желаете?

Жодо мълчеше с блуждаещ поглед, изумен от случилото се.

Раул погледна часовника си и небрежно каза:

— Планът ви пропадна. Аврелия е жива, ще наследи имението и няма да има публичен търг. Ако я убиете и бъде обявена разпродажба, аз ще го купя. Това означава, че трябва и мен да убиете, а това е невъзможно, защото съм неуязвим. Виждате, че сте натясно и има само едно решение.

Жодо повдигна глава, като чу, че има изход и за него.

— Решението е да се споразумеем — каза Раул. Жодо мълчеше. Той се беше свил на две крачки от Раул и очите му горяха като трескави.

— Мълчиш, но очите ти говорят — каза Раул. — Виждам как зениците ти святкат като на диво животно. Предлагам ти, не защото искам нещо от теб. Жал ми е, че двадесет години преследваш една цел, която беше толкова близо да постигнеш. Трябва да призная, че това ти дава някакви права. Желая да ги откупя, защото искам да оставиш мен и Аврелия на спокойствие. Познавам те и знам, че си в състояние някой ден да ни причиниш нови злини. Добре е повече да не те виждам. Колко искаш за това?

Изглежда, че от тези думи Жодо се успокои и той отговори:

— Предложете сами.

— Известно ти е, че не става дума за богатство, от което всеки може да вземе своя дял, а за експлоатиране на разкопки, печалбите от които...

— Ще бъдат огромни — прекъсна го Жодо.

— Съгласен съм и затова предложението ми е съобразено с тях. Предлагам пет хиляди франка на месец.

Заслепен от тази цифра, престъпникът подскочи.

— За двама ни ли?

— Пет за теб и две за Вилхелм. Вилхелм не можа да се въздържи и каза:

— Аз приемам.

— А ти Жодо?

— Може би, но за гаранция трябва един аванс.

— Съгласен ли си да получиш сумата за едно тримесечие? В три часа утре ще се срещнем на площада в Клермон Феран, където ще ви предам чека.

— Какво ми гарантира, че утре барон де Лемези няма да заповяда да ме арестуват.

— Невъзможно е, защото ще арестуват и мен.

— Вас?

— Арестуването ми ще бъде много по-сензационно, отколкото си мислиш, защото аз съм Арсен Люпен.

Името предизвика страшен ефект върху Жодо. Едва сега си обясни, защо пропадаха всичките му планове и защо този човек упражняваше такова влияние върху него.

Раул повтори:

— Аз съм Арсен Люпен, когото търсят всички полиции по света. В сметката ми са повече от петстотин кражби и петстотин присъди. Разбираш, че се налага да се споразумеем. Ти си в ръцете ми, но и аз съм в твоите и по този начин сме квит. Преди малко можех да ти счупя главата, но предпочитам да се споразумеем. Разбрах, че имаш много недостатъци, но и сериозни качества. Още не мога да разбера как си ме проследил дотук. Имаш думата ми, а думата на Арсен Люпен е по-ценна от златото.

Жодо се посъветва шепнешком с Вилхелм и каза:

— Съгласни сме, но какво ще искаш от нас?

— Абсолютно нищо, стари приятелю — каза все така безгрижно

Раул. — Аз съм човек, който държи на спокойствието си и плаща за това. Точната дума е, че ставаме съдружници. Ако искаш, можеш да внесеш своята част в сделката, като ми дадеш документите на маркиза.

— Наистина, упътванията на маркиза за езерото са много важни.

— Предполагам, след като си успял да затвориш шлюза. Можеш да ми ги дадеш, както и завещанието на стареца.

— Ще ти ги дам утре, в замяна на чека — заяви твърдо Жодо.

— Съгласен съм да почакам. Да си стиснем ръцете в знак, че сме се договорили, и да тръгваме всеки по своя път.

Те мълчаливо си стиснаха ръцете.

Срещата беше свършила, но истинската битка предстоеше. Всичко казано дотук имаше за цел да заблуди Жодо. Раул искаше на всяка цена да разбере къде се намират каналите. Страхуваше се, че умният му противник може да се досети за целта му. Никога Раул не се беше чувствал толкова неспокоен, но успя да каже небрежно:

— Защо да не се запозная с нещата, преди да си тръгна? Можеш ли да отвориш пред мен каналите за изтичане на водата?

Жодо възрази:

— Според тетрадките на маркиза са нужни осем часа, за да може да се изпразни езерото.

— Добре тогава, отвори ги сега. Така утре ти от тази страна, а ние с Аврелия от другата, ще можем да видим съкровището. Предполагам, че каналите са някъде под нас, до шлюза. Има ли пряка пътека, по която да стигнем дотам?

— Да, всичко е съвсем наблизо.

— Можеш ли да действаш с механизма?

— Много е просто и в тетрадката са дадени точни указания.

— Тогава да слезем и аз ще ти помогна — предложи Раул.

Жодо стана и взе електрическия фенер. Не подозираше, че Раул иска да го измами. Вилхелм също тръгна след тях. И двамата взеха пушките със себе си.

Раул, който държеше фенера, вървеше непосредствено след двамата бандити. Беше убеден, че е спечелил битката с тях.

Спуснаха се надолу. Минаха по един насип на брега на езерото и стигнаха до една ниша, където имаше завързана лодка. Жодо коленичи, отмести няколко големи камъка и откри четири железни лоста. Те бяха наредени в една линия и завършваха с железни вериги, които бяха поставени в глинени тръби.

— Механизмът е тук, до самият шлюз — каза той. — Веригите движат металическите врати, които са поставени на дъното.

Жодо дръпна една от дръжките. Раул направи същото с една от останалите и остана с впечатление, че на другия край на веригата една врата се отмести. Бързо дръпна и останалите два лоста. Водата започна леко да се движи.

Часовникът на Раул показваше девет часа и четиридесет и пет минути. Аврелия беше спасена.

— Дай ми пушката си или сам гръмни два пъти — каза му Раул.

— Защо?

— Това е сигнал. Оставих Аврелия в почти пълната с вода пещера. Представяш си ужаса, който изпитва. Обещах ѝ да я предупредя, щом мине опасността.

Жодо беше смаян. Смелостта на Раул и признанието му за опасността, на която беше изложена Аврелия, го объркаха. Това издигна още повече в очите му авторитета на бившия му противник. Нито за миг не помисли да се възползва от положението. Два гърмежа отекнаха между скалите. Жодо каза след това:

— Роден сте за лидер. Всеки човек е готов сляпо и без колебание да ви се подчинява. Вземете тетрадките и завета на маркиза.

Раул прибра книгата и му каза:

— Ще направя от теб човек. Естествено, ти никога няма да станеш почтен, но все пак ще бъдеш поносим мошеник. Нали нямаш нужда от тази лодка? Тя ще ми помогне да стигна по-бързо при Аврелия. Ще ти дам един съвет: не се показвайте повече по тези места. На ваше място още тази нощ бих тръгнал към Клермон Феран. Това е всичко, довиждане до утре.

Той се качи в лодката и потегли.

— Не са лоши хора — каза си Раул. — Погъделичкаш ли природното благородство на сърцето им, веднага стават по-отзивчиви. Естествено те ще получат чековете си, независимо, че едва ли в сметката на де Лемези има пари.

С помощта на веслата разстоянието от двеста и петдесет метра не беше препятствие за Раул. Стигна до пещерата за няколко минути и с лодката влезе в нея.

— Чухте ли сигнала ми, Аврелия? Победихме! — извика той.

Фенера закачен на носа на лодката осветяваше всичко наоколо. Аврелия спеше тихо в хамака. Беше потънала в царството на съня, успокоена от обещанието на любимия си, на когото вярваше безгранично. Може би до нея беше достигнало ехото от двата гърмежа, но то не беше я събудило...

Когато на другата сутрин отвори очи, тя видя на дневната светлина чудни неща. Водата беше изтекла обратно. Раул, наметнат с

овчарска аба, спеше дълбоко в лодката, която се намираше в дъното.

Аврелия продължително го гледа с очи, изпълнени с нежност и любопитство. Кой беше този човек, чиято воля се противопоставяше на съдбата и беше способен на чудеса? Беше чула, без да обърне голямо внимание, произнесеното от Марескал име Арсен Люпен. Трябваше ли да предполага, че Раул е самият Арсен Люпен?

— Кой си ти, когото обичам повече от живота си? Кой си ти, дете непрекъснато ме спасяваш, сякаш за това си предопределен? — попита тя тихо.

Раул се събуждаше и бавно отговори на въпросите на Аврелия:

— Синята птица, която носи щастие на добрите малки момиченца. Тя ги защитава от злите феи и ги отвежда в прекрасното им царство.

— Твърдиш, че имам свое царство, любими?

— Да, разбира се. Когато си била на шест години, си се разхождала в него. Днес то ви принадлежи по волята на един стар маркиз.

— Искам отново да го видя, Раул!

— Най-напред трябва да похапнем — каза той. — Разглеждането му ще бъде кратко. Това, което с векове е било пазено, скрито, може да излезе на бял свят само когато станете господарка на царството си.

Вярна на навика си, тя избягваше да разпитва за това, което беше извършил. Не знаеше какво е станало с Жодо и Вилхелм, както и с маркиз де Талансей. Предпочиташе да не се интересува от нищо и да се остави да я водят.

След няколко минути излязоха заедно. Уморена от силното вълнение, Аврелия облегна глава на рамото на Раул, като шепнеше:

— Раул, това е същото... същото, което видях на другия ден...

Картината, която се простираше пред тях, беше удивителна! В цялата падина, от която водата се беше оттекла, се простираха останки от паметници и храмове. Те бяха без покриви, с прекършени колони и разкривени стъпала и наподобяваха поразена от гръм гора. Въпреки това все още пазеха благородството и красотата на един отминал, но цветущ живот. В дъното се виждаше триумфалният римски път. Той беше ограден от двете си страни със симетрични храмове и полуразрушени статуи. Виеше се между колоните на разрушени арки,

изкачваше се по брега и стигаше до пещерата, където навярно са се извършвали жертвоприношенията.

Всичко блестеше от влагата. Тук-там парчета от мрамор или злато отразяваха слънчевите лъчи.

От двете страни течаха водите на двата водопада.

Форумът — каза Раул, който беше побледнял, а гласът му издаваше вълнение. — Това е форумът. В документите на стария маркиз има точен план и обяснение за разположението му. Град Жювен е бил разположен под голямото езеро. Под водите на малкото са се намирали баните и храмовете на боговете. Те са били посветени на Здравето и Силата и са били наредени около храма на Младостта, както показват колоните.

Той хвана Аврелия около талията и те заслizaха по свещения път. Краката им се хлъзгаха по големите плочи. На някои места имаше водни растения, мъхове и празни пространства, постлани с дребни камъчета. Между тях лъскаха дребни монети. Раул се наведе и взе две от тях. Те бяха с образа на император Константин.

Стигнаха до малката сграда, която беше посветена на Младостта. Останките бяха великолепни и с малко въображение човек можеше да си представи разположения пред него изящен храм. В средата му имаше басейн с фонтан, който се придържаше от четири бузести и със здрави тела момчета.

Дебели оловни тръби водеха към скалата, където се намираше изворът. В края на една от тях беше поставен кран. Личеше, че това е направено наскоро. Раул го завъртя и водата потече като изпускаше слаба пара.

— Жуванската вода — каза Раул. — Бутилката, която е била задигната изпод възглавницата на дядо ти, е съдържала от тази минерална вода. Съставът ѝ беше написан на етикета.

В продължение на два часа те скитаха в удивителния град. У Аврелия отново оживяха детските ѝ спомени, които бяха угаснали преди доста години. Те я караха да потрепва от една тъжна радост.

— Мили, на вас дължа това щастие — повтаряше тя. — Когато съм до вас, всичко е красиво, защото ви обичам. Щях да бъда нещастна сама сред това чудо.

В десет часа камбаните на Клермон Феран известиха началото на църковната служба. Аврелия и Раул бяха стигнали до входа на

дефилето. Водите на двата водопада минаха от двете страни на триумфалния път и се вливаха в четири отворени шлюза.

Те свършиха незабравимата си разходка. Всичко наоколо бе стояло скрито от векове и все още не трябваше да излиза на бял свят. Никой не трябваше да го види, преди Аврелия да стане негова законна наследница.

Раул завъртя бавно колелото на шлюза и вратите му затвориха каналите. Водата бавно започна да пълни чашата на езерото. Двамата се върнаха обратно по пътеката, по която вечерта беше минал Раул заедно с двамата бандити. Когато стигнахме по средата на пътя си, видяха, че първите вълни вече заливаха основите на храмовете и приближаваха към магическия фонтан.

— Той наистина е магически, така го наричаше и старият маркиз — каза Раул. — Според него тази вода има не само химическия състав на водите на Роая, но и особена радиоактивност, която прави от нея истински извор на младостта. Богатите римляни са идвали през трети и четвърти век да се къпят тук. Последният проконсул на Галската област, след смъртта на император Теодосий и падането на империята, е искал да скрие и да запази от нахлуващите варвари чудесата на Жювен. В един таен надпис е написано: *„Предвид нахлуването на скитите и борусите аз, Фабиус Арала, проконсул, направих така, че водите на езерото да залейт боговете, които обичах, и храмовете, в които се молах.“*

Повече от петнадесет века тези мраморни шедьоври се рушат. Това можеше да продължи още хиляди години и всички останки от това славно минало щяха да бъдат напълно унищожени, ако дядо ви и маркизът не бяха открили механизма на шлюзовете. Веднага след това двамата приятели изследвали всичко най-подробно и дори направили някои подобрения. Те поправили старите, направени от масивно дърво, врати, чрез които водите на малкото езеро могат да залейт и най-високите части на всичките постройки.

Това е цялата история, Аврелия. След смъртта на дядо ти маркизът е останал да живее тук и се е опитал да възкреси стария град. С помощта на двамата овчари той е копал, проучвал, чистил и възстановил всички тези чудеса на миналото. Това е един прекрасен подарък за вас. Той ще ви донесе несметни богатства чрез използването на лековитата вода. Ще даде възможност да се направи

колекция от художествени произведения, която няма да има равна на себе си.

Раул беше изпаднал във възторг пред величието на погълнатия от водата град. Хванати ръка за ръка, те гледаха водата, която се покачваше и поглъщаше древните паметници.

Аврелия стоеше безмълвна. Учуден, че не споделя възторга му, той я попита за причината. Отначало тя не отговори, но след няколко дълги мига промълви:

— Не знаеш ли какво стана с маркиз де Талансей?

— Не — отвърна Раул, — който не искаше да натъжи младата девойка. — Убеден съм, че се е върнал в селото. Или е болен, или е забравил за срещата.

Уклончивият отговор не задоволи Аврелия.

— Да си вървим — каза тя.

Изкачиха се до полуразрушената колиба. Оттам Раул искаше да стигнат до изхода на високата стена. Като завиваха, Аврелия посочи един пълен чувал, който беше подпрян на близката скала.

— Чувалът изглежда се движи — каза изненадано тя. Раул хвърли един поглед към него, помоли Аврелия да го изчака и се затича. Една мисъл мина през главата му. Когато стигна до скалата, разтвори чувала и от него се показа детска глава. Раул позна малкия съучастник на Жодо, познат му от избата на братя Лубо.

Детето спеше. Раул разбра обяснението на загадката, която го измъчваше. Той разтърси хлапака.

— Ти ли ни проследи от улица Крусел? Предполагам, че Жодо е успял да те скрие в багажника на автомобила и така ти си пристигнал с нас в Клермон Феран. Признай или ще те напляскам!

Момчето се беше стреснало и не разбираше какво става. То избъбри:

— Тонтон искаше това.

— Кой е този Тонтон?

— Чичо Жодо.

— Къде е той сега?

— Сутринта, когато водата се оттегли, слезе заедно с Вилхелм там, долу. Търсеха и събираха разни неща.

— Преди да дойдем ние?

— Да, преди вас и госпожицата. Когато излязохте от пещерата, те се скриха зад стената, която е в онзи край. Тонтон ми нареди да го чакам тук и аз през цялото време ги наблюдавах.

— Къде са сега те?

— Не знам, стана ми топло и заспах. Когато се събудих, те се биеха помежду си. Бяха намерили нещо, което блестеше като злато и не можеха да си го поделят. Видях ги как паднаха на земята. Тонтон нанесе удар с нож и после стана нещо страшно. Стената се сгромоляса върху тях.

— Кога и къде стана това? — извика Раул, поразен от разказа на момчето.

— Когато биеха камбаните. А всичко се случи там, накрая...

Детето погледна надолу и се изненада.

— Водата е дошла отново! — изплака то. — Тя ги е заляла и те не са могли да излязат...

Раул запуши с ръка устата му.

— Мълчи и нито дума повече.

Аврелия стоеше до тях. Беше чула всичко. Жодо и Вилхелм бяха погълнати от водата. Камъните от рухналата стена бяха затиснали телата им.

— Това е страшно наказание за тях — промълви тя. Детето започна да плаче. Раул му даде пари и визитната си картичка.

— Ето ти сто франка. Ще се качиш на влака и ще отидеш на адреса, който е написал тук. Там ще се погрижат за теб.

На връщане мълчаха през цялото време. Пред санаториума, където живееше Аврелия, се сбогуваха много хладно. Преживяното беше разстроило много двамата влюбени.

— Нека се разделим за няколко дни — каза Аврелия. — Аз ще ви пиша.

Раул протестира:

— Тези, които се обичат, не се разделят никога.

— Влюбените не се страхуват от раздяла, защото животът винаги ги събира — отговори му тя.

Той се съгласи с нежелание. След една седмица получи следното писмо:

„Скъпи приятелю,

Аз съм съсипана. Случайно научих за смъртта на моя настойник Брежак. Било е самоубийство, нали? Узнах и за гибелта на де Талансей, който е бил намерен паднал в една пропаст. Казват, че е било по невнимание. Престъпление е, нали? Ако към това прибавим ужасната смърт на Жодо и Вилхелм, на мис Бакфийлд, на двамата братя, а някога и на дядо ми д'Астьо...

Аз заминавам, Раул. Не се опитвайте да ме търсите. Самата аз не знам накъде ще тръгна. Имам нужда от време, за да размисля и да взема решение.

Обичам ви, приятелю мой. Простете ми и ме чакайте“.

Раул не чака нито за миг. Обърканите думи в писмото, страданията, които долови в него, го накараха бързо да я намери.

Минаха доста дни, но не успя да я открие. Мислеше, че отново е потърсила закрила в манастира, но там я нямаше. Мобилизира всичките си връзки и приятели, но всичко беше безполезно. Беше отчаян. Страхуваше се някой нов враг да не заплашва момичето. Така изминаха два мъчителни месеца, докато един ден получи телеграма.

В нея Аврелия го молеше да дойде на другия ден в Брюксел, на среща в гората Камбри.

Радостта на Раул беше безкрайна. Когато я видя да идва замяна, с изписано щастие на лицето, беше готов да полети.

Тя му протегна ръка:

— Прощавате ми, нали Раул?

Те тръгнаха, нежно допрени един до друг, сякаш никога не са се разделяли. След малко тя каза:

— Спомнете ли си как ми казахте, че имам две съдби, които постоянно се сблъскват една с друга и ми причиняват страдания. Едната, която е изпълнена с радост и щастие, отговаря на истинската ми натура, а другата е наситена със смърт и катастрофи. Ако не бяхте ме спасявали толкова пъти, сега щях да съм паднала в най-дълбоката пропаст. След всичко, което се случи, бях толкова уморена, че животът ме ужасяваше. Дори любовта ни през двата дни в Жювен не можа да

ме извади от черната действителност. Цялата история, която вие виждахте като чудна и изключителна, за мен имаше фатален и мрачен вид. Това е естествено след всичко което преживях, нали Раул? Вие ми казахте: „Ето царството ви“. Но аз не го искам. Не искам да имам никаква връзка с миналото. Отказвам се от това „царство“. Наследница съм на огромно богатство, но и на престъпления и ужаси, чиято тежест не бих могла да понеса.

— Ето завещанието на маркиза — каза той и ѝ подаде един лист, който извади от джоба на самото си.

Аврелия взе листа и го нахъса на парчета, които вятърът разнесе.

— Всичко е свършено. Повече няма да се връщам към миналото. Не съм героиня. Страхувам се това да не предизвика нови престъпления. Аз съм просто влюбена жена, която желае едно единствено нещо — да обича и да бъде обичана.

— Млада госпожице, това е много опасно — каза Раул.

— Опасно е само за мен. Като предлагам живота си, не искам нищо от вашия. Можете да запазите тайнствеността, която ви заобикаля. Приемам ви такъв, какъвто сте. За мен любимият ми е най-благородният и привлекателен мъж, който съм срещала през живота си. Искам само едно от него: да ме обича, колкото е възможно по-дълго.

— Винаги ще те обичам, Аврелия!

— Раул, за съжаление вие не сте човек, който обича продължително време. Колкото и малко да е то, ще бъда щастлива да го преживея заедно с теб. Сигурна съм, че няма никога да съжалявам. Ще ви очаквам тази вечер в театър Роял. Там съм запазила ложа за двама ни.

Те се разделиха, изпълнени с нежност.

Вечерта Раул отиде в театъра. Поставена беше операта Бохеми, в която главната роля изпълняваше младата певица Люси Готие.

Люси Готие беше Аврелия.

Раул разбра всичко. Независимият живот на артистка позволяваше на младата дама да не спазва известни условности. Тя беше свободна.

Представлението завърши и бе изпратено с бурни овации. След малко Раул бе поканен в ложата на Аврелия. Когато влезе, една

прекрасна руса глава се наведе към него и две страстни устни се сляха с неговите.

Така завърши странното и страшно приключение, което причини толкова смърт и нещастие. Раул се опита да вкара в правия път малкия съучастник на Жодо. Повери го на вдовицата Ансивел, но тя се пропи, щом узна за гибелта на сина си. Така малкото момче, което беше израснало в престъпния свят, остана да се скита по улиците. Изпратиха го в поправителен дом, но избяга и заедно със старата вдовица замина за Америка.

Поумнелият Марескал получи повишението си. Един ден, когато той влезе в кабинета на господин Ленорман, знаменитият директор на полицията бе принуден да потрепери, смаян от срещата. След краткия разговор господин директорът се приближи към подчинения си и с цигара му каза: „Огънче, моля“. По тона, с който беше изречена тази фраза, Марескал позна Арсен Люпен.

След това още много пъти той продължаваше да го вижда. Винаги с нова маска, подигравателно настроен и с намигащо око. Без изключение, при всяка среща беше принуден да чува думите: „Огънче, моля.“

Раул купи имението в Жувен, но от уважение към Аврелия не разкри на никого тайната на потопения римски град. Жувенското езеро и Жувенският фонтан се числят към онези ценности и баснословни богатства, които Франция ще наследи от Арсен Люпен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.